

Giới thiệu Hoàn Lương Đi Cô Gái

Bạn đang đọc truyện Hoàn Lương Đi Cô Gái của tác giả Phá Đầu. Tôi tên là Trương Diệu Hoa, biệt danh yêu tinh. Tôi thích ngắm những người đàn ông có sắc đẹp tuyệt trần. Thế nhưng trong cuộc sống, gặp được một người đàn ông có sắc đẹp khó cưỡng đâu phải việc dễ dàng? Cho nên, một khi gặp trai đẹp, kể cả là trai đẹp ngôn tình hiện đại trung niên dặt con gái theo, miễn là xuất hiện trong phạm vi radar của tôi dò tìm được, tôi ắt sẽ không chút khách sáo mà dùng cặp mắt đề tiện của mình xoa bóp từ đầu đến chân anh ta, một xăng-ti-mét cũng không bỏ sót. Nhưng, Chu Lâm Lâm nói đúng, tôi là một người có trái tim háo sắc nhưng không có can đảm háo sắc. Giờ mới dám thừa nhận tôi vẫn là một CN[1]. Điều đáng giận hơn, tôi còn là một gái ế gần ba mươi tuổi. Sau đó, vào một ngày, khi thức dậy tôi phát hiện mình không một mảnh vải nằm trên một chiếc giường lạ lẫm. Trên giường còn có bông hoa mai màu đỏ máu. Người tạo ra bông hoa mai đó, nghe nói đã kết hôn rồi. Chu Lâm Lâm bảo, không có cặp vợ chồng không thể chia ly, chỉ có người thứ ba không cố gắng mà thôi! Nhưng mà, các bạn ơi, tôi bắt buộc phải làm người thứ ba sao? Mời các bạn xem truyện hay để biết quyết định cuối cùng của Trương Diệu Hoa nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hiện Trường

Edit: Sâu

Giữa lúc mơ màng cảm nhận được người đàn ông khóa thân đang quấn chặt lấy mình, đầu gối ta đang đưa theo nhịp điệu cơ thể, mồ hôi của gối rơi trên mặt tôi, môi gối lướt qua trán, mũi rồi tới môi tôi, cuối cùng rơi trên những vết dâu tây trên người. Giữa những chuyển động nguyên thủy có quy luật, tôi nghe thấy tiếng gọi khàn khàn nặng nề mà đầy nam tính, còn ngửi thấy mùi cổ long nhàn nhạt trên người gối ta.

Tôi muốn nhìn rõ gương mặt người kia nhưng mí mắt không sao mở nổi. Trong ánh sáng nhiều loại hình ảnh lồng vào nhau, tôi chỉ nhìn thấy đôi mắt màu đen đang tản ra ánh nhìn say đắm.

Trong một lần va chạm cuối cùng, nhiệt huyết trong người bùng lên như lửa, giống như nước va vào đá ngầm, mí mắt nặng nề hạ xuống.

"I want nobody nobody but you, PIAPIA, I want nobody nobody but you..." Chuông báo thức quen thuộc đúng sáu giờ năm mươi từ di động vang lên, tôi nhú mồm, thò tay ấn một cái, tiếng nhạc im bặt.

Ồi chào~ lại là mộng xuân.

Cái tuổi này đúng là như hổ như sói, mộng xuân thì càng ngày càng phóng túng, lần này so với tự bản thân thể nghiệm cũng không khác nhau mấy. Vẫn là mẹ già nói đúng, nhanh nhanh tìm một người kết hôn mới là chính sự, không thể lúc nào cũng lang thang ở mấy diễn đàn hủ nữ rồi nhìn ngắm soái ca mà chổng đờ qua ngày được. Bằng không, thú tính không sớm thì muộn cũng sẽ bộc phát, đêm hôm khuya khoắt chạy ra ngoài, tìm bữa một người nào đó tới để dâng ra lần đầu tiên, nhưng cũng thật có lỗi với cái tấm màng mỏng đã khó khăn gìn giữ 27 năm kia.

Tôi tuyệt vọng tròn mắt. Trần nhà vẫn trắng như trước.

Uể oải mở mắt, lý trí nói cho tôi biết, không được, phải dậy, nếu dậy muộn, sẽ không kịp lên xe bus, không kịp đến công ty lúc tám rưỡi, không kịp pha cà phê cho sếp tổng đại nhân, không kịp lấy tiền thưởng cuối năm.

Tiền tiết kiệm của tôi mấy tháng nay đã bội chi. Trong thẻ tín dụng thì ngược lại, không có dấu hiệu gia tăng...

Đấu tranh tư tưởng một hồi, lại thoáng nhìn qua tấm gương đối diện.

Chăm chú nhìn, nhắm mắt vào, rồi lại mở ra.

Người trong gương, tóc tai hỗn độn, hai mắt trũng sâu, son môi lem nhem quanh khóe miệng, người này chính là Như Hoa tôi.

Tôi không mặc gì. Đứng, không mặc gì hết!

Vì sao, vì sao phòng của tôi đột nhiên trang hoàng như khách sạn: chăn trắng tinh, rèm cửa vàng nhạt, đèn chân dài tỏa ra ánh sáng ấm áp và chiếc gương to bằng cả bức tường đối diện với tôi! Biến thái!

Gân xanh trên trán giật giật. Đầu choáng váng.

Cẩn rằng, tôi nhắc cái chăn lỏng ngổng màu trắng lên.

Good, very good.

Giấc mộng bấy lâu nay đã thành sự thật.

Trên ra giường trắng tinh, một đóa hồng mai điểm lệ đến lóa mắt, khiến tôi choáng váng không sao mở mắt ra nổi, thắm nghĩ, thôi thì ngủ tiếp, không cần tỉnh lại làm gì.

Tôi còn nhớ, trong thư phòng của bố có một bức tranh vẽ hoa mai, bên cạnh còn đề một bài thơ:

Bạch ngọc đường tiền nhất thụ mai

Kim triều hốt kiến sở hoa khai.

Kỷ gia môn hộ trọng trọng bế

Xuân sắc như hà nhập đắc lai?

Xin hỏi, xuân sắc của tôi tới như thế nào?

A, tôi sống hai mươi bảy năm qua, thiên địa khả giám, nhật nguyệt khả chứng*, mặc dù ở giữa bụi hoa, đến một cái lá cũng không dính vào người. Đi làm thì ít lỗi, chủ yếu là cắm đầu vào mấy diễn đàn, sau khi tan ca thì nhìn này ngó nọ một chút, coi như là giải trí, cùng lắm là đến quán bar ngắm các soái ca.

*Thiên địa khả giám, nhật nguyệt khả chứng: trời đất, trăng sao chứng giám.

So với ni cô suốt ngày lăn mò tràng hạt, lắm lắm nam mô a di đà Phật còn trong sạch hơn.

Thậm chí tôi từng oán hận, nếu toàn bộ nam nhân Trung Quốc đều hy vọng nữ nhân đầu tiên và cuối cùng của mình là CN* vì sao Trung Quốc không đem ‘Thù cung sa’ lưu truyền đến hiện tại?

*CN: xử nữ.

Mỗi lần đi xem mặt, tôi đều hận không thể nói với bọn họ, những thứ khác có thể không bằng, nhưng bản cô nương tuyệt đối là rau sạch hàng thật giá thật, chưa bóc tem! Chỉ cần anh đẹp trai, tính cách bình thường, lão nương sẵn sàng trao đêm đầu!

Nhưng sự đời tại sao không như người ta mong muốn?

Sao lại có một tên hái hoa tặc nhà nào tới đây, phá hủy một cô nương như hoa như ngọc, dịu dàng nhả nhặn, một gương mặt thiên sứ cùng thân hình ma quỷ, một bông Thiên Sơn Tuyết Liên cuối cùng trên trái đất như tôi?

Trả mạng đây!

Tôi hung hăng vỗ bốp một cái xuống bàn, tiện thể phát hiện một tờ giấy nhớ màu vàng.

Trên giấy viết:

“Hôm nay có thể nghỉ nửa ngày. Hoặc cô cũng có thể xin từ chức.

Nếu cô muốn, tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Chỉ cần cô tình nguyện làm mẹ kế của con trai bảy tuổi của tôi.

Người gửi, Lâm Tử Tùng.”

Miếng com manh áo của tôi, giám đốc đại nhân, kết hôn đã tám năm, có con trai bảy tuổi, năm nay ba mươi ba cái xuân xanh.

Anh Lâm ơi, cứ đến lấy mạng đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nguyên Tắc Của Tôi

Edit: bon

Beta: sâu :*

.

Được rồi, tôi là Trương Diệu Hoa.

Cái tên này bao hàm niềm hy vọng tha thiết của cả gia đình tôi.

Ông nội tôi từng tham gia hồng quân, từng đi qua thảo nguyên leo qua núi tuyết lội qua đầm lầy, để lại nửa cái mạng trên đường hành quân, nửa cái mạng khác quay về sinh bố tôi.

Ông ngoại tôi là anh hùng khí phách hiên ngang, vượt qua sông Áp Lục*, là liệt sĩ chống đế quốc Mĩ. Nghe nói tại Bắc Triều Tiên, nơi mà khói lửa chiến tranh bùng phát mạnh mẽ, ông ngoại đã hi sinh, để lại bà ngoại một thân một mình, cùng đứa con gái còn chưa trào đời.

*Sông Áp Lục: 1 con sông nằm trên biên giới giữa Trung Quốc và Bắc Triều Tiên. Xem thêm thông tin tại đây.

Nghe thế hệ trước nói, khi bà ngoại nghe tin ông ngoại qua đời, đến một giọt nước mắt cũng không có. Người ngoài khuyên bà muốn khóc thì cứ khóc đi, bà ngoại nói, khóc cái gì, trẻ con sắp sinh ra còn nhiều, mười tám năm sau còn có thể đi chiến trường.

Khi mẹ tôi cất tiếng khóc chào đời, bà ngoại biết là một bé gái liền lập tức đính ước cùng ông nội. Khi đó, bố tôi đã trở mã, khôi ngô khỏe mạnh, là một cậu bé xinh trai có thể gánh vác trọng trách. Ông nội kính trọng gia đình bà ngoại là liệt sĩ nên không do dự bán luôn cậu con xinh trai rất đáng giá trở thành vương lão ngũ là bố tôi. Nhưng bố cũng không thiệt chút nào, vì ông lấy được một cô vợ nhỏ lớn lên rất xinh đẹp, một đại mỹ nữ như hoa như ngọc.

Bố mẹ tôi rất cục hi kết lương duyên, bái đường thành thân rồi vào động phòng, nhưng tôi lại chậm chạp không chịu chui ra. Bà nội gạt ông nội, len lén đến miếu Quan Thế Âm cầu tử nhiều năm cũng không làm tôi xuất hiện.

Khi bố tôi tuổi tác cũng đã khá cao, mẹ tôi tư sắc cũng phai nhạt không ít, tôi mới nghịch ngợm ra đời.

Vì thế, tôi hiên ngang sinh ra.

Ở đây, tôi chỉ muốn nói, tôi sinh ra trong một gia đình truyền thống yêu đảng yêu nước, căn chính miếu hồng*. Trên tường nhà chúng tôi vẫn treo ảnh của Mao chủ tịch; trong tủ kính nhà chúng tôi vẫn bày kỷ niệm chương liệt sĩ; bây giờ tối nhà chúng tôi luôn luôn mở thời sự; quốc khánh hàng năm chúng tôi mừng qua tết âm lịch, ngày 18/9 hàng năm chúng tôi kỷ niệm tới hết thanh minh. Bố mẹ tôi tương kính như tân*, tình như huynh muội, giáo dục tôi như đấu tranh giai cấp. Mùa đông giá rét tôi đều năm giờ rưỡi đã rời giường, buổi tối chín rưỡi đã ở trên giường. Bài hát đầu tiên chúng tôi học ở trường trung học là quốc ca, bài thứ hai là quốc tế ca, sau năm 84 mẹ tôi cho tôi học bài thứ ba, chính là bài “Trái tim Trung Quốc chúng ta”. Khi đó tôi mới ba tuổi.

*Căn chính miếu hồng: chỉ những gia đình có xuất thân tốt.

* Tương kính như tân: kính trọng nhau như khách.

Năm nay tôi 27 tuổi.

Năm ấy, khi tôi 7 tuổi, kết tinh cách mạng là tôi đáng lẽ được bố mẹ nâng trong tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan, cuối cùng cũng náo loạn...

Tôi bị bệnh hai năm, bác sĩ không tìm ra nguyên nhân.

Hai năm sau, bất luận là thuốc gì cũng không làm tôi khỏe mạnh. Năm 9 tuổi, tôi nhập học. Sau khi đi học, tôi mới biết được cuộc sống còn có mặt khác. Càng là cuộc sống bình thường giống người ta, tôi càng hăm mộ. Vì thế, tôi càng ngày càng náo loạn. Tất nhiên, náo loạn cũng là trong phạm vi chừng mực. Ví dụ tôi không bao giờ náo loạn ở nhà, tôi không bao giờ để thầy giáo yêu cầu gặp phụ huynh, không bao giờ để tin tức náo loạn rơi vào tai bố mẹ.

Bố mẹ là từ huyết của tôi, giống như cái thước và cây chổi cũng đều là từ huyết của tôi vậy.

Khi tôi trở mã giống như mẹ tôi năm đó xinh đẹp động lòng người, tôi đã thành thói quen giấu diếm bố mẹ náo loạn bên ngoài, vì vậy, tôi xin vào Học viện Lâm ở Lâm Tây, cách xa nhà cả nghìn dặm.

Lâm Tây là một thành thị vô cùng nhỏ, nhỏ đến nỗi gần như chỉ có Học viện Lâm. Đương nhiên, điều này cũng chứng minh trường học này rất rất lớn. Mọi người phải biết, Học viện Lâm nếu không thể nhận được rất nhiều học sinh, đã không gọi là Học viện Lâm.

Ở Lâm Tây, tôi học một chuyên ngành khá vắng vẻ – hệ Trung văn.

Hệ Trung văn đối với rất nhiều người mà nói, cũng không phải chuyên ngành đáng chú ý, nhưng ở Học viện Lâm, hệ Trung văn chỉ có 15 người, từng có tin đồn trường học muốn đóng cửa ngành này, vì vậy ấn tượng lại càng không tốt, làm như tiếng Trung chỉ là ngôn ngữ vớ vẩn.

A, đã quên nói, tôi nói náo loạn không phải chỉ uống rượu hút thuốc, lên núi phóng hỏa, xuống núi thu phí. Đối với bố mẹ tôi mà nói, đây không phải náo loạn, mà là phạm tội.

Tôi nói nao loạn thật ra là một phản ứng tâm lý, hay có thể nói đó là một trạng thái tinh thần.

Theo như lời thầy Triệu Trung Tường nói, Trương Diệu Hoa chính là một loài động vật có vú đáng khinh, khi mặt trời vừa mọc, nó bắt đầu tìm loài khác phải kiếm ăn. Loài động vật này có bộ dáng xinh đẹp, có loại dịu dàng điềm đạm mà động vật giống đực cố chấp theo đuổi. Nhưng mà ngày qua ngày, năm này qua năm khác, mỗi ngày Trương Diệu Hoa đều đứng dưới ánh chiều tà chán nản mà tru rống, bốn mùa luân phiên, thời tiết lạnh dần, mà nó chỉ có thể một mình cất bước ở nơi đồng không mông quạnh.

Ý tôi là.

Tôi yêu soái ca, mỹ nam, tuyệt sắc, rất yêu.

Tôi lại còn không có bạn trai.

Tiêu chuẩn của tôi vừa rộng lại vừa hẹp, nói đến cái tiêu chuẩn rộng, tuổi tác có thể chênh lệch khá lớn, người đó có thể là một lão già năm mươi, cũng có thể là một thằng nhóc chỉ mới mười lăm; ngoại hình có thể khác nhau, người đó có thể có một đôi mắt hoa đào yêu nghiệt, cũng có thể có một đôi mắt phượng tà mị; tính cách có thể không giống nhau, có thể là một con sói đến từ phương bắc, cũng có thể là một con mèo ở phương nam. Còn về phần tiêu chuẩn hẹp, thì đó phải là người độc thân.

Nếu không phải độc thân, sự phản bội của tôi lập tức vượt rào. Chờ đợi tôi không phải cán chổi và thước kẻ mà là một dải khăn trắng. Giống như khi tôi đang ngẩng đầu do dự nhìn xà nhà, bố tôi sẽ ở dưới đá chân ghế.

Nhưng mà thế giới là như vậy, khổ cực lắm mới tã được soái ca, thì đều là hoa đã có chủ. Mà mấy oan hồn ngày ngày lượn lờ kia, đều không lọt vào mắt xanh của tôi.

Thời đại học, tôi từng thầm mến một đàn em. Gọi là đàn em, thực ra là cùng khóa. Chẳng qua là tôi lớn hơn mấy người cùng khóa hai tuổi, nhìn bọn hắn đều là một vẻ xanh mơn mơn, bất tri bất giác tôi lại có phong độ chị cả.

Đàn em này cũng là một mỹ nam. Mái tóc sạch sẽ gọn gàng, mắt một mí. Mắt tuy nhỏ, nhưng không đến mức như các minh tinh bây giờ, trên đường lớn dù có mờ lớn mắt hết cỡ người ta cũng tưởng hí mắt vì nắng. Sống mũi cao, lỗ mũi không có phát triển theo kiểu anh em phương Tây, thành đường hầm đồ sộ. Môi phớt hồng, nhưng không có vẻ ẻo lả. Người như vậy ở trong số chúng tôi chính là hòn sỏi trong bãi phân chim, chính là thần, là thiên sứ, phụ nữ chúng ta thì ngưỡng mộ, cánh đàn ông thì ghen tị không thôi.

Đáng tiếc, lúc đó cậu ta rất phong lưu, không ngừng thay bạn gái. Chờ đến lúc biết tin cậu ta vừa chia tay bạn gái, tôi khẩn trương đến mức lông mao dựng đứng cả lên, chuẩn bị toàn lực ra trận, cậu ta lại như cũ, ôm mỹ nữ trong lòng. Việc này lại có liên quan đến nguyên tắc cơ bản của tôi. Nhiều lần như thế, tôi kích động không thôi, tâm tư trượt dốc thê thảm, vết thương dày xéo cho đến năm tốt nghiệp. Thậm chí, vào tuần cuối cùng, cậu ta rốt cục cũng không có mỹ nữ thanh thuần hay gọi cảm vòn quanh, hứng thú lang sói của tôi cũng không nổi được.

Nhưng mà, đây là mối tình đầu của tôi. Nếu coi thầm mến cũng là mối tình đầu.

Người kia tên là gì nhỉ? Tôi cẩn thận nhớ lại... Hình như là Vương Hiên Dật. Thực sự là người cũng như tên, làm cho người ta xuân tâm nhộn nhạo na~.

Sau khi tốt nghiệp, tôi đến Bắc Kinh. Bởi vì ở đây có vũ đài rộng lớn, ách, nói đúng hơn, nơi này có nguồn tài nguyên ‘sắc đẹp’ dồi dào.

Tôi nghĩ, tình yêu của tôi đã có nhân vật nữ chính, cách thành công chỉ còn một khoảng nho nhỏ nữa thôi. Tôi phải cố lên!

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Áo Mưa

Edit: bon

Beta: sâu :*

.

Cầm chặt tờ giấy nhớ màu vàng trong tay, nghiêng ngả lão đảo đi ra từ căn phòng trắng lè có tấm gương lớn đến biến thái, ánh mắt rời rạc, thất hồn lạc phách đi đến thang máy, tiến vào sảnh chính. Trên đường đi va phải không ít người, cũng lười xin lỗi, thầm nghĩ nên về nhà.

Cuối cùng đụng vào một người tính tình không bình thường, kéo cánh tay tôi, cười nhạo nói: “Tiểu thư cẩn thận.”

Cái từ ‘tiểu thư’ này, trong quá trình biến đổi không quá dài dòng của tiếng Trung, cũng giống như từ “đồng chí” và “hoa cúc”, bị giao cho ý nghĩa và sắc thái mới. Thà rằng bị gọi là ‘đại tỉ’, cũng không cần kêu tôi ‘tiểu thư’, huống chi lại ở địa điểm và thời gian mẫn cảm này!

Cho nên, tôi ngừng đầu, định dùng ánh mắt hung hăng giết chết hắn.

Ánh mắt của tôi như Tiểu Lí phi đao với tốc độ 1km/s phóng tới, bỗng nhiên chạm phải một đôi mắt dịu dàng như nước, hai thanh đao liền đứng im trong không trung, giống như gặp phải nhiễu loạn, hóa thi phần mà hóa thành tro bụi.

Đây là soái ca na.

Đây là Gia Cát Lượng phát ra khí thế hòa hùng, quạt lông khăn vải, trong khi nói cười mà làm quân địch tro tiêu khói diệt*, đối thủ một mất một còn của Chu Du, vừa biết việc quân vừa biết đỡ đê, à, người mà Kim Thành Vũ đóng vai, à nhầm, hóa thân.

*Nguyên văn là “vũ phiến luân cân, đàm tiếu gian tường lỗ hời phi yên diệt” _ Một đoạn trong bài thơ Niệm nô kiều – Xích Bích hoài cổ của Tô Đông Pha, cũng là lời bài hát I’m Lonely được TQ remix, đoạn đỡ đê là Gia Cát Lượng đỡ đê cho ngựa nhè, Kim Thành Vũ là ca sĩ diễn viên nổi tiếng người nhật, đóng vai GCL trong phim Xích Bích ấy.

Nhưng mà, người này thật quen mắt. Tôi híp mắt nhìn.

Tôi bị cận thị nhẹ, nhưng tôi kiên quyết không đeo kính sát tròng, cái kiểu nhét dị vật vào trong mắt rất khó chịu, giống như tôi không cho phép trước khi kết hôn làm cho cái kia nhét vào trong cái kia.

Đầu óc tôi tập trung cao độ, vận dụng số liệu soái ca tôi tích trữ gần hai bảy năm, không nhớ rõ có một vị đại soái ca như vậy.

Ánh mắt người đối diện cũng híp lại, lập tức biến thành hình lưỡi liềm, giống như nam sinh thú vị đáng yêu trong phim hoạt hình.

Mới sáng sớm yên tĩnh tôi đứng chân ở sảnh chính lâu như vậy, lại thấy tổng thể cách ăn mặc hiện giờ của tôi so với trộm cướp không khác nhau là mấy, toàn bộ các nhân viên phục vụ và mấy dì quét dọn đều dừng lại nhìn tôi.

Tôi không được tự nhiên khụ khụ vài tiếng, hỏi: “Xin hỏi chúng ta quen nhau sao?”

Đây cũng không phải một phương thức xin làm quen, tốt xấu gì tôi cũng làm ở công ty quảng cáo, câu làm quen thô bỉ như thế, nếu như bị Lâm tổng của chúng tôi biết, chắc chắn sẽ gặp tai họa lớn.

Nhưng dù sao nữ nam này cũng không phải vị tổng tài lấy ức hiếp chúng tôi làm niềm vui, cậu ta nghiêng đầu suy nghĩ, hơi hơi gật đầu.

Cái gật đầu tuy rằng rất nhẹ, mắt tôi tuy rằng cận thị, nhưng vẫn chắc chắn cảm nhận được, nơi này nhất định có mùi JQ*. Mặc dù tôi biết rõ, mấy giờ trước, trên người tôi còn xảy ra QJ*.

*JQ: gian tình.

*GJ: cưỡng gian. =]

Sau đó, tôi then thùng cúi đầu, vén một lọn tóc ra sau tai, thấp giọng nói: “Tôi là Trương Diệu Hoa.” Nói xong lại vụng trộm liếc nhìn vị soái ca này một chút.

Không nghĩ tới ánh mắt soái ca càng ngày càng mờ mịt, cô chấp lắc đầu: không nhận ra.

Tôi nôn nóng ngừng đầu, làm sao có thể để vượt mắt cơ hội này? Đành phải vội vàng nói: rất có thể có quen biết.

Hai mắt soái ca nhú lại: xin chào, tôi là Vương Hiến Dật.

Cái tên này như sét đánh ngang tai, lung lay như động đất, cả người tôi chấn động, cúc hoa căng thẳng: anh đi Hàn Quốc?

Cậu ta khó hiểu lắc đầu.

Thời gian như trôi đưa, thời gian trôi nhanh, khe hở quá hẹp thời gian quá rộng.

Bao nhiêu người từng ái mộ dung nhan thời còn trẻ của bạn, cũng biết ai cũng phải thừa nhận năm tháng vô tình thay đổi.

Thì ra điều này chỉ áp dụng cho phái nữ.

Một soái ca trải qua bao nhiêu năm tháng kết tinh lại, không những không ủa tàn, mà càng ngày càng tươi tốt. Thật muốn làm cho tôi phần nộ.

Một nửa tiền lương của tôi là ở trên mặt, nửa còn lại thì ở trên người.

Nhưng chúng nó cùng thể tín dụng của tôi như nhau, thiếu hụt càng lúc càng lớn.

Tôi không kim nổi mà cảm thán, thế giới này thật TMD* không công bằng.

*TMD: con mẹ nó xD~

Gia đình tôi tuy rằng giáo dục rất tốt, nhưng không làm trở ngại cái tâm tư tiểu nhân của tôi, đây thì càng ngày càng thất bại thảm hại, cuộc sống càng ngày càng lồi thối, sau đó một ngày đột nhiên nhìn lại, bọn họ phát hiện, thực ra tôi cũng không tệ, cuối cùng bọn họ một tay cầm hoa hồng một tay cầm bịch hộp đến theo đuổi tôi, nhưng là khi đó tôi thân nhiên nói một câu, không cần mê luyến chị, chị đây chính là truyền thuyết.

Mọi chuyện trong cuộc sống chung quy cũng không như ý. Nhưng chúng ta có thể sử dụng nguồn tài nguyên hữu hiệu, đem bất lợi chuyển thành có lợi, biến bị động thành chủ động, khinh bỉ thành ngưỡng mộ.

Cho nên, tôi hồn dỗi nói: chúng ta là bạn học, rất vui khi gặp lại ở đây.

Vương Hiến Dật nhìn bốn phía, lại nhìn toàn thân tôi, cười nói: lần này gặp lại, vinh hạnh quá. Tối hôm qua tiểu thư ngủ có ngon giấc không?

Tôi đùa cợt nói: rất tốt rất tốt. Sau này cứ gọi tôi là Yêu Từ, người khác đều gọi như thế. Danh thiếp của tôi đây, về sau có gì thì liên lạc. Ra ngoài xã hội, đồng hương nên giúp đỡ lẫn nhau.

Nói xong, tôi lục tìm danh thiếp trong túi xách. Ngày hôm qua cùng khách hàng ăn cơm, danh thiếp nhất định có mang theo, chẳng qua vừa rồi vội vàng đi ra, đồ trong túi xách lung tung hết cả. Cuối cùng mò được một cái hộp hình vuông, tôi thở ra một hơi, vui vẻ lòi ra.

Tôi lấy hộp danh thiếp ra, vừa định rút một cái, trong nháy mắt toàn thân cứng đờ.

Thứ tôi cầm trong tay là một hộp Durex* loại 12 chiếc. Cái hộp nhỏ cùng kích cỡ với hộp danh thiếp của tôi.

*Durex: vâng, bạn nào đọc Sống chung với vợ sắp tổng chắc không lạ gì, nó là BCS đấy ạ ==))

Trước ngày hôm qua, tôi vẫn còn là một cô gái nhỏ băng thanh ngọc khiết, tôi đã bảo vệ cái thân phận này rất rất nhiều năm rồi, chỉ thiếu mua cho nó một phần bảo hiểm. Cái gọi là thi hành kế hoạch hóa, an toàn hàng đầu này, ở phòng tôi luôn có một hộp, không ngờ sáng hôm qua, khi ra khỏi cửa, đã nhầm nó thành hộp danh thiếp cho vào túi.

Hiểu lầm hiểu lầm, nói đúng hơn là, ở thời gian sai lầm, địa điểm sai lầm đã xảy ra cuộc gặp gỡ không nên có này.

Tôi nắm chặt hộp áo mưa, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Lòng tôi nghĩ, năm đó bố già cầm cây thước rất khủng bố, mẹ già xách cây chổi chạy phía sau đuổi theo, năng lực phản ứng lúc nguy cấp của tôi phát huy rất tốt. Dù gì sống một mình cũng nhiều năm, khả năng càng ngày càng kém.

Bên mép Vương Hiến Dật nhếch lên thành một nụ cười quỷ dị: cái danh thiếp này rất độc đáo. Cô làm việc ở Durex?

Cả người chấn động, tôi tuy cơ ứng biến, cái khó ló cái khôn: ngài thật sự rất thông minh, tôi ở công ty quảng cáo Hồng Phi, sắp tới phải làm một dự án quảng cáo cho nhãn hiệu này, hiện tại đang điều tra nghiên cứu.

Vương Hiến Dật nhìn ánh mắt tôi, thiếu chút nữa nhìn thấu tâm can tôi.

Người ta nói, đôi mắt là cửa sổ tâm hồn. Tôi đem hướng cửa sổ sửa lại, nhìn về phía hành lang trong sảnh chính.

Cậu ta nói: rất vui khi gặp lại cô. Tôi cũng đến đây nghiên cứu. Có cơ hội sẽ trò chuyện sau.

Nói xong, cậu ta liền vội vã xoay người rồi đi.

Tôi còn đang tập trung suy nghĩ, việc cậu ta nghiên cứu không biết có giống tôi không?!

Đáng tiếc, không lấy được số điện thoại.

Lại là một lần gặp thoáng qua không có hiệu quả.

Tôi thất vọng nắm chặt hộp Durex, cảm thán nhân sinh biến đổi thất thường, làm người ta chả theo kịp thời thế.

Nắm chặt nắm chặt. tôi bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện quan trọng. Tối hôm qua, tôi có dùng bảo hiểm không?

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thuộc Trách Thai

Edit: bon

Beta: sâu :*

.

Sức tưởng tượng của con người là vô hạn, tôi cũng không ngoại lệ. Nhớ đến thời điểm hôm qua không biết có sử dụng biện pháp an toàn hay không, tôi tưởng chừng đã thấy dòng người đông đúc trong bệnh viện, ánh mắt trào phúng lạnh thấu xương của bác sĩ, cái nhíp cái kim đáng sợ trong phòng giải phẫu, còn có tôi cô độc bất lực, lặng lẽ rơi lệ nằm trên bàn phẫu thuật. Mà hàng lệ này còn chưa kịp bốc hơi, dưới thân đã truyền đến một cơn đau thấu xương, cơn của tôi, đứa con chưa kịp chào đời của tôi, đứa con bé bỏng vĩnh viễn không thể thấy ánh mặt trời, nó còn chưa được hít thở không khí lấy một lần, còn chưa được...

Ài, được rồi, tôi thừa nhận, hai ngày trước có đọc không ít tiểu thuyết...

Khi tôi đang đắm chìm trong cảm xúc bị thương không thể thoát ra, chuông điện thoại vui tai vang lên: “Lấy gì của bà mau trả lại, ăn gì của bà mau nhả ra*...” Cái chuông điện thoại này, tôi phải mất 2 đồng gửi tin nhắn theo mẫu, mặc dù không thu phí thông tin, cũng vẫn còn khá đắt, hơn nữa bài hát này lại xen vào ngay lúc tinh thần tôi đang lơ lửng giữa không trung, có vẻ chẳng ăn nhập tí nào, cho nên tôi quyết định, lần sau trực tiếp lên mạng tìm bài hát, ví dụ như bài hát chủ đề của vở tuồng Đãi Loan chiếu mãi không hết “Ý khó quên”, hay là “Tân nương cầm điếu”, hay đại loại như thế, vừa nghe đã thấy đáng như ăn phải hoàng liên chỉ ít cũng tởn lên tình cảnh hiện tại

*Bạn nào muốn nghe thì click vào đây.

Vừa nhìn màn hình điện thoại, không thể tin lại là Lâm đại nhân.

Nếu hắn đã cho tôi nghỉ nửa ngày, vậy nửa ngày này thuộc khoảng thời gian cá nhân của tôi. Tôi nghe hay không nghe, cũng chẳng liên quan gì đến chuyện công việc. Vì thế, tôi bình tĩnh ngắt điện thoại.

Tôi làm sao có thể cho hân cơ hội nói lời xin lỗi?

Tôi bịt hai tai, lắc lắc đầu tự nói: tôi không nghe, tôi không nghe.

Cho dù hân có ôm tôi, lay tôi mà nói: em hãy nghe anh nói, anh...

Tôi cũng sẽ cố chấp nói: biến đi, biến đi, tôi không bao giờ... muốn nhìn thấy anh nữa.

Hắn dùng ánh mắt tuyệt vọng, hối hận nhìn tôi: em phải nghe anh giải thích...

Tôi sẽ lê hoa đài vũ* rít gào: tôi không muốn nghe anh giải thích gì hết, anh có nghe rõ không hả, tôi bảo anh biến đi!

*Lê hoa đài vũ: miêu tả vẻ đẹp khi khóc của Dương quý phi trong “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị.

Tiếp đó, hân sẽ nắm chặt tay tôi, mạnh mẽ hôn tôi.

Tôi lại đắm một cái lên vai hân, chuẩn bị đắm thêm cái nữa...

“Lấy gì của bà mau mau trả lại, ăn gì của bà mau mau nhả ra...” Ôi chao, nhất định phải đổi lại nhạc chuông!

Tôi vốn định tắt điện thoại tiếp, nhưng lại rất muốn cảnh YY* vừa rồi trở thành sự thật, tôi cẩn thận nhấn nút nghe.

*YY: tự sướng=))

Đầu dây bên kia vang lên thanh âm bình ổn như điện tâm đồ của người chết: “Nếu vẫn còn ở khách sạn, thu dọn một chút, rồi đến quán cà phê đối diện gặp tôi.”

Làm trợ lý hành chính cho hân nửa năm, nhớ kỹ, là trợ lý hành chính, không phải thư ký, tôi có thể tìm ra cảm xúc thật của hân sau lớp mặt nạ bình tĩnh. Hân chọn từ ‘nếu vẫn còn ở khách sạn’ những từ này được nói tương đối nhanh, cỡ chừng 0,01 giây, chứng tỏ hân rất quan tâm đến giả thiết này, trong câu mệnh lệnh tình lược chủ ngữ, chứng tỏ hiện tại hân có chút buồn bực, những điều trên cho biết, không cần vào hang hổ, con hổ tự nhỏ rãng ra nộp.

Vì vậy, tôi ngừng đầu ưỡn ngực bước đi, ra khỏi khách sạn, đi vào quán cà phê.

Sáng sớm, quán cà phê không có nhiều người, tivi ở sảnh chính đang phát một bài hát tiếng Tây Ban Nha hay tiếng Pháp, tiếng Ý gì gì đó. Giai điệu đặc biệt thê lương, mùi mẫn, đương nhiên, cái kiểu thê lương này với thê lương trong bài ‘Tân nương cầm điếu’ không giống nhau. Không giống chỗ nào à, ài,

tôi nghĩ, giống như cảm giác khác biệt giữa Ngô Ngạn Tổ và Ngô Mạnh Đạt thâm tình nhìn bạn nói xin lỗi.

Trong góc quán cà phê có đặt một chậu cây xanh biếc cao chừng một thước, đằng sau chậu cây có một cái bàn. Nếu rađa phản ứng với soái ca của tôi không nhanh nhạy, còn có hai người phục vụ không ngừng quay đầu nhìn ngó, tôi cũng không thể tìm thấy hán nhanh như thế.

Hôm nay Lâm đại nhân mặc một chiếc áo sơ-mi màu trắng và một chiếc áo len màu vàng nhạt, còn đeo một chiếc kính đen ngời im như tượng. Ngón tay sạch sẽ đang gõ theo tiết tấu trên chiếc bàn màu nâu. Bên cạnh còn có một cốc nước thủy tinh chưa uống. [sâu: quái, nhìn cốc nước mà biết là chưa uống hay sao?]

Tôi đi đến, ngồi đối diện hán, gọi một tiếng: Roger.

Roger là tên tiếng Anh của Lâm Tử Tùng. Ngày đầu tiên hán đến công ty chúng tôi, bảo chúng tôi vứt cái cách gọi tổng tài hay X tổng gì đó đi, mọi người cùng gọi tên tiếng Anh của nhau cho tiện. Công ty chúng tôi vốn là công ty đa quốc gia, vị tổng tài tiền nhiệm vốn là người Nhật nhưng nói tiếng Trung rất lưu loát, cho nên mọi người đều có thói quen gọi X tổng, bây giờ đột nhiên sửa lại cách gọi, không ít người không kịp thích ứng. Ngày Lâm đại nhân nhậm chức, tôi đã trình toàn bộ hồ sơ nhân viên cho hán xem qua. Việc này chẳng khác gì Cục Công an điều tra hộ khẩu, hỏi con bạn họ tên là gì, mà đầu óc bạn đột nhiên trống rỗng ____ tôi là sinh viên tốt nghiệp hệ Trung văn, chưa bao giờ nghĩ đến việc kiếm cho mình một cái tên tiếng Anh; mấy cái tên tiếng Anh mà tôi biết cũng chỉ vền vện vài cái như ‘Lucy’, ‘Lily’, ‘Kate’, thậm chí ‘Han Meimei’ hay ‘Miss Gao’ tôi cũng đã nghĩ qua, đáng tiếc mặc dù nhân viên trong công ty không nhiều lắm, nhưng mấy tên tiếng Anh thông dụng đều có người dùng. Vì thế, ở giây cuối cùng phải giao hồ sơ, tôi nhẩm nhẩm viết bừa một cái tên: ‘Yaozi’. Sòng, Lâm đại nhân lật xem hồ sơ đột nhiên dùng thanh âm cứng nhắc gọi tôi một tiếng: kĩ viện*? [sâu: chị Yêu Tử, hí hí, bạn thân của Lâm Lâm nhà ta, cái tên chị chọn thật tình thú =]]~]

*Theo bạn hiểu thì chị Hoa còn có tên là 妖子-Yêu Tử, từ kĩ viện là 窑子, 妖子 đọc là Yāozi còn 窑子 đọc là Yáozi, 2 từ này có cách phát âm gần giống nhau, cùng cách viết là Yaozi.

Nếu gọi đúng theo cách này, thì đêm qua hán thật sự đến kĩ viện.

Lâm đại nhân giương mắt nhìn tôi một chút, đẩy ly nước trên bàn đến trước mặt tôi. Tôi thụ sủng nhược kinh*, bình thường là tôi bụng trà rót nước cho hán a.

*Thụ sủng nhược kinh: được người khác đối xử tốt vừa mừng vừa lo sợ.

Lâm đại nhân lấy ra một hộp thuốc đưa tới trước mặt tôi.

Tôi giờ tay nhận lấy, thuốc tránh thai khẩn cấp 24 giờ trong truyền thuyết.

Hai bên cùng trầm mặc, toàn bộ quán cà phê chỉ còn giai điệu nhạc nhẹ, ưu thương.

Tôi chần chừ một chút, mở hộp, lấy ra một viên thuốc nhỏ tròn tròn màu xanh.

Bỗng nhiên tôi nhớ đến một câu quảng cáo: có những điều chỉ anh ấy mới có thể cho bạn, có những sự an toàn chỉ XX mới có thể cho bạn.

Tôi thấy quảng cáo này làm rất hay, đáng tiếc không phải do công ty tôi đảm nhiệm, nếu không lúc uống thuốc tôi còn có thể tự hào một phen.

Lâm đại nhân nhìn tôi, thanh âm bình ổn có phần dao động: cô có điều gì muốn nói không?

Tôi ngăn người nhìn hán, không biết dưới tình huống này, tôi nên nói gì. Nên nói: “Kĩ thuật của anh rất khá, làm tôi nhớ mãi.” hay là “Con mẹ nó tên đều cang, tôi có thành quỹ cũng không tha cho anh.”?

Chuyện đêm hôm qua tôi cũng chỉ nhớ mang máng, anh tình tôi nguyện, cô nam quả nữ, lửa gần rom lâu ngày cũng bén*, ai cũng có trách nhiệm, muốn trách thì phải trách bản năng con người.

*Nguyên văn là 火近必燎, lửa gần thì cháy.

Nếu cái tên khách mặt vừa già bụng vừa to không say đắm nhìn tôi, chuốc rượu tôi liên tục, Lâm đại nhân cũng sẽ không phá lệ uống thay, lại càng không ôm lấy eo tôi trước mặt mọi người, lại càng càng không coi vị khách kia như không khí trực tiếp đi vào khách sạn. Chẳng qua vì giúp tôi, diễn giả thành thật, nói cho cùng, là tôi hại hán mới đúng.

Tôi nhìn Lâm đại nhân, nhớ lại ngày hán mới đến công ty chúng tôi, lúc bắt gặp gương mặt hoàn mĩ ấy, rồi lại nhìn đến thân hình càng hoàn mĩ hơn đó, ở trong đầu tôi nảy ra hàng ngàn từ ngữ khích lệ, nắm chặt tay, tôi âm thầm thề: trong vòng nửa năm phải bắt được hán. Quả nhiên, tôi là người nhất ngôn kí xuất tứ mã nan truy*, nhất ngôn cửu đỉnh*, một lời nói đáng giá ngàn vàng. Trong vòng nửa năm, tôi thật sự đã bắt được hán.

*Nhất ngôn kí xuất tứ mã nan truy [一言既出驷马难追]: một lời nói ra bốn ngựa khó theo. Ý nói: lời nói thoát ra khỏi miệng không thu lại được, có hối cũng không kịp. Do đó, cần phải cân thận lời nói.

*Nhất ngôn cửu đỉnh [一言九鼎]: đỉnh là cái vạc bằng đồng thời xưa, thường đúc để đốt hương thờ cúng, thực hiện những nghi lễ trọng đại của quốc gia. Thời phong kiến, Cửu đỉnh bằng đồng to và rất nặng, mỗi cái to cỡ 1 con trâu với trọng lượng cũng phải từ 200kg trở lên. Cửu đỉnh thường để chỉ quyền lực tối cao của vua. Do đó, có thể thấy rằng “Nhất ngôn cửu đỉnh” là lời nói phải có trọng lượng, giống như vua nói vậy. [Nguồn: ss Lãnh Văn]

Tôi nhìn Lâm đại nhân, lắc lắc đầu, lộ ra tám cái răng: chuyện này không phải ngoài ý muốn sao? Tôi cứ coi như mình bị tổn hại bẩm sinh đi. Thời buổi bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển, chẳng lẽ không sửa lại được? Hơn nữa, ai cũng phải trưởng thành. Có sự chi điểm của ngài, cuộc sống sau này của tôi càng thêm tính phức.

Lâm đại nhân nhú mày, nhìn tôi không nói gì.

Tôi nghĩ, mình nói chuyện có vẻ thẳng thắn quá, tuy rằng người ta từng ở nước ngoài, dù sao cũng là một gia đình người Trung chính cống, con cũng chẳng phải con lai, đối với cách thức giải thích của tôi chắc không hài lòng lắm.

Tôi căn nhắc từ ngữ một lần nữa: ngài thực sự đừng để trong lòng. Hôm nay tôi còn gặp lại mỗi tình đầu của mình ở đây, trước đây tôi bỏ cậu ta, trong lòng cậu ta khó chấp nhận được ngay. Cậu ta vừa nhìn thấy tôi, thoát khỏi bị thương, mừng rơi nước mắt, lại không kìm nén được nói muốn lấy tôi. Tôi bị những lời này dọa cho sợ, tình yêu được chôn dấu trước kia nay trở lại. Tôi nghĩ mình cũng rất thích cậu ta. Đến lúc đó chúng tôi sẽ kết hôn, xây dựng một gia đình tốt đẹp, bắt đầu cuộc sống hạnh phúc. Nhưng cuộc sống hạnh phúc đó phải bắt nguồn từ cuộc gặp gỡ ngày hôm nay, mà ngày hôm qua gặp nhau là nhờ ngài anh dừng hi sinh. Cho nên, ngài còn là bà mối với quý nhân của chúng tôi ấy chứ, về sau có rượu mừng, ngài nhất định phải làm nhân chứng cho chúng tôi đó...

Trên thế giới này có rất nhiều người nói dối không chớp mắt. Giống như tôi vậy, trong lúc nói dối, chính mình cũng rất tin tưởng, càng nói càng hăng say. Nhìn tới tương lai, tôi thậm chí còn có chút mong đợi mà chính mình cũng không rõ là gì.

Lông mày Lâm đại nhân càng chau lại, nói một câu: nếu không có việc gì, ngày mai nhớ đi làm đúng giờ.

Nói xong, đứng dậy mặc chiếc áo khoác lông cừu vào, cầm chìa khóa xe rồi đi thẳng.

Tôi theo thói quen đứng lên, nhìn hần rồi đi.

Đột nhiên nghĩ, không biết quán cà phê này có tính tiền một cốc nước trắng không?

Về nhà tắm rửa sạch sẽ, ngủ trưa một tí cho đỡ mệt. Lúc tỉnh lại đã là xế chiều.

Tôi cảm điện thoại gọi cho Chu Lâm Lâm, rủ đi chơi. Quán rau của bác Tô, không gặp không về.

Lâm Lâm từ sau khi kết hôn, ở nhà giúp chồng dạy con, nhìn giống như muốn làm bà chủ gia đình. Ở nhà mỗi ngày lên mạng trộm rau*, dạy luôn cho con trai là Phương Lỗi. Thừa dịp cô ấy đi WC, bạn nhỏ Phương Lỗi tâm trí còn non nớt đã biết cầm chuột giúp mẹ thu hoạch rau. Lâm Lâm mừng như điên, cuối cùng hai mẹ con cấu kết với nhau làm việc xấu, song kiếm hợp bích, khi đang vui vẻ trộm rau quên trời quên đất, bị ông xã Phương Dư Khả phát hiện. Phương Dư Khả không còn cách nào khác, tự hủy tương lai, cầm văn bản diễn giải của công ty đưa cho Lâm Lâm, bắt cô dịch sang tiếng Đức. Tôi đoán, Phương Dư Khả bỏ luôn thị trường ở Đức để bảo hộ cho đứa con chưa đến ba tuổi của cậu ta. [sâu: sờ gáy :X:X~~~~~ Phương Dư Khả của ta, Phương Lỗi đáng yêu của ta bon: *đạp* ai bảo của ss hả]

*Chắc chị ý chơi game nông trại =].

Tôi ngồi ở chỗ cũ trong quán ăn, chờ cô ấy đại giá quang lâm. Không đến vài phút, đã thấy nha đầu hấp ta hấp tấp chạy đến.

Ngồi xuống, tu ừng ực một li nước. Uống hết, liếm liếm khoe miệng: Mẹ nó, bốn con đường bao quanh thành phố toàn xe y hệt như tiêu chảy, kéo dài không dứt, xe bus thì chật ních người như muốn nứt ra, cũng không biết lão nương có bị cái tên đáng kinh tởm phía trước chiếm tiện nghi không. Thăng cha trên tàu điện! Mẹ nó! Đừng để lão nương gặp lại không thì liệu hồn! [sâu: ôi bạn Lâm Lâm =]]~ Tôi thật muốn nhìn vẻ mặt bạn Dư Khả khi biết yêu bị sảm sờ trên tàu điện =]]~]

Tôi nghe cô ấy lải nhải xong, hỏi: xe của cậu đâu?

Lâm Lâm xì một cái, ai oán: bị ai đó tịch thu rồi.

Tôi nhú mày: làm sao lại bị tịch thu?

Lâm Lâm liếc tôi một cái: làm cái xe bị đi đòi nhà ma. Nhưng mà cũng không thể trách tớ, ai biết bên kia còn có một cái thùng rác chết tiệt chứ, ai biết đằng sau thùng rác còn có cái biển chứ, ai biết đằng sau cái biển còn có cột điện chứ.

Tôi nghĩ, Phương Dư Khả làm việc thật sáng suốt.

Khi gọi món ăn, Lâm Lâm còn gọi hai chai bia.

Tôi nói: dạo này tớ không uống rượu.

Lâm Lâm nói: những người như bọn mình làm gì có chuyện không uống rượu, cậu cũng giống tớ, thỉnh thoảng lại lén lút ra ngoài làm một bữa ngon.

Tôi đoán cô ấy chắc chắn chưa bao giờ làm chuyện gì bậy bạ sau khi say, cho nên mới có thể nói nhẹ nhàng như thế, vì vậy tôi khuyên: rượu vào dễ làm mấy việc không tốt. Ví dụ, sau khi cậu uống say, dễ nhìn nhầm người, lên nhầm giường gì gì đó...

Lâm Lâm không phản ứng, tiếp tục hăng hái tràn trề nhìn thực đơn.

Tôi sửa lại chủ ngữ: ví dụ lúc Phương Dư Khả uống say, nhằm nhằm người, lên nhằm giường thì làm sao bây giờ? Cho nên uống rượu là rất không tốt.

Lâm Lâm rút cuộc cũng dùng động tác trên tay, y hết trong dự đoán, sừng sốt nhìn tôi: chẳng lẽ cậu đã nhìn thấy gì? Nên đang ám chỉ tớ?

Tôi ngẩn ra: tớ không biết gì a.

Lâm Lâm lại hỏi: rút cuộc thì cậu biết được những gì?

Tôi chỉ âm ừ: thực sự cái gì tớ cũng không biết. Tôi cảm thấy mình càng chui lại càng đen, rất rất xin lỗi bạn Phương Dư Khả.

Lâm Lâm đột nhiên nhếch miệng cười: nếu anh ấy uống say, lên nhằm giường, cậu kiếm cho tớ một cái chày gỗ thật to là được. Tớ sẽ làm cho cả đời Phương Dư Khả chỉ có độc nhất một đứa con trai là Phương Lỗi. [bon: 1 phút mặc niệm cho bạn Khả =] sâu: tôi nghiệp bạn Khả]

Tôi vừa nghe lông tơ vừa dựng đứng cả lên, không tự giác liên tưởng đến tình cảnh Lâm đại nhân đang ngồi trong nhà thì bị bà xã thiến mất Tiểu Lâm.

Bạn bè ở Bắc Kinh không nhiều lắm, tri kỉ cũng chỉ có mình Lâm Lâm. Mà tôi lại có rất nhiều điều muốn nói, nhưng chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

Suy nghĩ hồi lâu, tôi ra vẻ lơ đãng nói một câu: Lâm Lâm, hôm qua tớ làm cùng một người đàn ông.

Lâm Lâm ừm một tiếng, tiếp tục ăn thịt.

Tôi lặp lại lần nữa: tớ nói, tớ làm cùng một người đàn ông. Tôi nhấn mạnh chữ ‘làm’.

Lâm Lâm ngẩng đầu nhìn tôi, bên khóe miệng còn dính đầy dầu mỡ.

Lấy khăn tay chùi chùi, Lâm Lâm nhìn tôi, nửa tin nửa ngờ hỏi: cậu nói ‘làm’ ý là xoa xoa nắn nắn, hay là bắm tay bắm chân định mưu sát?

Tôi hươ hươ đôi đũa trong tay: cái trước.

Lâm Lâm hít mạnh một hơi, xấu xa nhìn chăm chăm vào tôi: được đó, ba ngày không gặp, làm tớ phải nhìn với cặp mắt khác xưa a. Người nào được vinh hạnh đấy thế?

Tôi vội vàng bỏ sung: hẳn ta có gia đình rồi.

Ánh nhìn trên choker của Lâm Lâm trong nháy mắt sững lại. Ngay người hồi lâu, nói: cậu có ảnh không, cho tớ ‘làm’ hẳn đi.

Tôi nghĩ cô ấy chẳng giống tốt nghiệp khoa tiếng Đức tí nào, rõ ràng cô ấy có thể thoải mái vận dụng hàm nghĩa phong phú của tiếng Trung như thế, tôi là người tốt nghiệp từ khoa Trung văn cũng cảm thấy thua kém.

Tôi suy nghĩ một chút, quả thực tôi có ảnh Lâm đại nhân, lúc công ty liên hoan cuối năm, tôi có chụp trộm vài bức.

Tôi lôi điện thoại ra tìm.

Lâm Lâm liếc mắt nhìn tôi, nói: Yêu Từ, tớ bảo này, người nào đó đã chen chân một lần, sau này nhất định sẽ thành thói quen. Song song với cái thói quen này là một đạo lí. Cậu phá hỏng gia đình nhà người ta, đến lúc nào đó bà cô già kia cũng sẽ đến phá hỏng gia đình cậu. Tục ngữ nói thế nào nhỉ, oan oan tương báo đến bao giờ, ừm, không đúng, là oan có đầu nợ có chủ, cũng không đúng, là ác giả ác báo, vật dĩ ác tiểu nhi vi chi*...

*Vật dĩ ác tiểu nhi vi chi [勿以恶小而为之]: đừng vì việc ác nhỏ mà làm.

Tôi muốn thu hồi lại lời khen vừa nãy...

Lâm Lâm tiếp tục lải nhải: cậu cũng đừng để trong lòng, coi như bị chó điên cắn một phát. Nếu cậu không cam tâm, chốc nữa đi tìm vợ hẳn ta, tổ giác hành vi vô đạo đức của hẳn. Sao có thể để hẳn vừa trộm được tình vừa vụng trộm sung sướng được? Bây giờ nói là say rượu loạn tính, thực ra đều là mượn cớ say rượu làm loạn thì có. Toàn một lũ cầm thú đầu hói bụng phê, còn chưa kịp ngồi xuống ghế đã tính đến chuyện lên giường, còn chưa kịp lên giường đã vội vàng cời quần, chưa kịp bo qi* đã yang we*. Dù là ba mươi tuổi hay tám mươi tuổi, trong đầu lúc nào cũng toàn suy nghĩ bất lương, to tưởng đến thân thể thiếu nữ. Trong nhà cờ đồ không đủ, ra ngoài cờ màu phơi phới. Cạn bã! Nghe nói bà chủ anh rở tớ cũng bị như thế. Cuối cùng bà ý phải uống thuốc ngủ tự tử, tự sát chưa được lâu, tiểu tam liền trơ trên lên làm bà cả. Xác người ta còn chưa kịp lạnh...Làm sao mà chịu nổi a...

*E chịu rồi TT_____ TT có ai biết giúp với >><

Lâm Lâm nói như chính mình tận mắt chứng kiến, tâm tình đắm chìm trong bi thương không thoát ra được. Tôi chỉ vào mấy tấm hình trên màn hình điện thoại, cạn bã mà cậu nói đây.

Lâm Lâm hùng hùng hổ hổ cầm lấy điện thoại, nhìn chòng chọc vào màn hình một lúc lâu, ngẩng đầu nói: cậu nói người cùng cậu hôm qua là hẳn?

Tôi gật đầu.

Lâm Lâm miết miết màn hình một lúc lâu, mới nhìn tôi khen ngợi một cái: làm tốt lắm!

Tôi tuyệt vọng nhắm mắt. Tôi đã quên, cô ấy trở mặt còn nhanh hơn nháy mắt.

Lâm Lâm lại bắt đầu tâm tình khuyên bảo: không có đời vợ chồng nào không thể phá đám, chỉ có tiểu tam* chưa cố gắng thôi. Vì sao hắn lại đi uống rượu, chắc chắn bởi vì cuộc sống gia đình không hạnh phúc. Nhưng hắn đã tìm đến cậu, chứng tỏ sâu trong nội tâm hắn rất cần sự an ủi của cậu. Lúc hắn tuyệt vọng nhất, cậu cho hắn ấm áp, chiếu sáng cuộc sống ảm đạm của hắn. Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp. Yêu Từ, nhất định là kiếp trước cậu tích đức rất nhiều, chúa đã ban cho cậu vinh hạnh cứu vớt tâm hồn bất hạnh của người đàn ông đó, cậu phải cố gắng lên.

*Tiểu tam: từ dùng để chỉ kẻ thứ 3 chuyên đi phá hoại gia đình người khác.

Tôi giật lấy điện thoại, quyết định đứng lên thanh toán.

Chu Lâm Lâm nói với bà chủ quán, như mọi lần, không cần hóa đơn, đưa chúng tôi một lon Cola là được.

Bà chủ quán nói, dạo này cấp trên kiểm tra khắt khe, các cô không lấy thẻ cào cũng chả sao, riêng Cola thì có chết tôi cũng không đưa được.

Tâm trạng tôi vốn không được tốt, lập tức nói: đúng là có chức thì có quyền, tôi lấy thẻ cào. Minh tôi là được!

Bà chủ phần uất xoa người đi lấy phiếu cào. Lấy hóa đơn rồi, hai người chúng tôi chọn một thẻ cào trên bàn.

Vinh viễn là “chúc quý khách may mắn lần sau”. Aiz, may mắn luôn cách xa người ta cả ngàn dặm, nếu chỉ là mười đồng, hoặc năm đồng thôi cũng tốt rồi.

Kính ngạc vui mừng đều tới rất thông dong, tôi nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Vào Công Ty

Edit: bon

Beta: sâu :*

.

Công việc đầu tiên tôi làm khi đến Bắc Kinh là kiểm tra doanh số bán hàng và dịch vụ khách hàng. Công ty có tổng cộng ba người. Ông chủ, A Bảo nhận hóa đơn và tôi. Tuy nói bây giờ là thời đại phát triển khoa học kỹ thuật toàn cầu hóa, nhưng không thể phủ nhận, tỉ lệ giàu nghèo ở nước ta chênh lệch rất nghiêm trọng, các khu phát triển cũng không đồng đều, thỉnh thoảng còn có người hỏi tôi: “Máy tính này tắt làm sao?” “Sao QQ không online được?” mấy vấn đề linh tinh. Mà tôi cũng cực kì kiên nhẫn trả lời người ta: “Rút nguồn điện là phương pháp tắt máy tính thông dụng nhất hiện nay.” hay “Hôm nay là ngày của mẹ, QQ đình công một ngày đêm.” Làm được nửa năm, tôi nghĩ người như Chu Lâm Lâm còn có thể đỗ Bắc Đại, vì sao tôi lại không thử dùng cái bằng tốt nghiệp hạng ba của trường đại học hạng hai đến công ty X phỏng vấn?

Vì vậy tôi từ chức, nhắm nhe đến mấy công ty hay đơn vị lớn tên tuổi vang dội, ngân hàng nhà nước hay ngành hệ thống thủy điện mà gửi sơ yếu lí lịch. Tiếc rằng sơ yếu lí lịch như đá chìm dưới biển, mỗi ngày tôi đều ở nhà chơi Năm Mario, nhất thời lạc mất bản thân, mê mết trong nhân vật cô bé nắm của mình, suýt chút nữa quên mất chuyện phải tìm việc làm. Khi điện thoại đột nhiên vang lên báo ngày mai là ngày phỏng vấn, trong lòng tôi có phần không muốn đi.

Bởi vì khi phỏng vấn phải mặc quần áo nghiêm chỉnh, mà tôi thì sống trong tình trạng thất nghiệp quá lâu dần dần trở thành người nghèo tay không đồng bạc, vì thế đêm đó tôi ăn nốt gói mì tôm cuối cùng, chạy vội xuống căn hộ đang bán đồ cũ dưới lầu, nịnh nọt vài câu, cuối cùng cũng mua được cái áo sơ mi trắng với giá 35 đồng. Lệ Quyên còn đặc biệt nói, chỉ có lần này, lần sau không có chuyện này nữa. Tôi lập tức không dám.

Lúc phỏng vấn, len lén nhìn người cùng đến phỏng vấn cầm trong tay tư liệu đóng dấu mới biết được, công ty tôi đến phỏng vấn là công ty quảng cáo Hồng Phi, là một công ty nước ngoài có chút danh tiếng trong nước. Ấn tượng của tôi với mấy công ty nước ngoài cũng chỉ dừng lại ở mức biết lương cao, đãi ngộ tốt, nhân viên có thể nói tea thì tuyệt không gọi là trà, còn ấn tượng với quảng cáo thì cũng chỉ biết chút ít, ví dụ như Nãi Bạch Kim*, hoàng kim hợp tác với Hồ Nam Vệ, đúng là môn không đăng hộ không đối, cho nên tôi kiên trì cho rằng mình đến đây cũng chỉ làm vật hi sinh hay làm nền mà thôi. Tôi thấy mình cũng thật may mắn khi mua cái áo sơ mi rẻ tiền này, sau đó cố gắng chịu đựng nhàm chán, bắt đầu nhớ đến bé Mario xinh xinh ở nhà.

* Nãi Bạch Kim: 1 loại thuốc bổ của Trung Quốc. Xem thêm tại đây hoặc đây.

Không ngờ người phỏng vấn lại là Boss. Hắn chỉ hỏi duy nhất một vấn đề, đó là tôi có thể nói thông thạo tiếng Nhật không. Tôi thẳng thắn nói, từ yamete* với konichiwa*, còn lại tôi hoàn toàn mù tịt. Sau đó hắn bảo tôi về chờ liên lạc sau. Tôi nghĩ thời gian lên sân này thật quá ngắn, nếu diễn kịch, ngay cả một hộp cơm cũng không có, thật là phí phạm 35 đồng mua áo sơ mi của tôi.

* Yamete: có nghĩa là ‘đừng mà’, thường xuất hiện trong các AV của Nhật =)) [by ss Den]

* Konichiwa: mang nghĩa chào hỏi.

Không ngờ kiếp trước tôi lại tích đức nhiều đến thế. Tôi lại có thể được nhận vào công ty này. Công việc của tôi là chăm sóc cho Boss, một người Nhật khoảng 40 tuổi có thể nói lưu loát tiếng Trung.

Về sau tôi đoán, sở dĩ tôi trúng tuyển, vì ngày hôm đó tôi mặc nội y màu đen, mà cái áo sơ mi giá rẻ kia lại mỏng, lúc phỏng vấn, cổ áo hơi lộ ra, cuộc phỏng vấn giống như đoạn mở đầu của phim A, nữ nhân vật chính làm quán bar, mặc quần áo học sinh, phát ra tín hiệu làm nam chính không tự chủ được. Từ lúc xem hài kịch của Trương Bách Chi, hình tượng cô gái ở quán bar thay đổi thành sinh viên thanh thuần đã đi sâu vào lòng người, giống như sinh viên biến thành cô gái cao cấp ở quán bar. Sắc đẹp này là nhờ vào mẹ tôi, trang phục lại đặc biệt, cho nên khi PK đã thắng mấy bằng tốt nghiệp đại học nổi tiếng, các đối thủ cạnh tranh với kinh nghiệm công tác phong phú.

Tôi còn nhớ rõ ngày đầu tiên đến báo danh, tôi khiêm tốn nói với Boss Nhật, tôi chưa bao giờ làm công việc như thế này, vẫn còn nhiều thiếu sót, có gì chỉ bảo nhiều hơn. Trên mặt Boss Nhật là biểu cảm háo sắc, chồ hoang đang động dục, nói, thiếu sót cũng không sao, không sao.

Vị Boss Nhật này vì tìm được idea quảng cáo, kéo dài sự nghiệp háo sắc đến tận Trung Quốc, ngày ngày không thể thiếu thanh sắc khuyến mãi*, ca múa mừng cảnh thái bình, hành động càng ngày càng quá đáng, lúc đầu chỉ là vuốt tóc, về sau chuyển sang sờ đùi, thậm chí còn nói bóng gió đến việc lên giường.

* Thanh sắc khuyến mãi: chỉ lối sống hoang đâm vô độ của giai cấp bóc lột.

Sau một tháng làm việc ở đây, biết cũng không nên trông chờ gì nhiều, nói thế nào thì cũng là nhân viên của lão ta, nếu không làm, có khi còn bị chèn ép đến chết. Vì thế mỗi ngày trước khi ngủ tôi đều thầm cầu nguyện, đó là thần chết cảm đại đao chém một phát lên đầu, cho lão ta chết luôn đi.

Trời không phụ người có lòng. Lưỡi trời tuy thưa nhưng khó lọt. Thiên ác báo ứng, thiên đạo luân hồi. Không tin thì nhìn xem, trời xanh không bỏ qua cho lão! Có người tố giác lên tổng bộ, chúng tôi cuối cùng cũng được giải thoát.

Quần giải phóng đúng là trời xanh. Lúc ông chủ tiếp theo đến nhận chức, tất cả động vật mang hoóc-môn cái đều đứng xem từ xa. Nhất là khi so sánh với ông chủ Nhật Bản thô bỉ kia, người đàn ông này càng giống như động vật chỉ bay trên trời, không có dưới đất. Mà lúc tôi đang hối hận vì không trang điểm cẩn thận đã đi làm thì bị gọi vào văn phòng, nhận nhiệm vụ quen thuộc. Tôi hôm đó, xuân tâm tôi phơi phới trong vườn hoa xuân sắc, ngồi trong phòng viết mấy chữ ‘giao thiết’, cũng suy xét từ trật tự tình tiết của tiểu thuyết tôi phải trường kì kháng chiến, trong vòng nửa năm bắt lại, trước mắt không thể mạnh động.

Ngày hôm sau, trong lúc hân hỷ kỳ thất vọng vô tình nói cho tôi biết, lúc đấy hẳn nghĩ Trương Diệu Hoa là tên con trai, cho nên lúc đến không đặc biệt dận dò cần thư kí nam. Không nghĩ tới tôi lại là con gái.

Dựa theo hiểu biết của tôi với soái ca, mười soái thì đến chín gay, ông trời bao giờ cũng tàn nhẫn như thế. Nghe hẳn nói thế làm tôi nghi ngờ hẳn là gay.

Là người duy nhất trong công ty biết lịch trình của hắn, trong nháy mắt tôi được rất nhiều đồng nghiệp nữ ưu ái. Nào là nói bóng nói gió, giường đồng kích tây, vòng vo cả nửa ngày dụ tôi nói ra sở thích của Lâm đại nhân. Lần đầu tiên được hỏi, tôi còn cảm thấy đắc ý vì vinh dự đặc biệt này, nhưng mỗi ngày đều bị quẫn chặt, hết những nhẽo rồi đến cứng rắn gan hời, tôi có là thánh cũng không chịu nổi, lén lút nói cho một người tín ngưỡng có vẻ kiên định, xuân ý vô cùng dạt dào: “Chị Wendy, Lâm Tử Tùng là đồng tính luyến ái.” cũng bắt cô ta thề với trời, không kể chuyện này đi linh tính. Wendy bị đá kích nghiêm trọng, không không chế được cảm xúc, phải xin nghỉ nửa ngày. Ngày kế tiếp, tất cả nhân viên nữ, bao gồm cả bà chị Sylvia đang mang thai năm tháng, người nào người nấy mặt nặng nề chì. Lúc đó tôi mới biết, giữa phụ nữ không có bí mật nào vĩnh viễn, chỉ có phản bội là vĩnh viễn mà thôi.

Một buổi chiều tươi đẹp chan hòa ánh nắng nào đó, Lâm Tử Tùng gọi tôi vào văn phòng, nghiêm túc nói cho tôi, tuy rằng hẳn hi vọng công ty chú trọng công tác, không cần đề ý đến việc riêng tư cá nhân, nhưng hẳn càng không hi vọng nghe thấy mấy lời đồn công kích người khác. Hẳn lại nói, giới tính của hắn rất bình thường, hơn nữa đã kết hôn, có một đứa con bảy tuổi. Mỗi ngày hẳn tan ca đúng giờ, là để đi đón con.

Đây là sét đánh giữa trời quang. Chúng tôi đã quen nói hẳn là đồng tính luyến ái, lúc rảnh rỗi còn ngồi đoán xem hẳn ở trên hay ở dưới, từ sắc nữ chuyển sang hủ nữ. Lại nói, dù sao bị đàn ông cướp đi người tình trong mộng, nói theo góc độ này, theo thời gian chúng tôi cũng sẽ quên đi, bình tĩnh ôn hòa chấp nhận. Không nghĩ tới, hẳn lại có thể có gia đình, còn có con!

Vì thế, mọi người oán giận, đều nghĩ Roger bị một con hồ ly tinh biết ăn nói lừa gạt, tiền lương phải giao nộp bằng hết, cũng ảo tưởng một ngày kia mình sẽ trở thành ánh nắng ban mai trong đêm tối, giải thoát cho hẳn khỏi cuộc sống nước sôi lửa bỏng kia. Mặc dù tôi từng tuyên bố trong vòng nửa năm sẽ bắt được, nhưng thấy hẳn là hoa đã có chủ, phá hủy nghiêm trọng nguyên tắc của tôi, sau cùng tôi viết một quyền ‘Đề quên kỉ niệm’, lần thứ 32 thương tiếc một lần thăm mền đã chết từ trong trứng nước.

Mà hiện tại, tôi và Roger đại nhân đã xảy ra quan hệ mà tất cả nữ nhân viên trong công ty đều ảo tưởng, nhưng mà tôi còn chưa trở thành ánh nắng gì đó của hẳn.

Bởi vì lần gặp mặt với Lâm đại nhân hôm qua, nên hôm nay đi làm cũng chẳng xấu hổ gì cho lắm. Bắt xe buýt như mọi ngày, xuống xe lại chạy vội đến công ty, bỏ qua thang máy, ba bước thành hai leo vọt lên thang bộ, lên đến nơi là 8 giờ 29 phút, vừa kịp trước lúc chuông reng.

Nhìn qua cửa kính, Lâm đại nhân bình thần ngồi trong phòng làm việc. Ngón tay gõ gõ lên bàn theo nhịp. Ánh nắng tràn ngập cả phòng, khiến cho mọi vật được bao phủ trong màu sắc ấm áp, làm người ta cảm thấy rất thông dong, bình tĩnh.

Tôi nhẹ nhàng đi đến bàn làm việc trước cửa kính, còn chưa kịp cởi áo khoác, đã nghe chuông điện thoại nội bộ reng. Nhắc máy, giọng nói sóng yên biển lặng của Lâm đại nhân vang lên: vào đây một lát. Tôi chưa kịp trả lời, những tiếng tút tút đều đặn đã vang lên.

Tôi điều hòa hô hấp, xoa xoa đôi chân nhứt nhối, gõ cửa rồi đi vào.

Quan sát khuôn mặt Lâm đại nhân một chút, lông mày cau lại, môi mím chặt. Có vẻ hôm nay tâm tình hần không tốt cho lắm, mọi việc không thuận.

Xem phong thủy xong, tôi dè dặt, cẩn thận hỏi: Roger, ngài tìm tôi?

Lâm đại nhân vẫn cúi đầu lật tài liệu, buồn bực nói: ừm.

Tôi cứng miệng, khoe môi méo xệch. Cảm giác này chẳng khác gì trước lúc phát bài thi, không biết đề dễ hay khó, nhưng dù thế nào đi nữa, bạn cũng không thể trốn tránh. Mà hiện tại, chuông báo bắt đầu thi đã reng, mà giám thị lại lần nữa mãi không phát đề, càng làm người ta thêm bứt rứt.

Chờ Lâm đại nhân xem tài liệu xong, tôi cũng sắp biến thành tượng đá. Tuy rằng phơi nắng đầu đông rất dễ chịu, thế nhưng đứng ngây ra phơi nắng như thế này, tôi vẫn oán thán trong bụng.

Lâm đại nhân ngẩng đầu, híp mắt nhìn tôi. Thực sự mà nói, không biết do ánh mặt trời hay do vấn đề góc độ, nhìn hần từ trên cao, Lâm đại nhân ăn mặc đơn giản ngồi trên ghế, vừa mang chút gió xuân ấm áp lại trường thành vững vàng, như là vừa tham gia lễ trao giải, lại cũng như vừa từ áp-phích bước ra.

Hai con mắt sáng ngời của hần nhìn tôi: lần này cô làm thêm giờ đi, có phí tăng ca.

Tôi nhớ sáng nay ra khỏi cửa, chẳng hiểu sao mí mắt giật liên tục. Đúng là không phong kiến mê tín cũng không lừa người! Tuy rằng thời gian cuối tuần của tôi có đến 80% là nằm trên giường, 20% còn lại là trước máy tính, trong đó có cả nằm trên giường nghịch máy tính, hay nằm úp sấp trước máy tính, nhưng mà mấy việc này còn dễ thở hơn so với đi làm!

Tôi cười tươi như hoa nói: cả hai ngày sao? Không phải hôm qua tôi đã nói với ngài, tôi nối lại quan hệ với mối tình đầu sao. Vốn tính cuối tuần này ra mắt bố mẹ, thời gian cũng định rồi. Có điều nếu công ty có việc gấp, tôi sẽ giải thích với bố mẹ một chút, chắc bọn họ sẽ thông cảm.

Tôi nghĩ mấy lời mình nói rất là êm tai, vừa thể hiện tấm lòng của tôi với công ty, không tiếc hy sinh hạnh phúc cá nhân, lại vừa ám chỉ nếu công ty có ý muốn tôi tăng ca, chính là bóc lột thời gian nghỉ ngơi của nhân viên, lấy hạnh phúc cả đời của nhân viên đổi lấy lợi nhuận cho bọn tư bản chủ nghĩa.

Lâm đại nhân đưa tay vuốt vuốt mũi, sau đó chống cằm nói: cuối tuần này phải đi công tác ở Đại Liên*, chi phí đều do công ty thanh toán, tăng ca cuối tuần còn được gấp đôi tiền lương với phí tăng ca. Tôi còn tưởng rằng cô muốn đi....

* Đại Liên [大连]: là thành phố thuộc tỉnh của tỉnh Liêu Ninh, Trung Quốc. Đại Liên cũng là hải cảng không bị đóng băng ở cực bắc Trung Quốc. Xem thêm tại đây.

Tôi muốn đi! Không đợi Lâm đại nhân nói xong, tôi hăng hái báo danh.

Khỏe môi Lâm đại nhân khẽ nhếch lên một chút. Tôi có cảm giác ngửi được mùi âm mưu. Nhưng mà, anyway, vì nụ cười của Mao Chủ tịch trên tờ nhân dân tệ, đâm lao thì phải theo lao thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Sân Bay

Chuyển ngữ: Xeko Nguồn: Xeko's home

Một ngày vẫn trôi qua bình thường, trước giờ tan tầm hẹn A Bảo ăn cơm xem như cảm ơn anh ta đã giúp tôi chuyển phòng cho thuê kia. Phòng ở trước kia cách công ti quá xa, thời gian mỗi ngày vất vưởng trên đường phải đến hai tiếng. Tuy rằng về nhà rồi tôi cũng chẳng có việc gì làm, nhưng không có việc gì làm cũng có việc của không có việc gì làm. Mà việc này tuyệt đối sẽ không bao gồm chuyện ở trên xe công cộng thực hiện mấy hành vi vật lộn với người khác.

Thông qua kinh nghiệm vài năm làm ở công ty bán máy tính, A Bảo đã giúp tôi tìm được một căn phòng đơn rộng 45 thước vuông ngay cạnh bến xe điện ngầm, từ nhà trọ xuất phát rồi ngồi khoảng 15 phút xe điện là đã đến công ty. Vì là người quen nên phòng ở hoàng kim giá gốc 2500 một tháng này chỉ

còn lại 1500, vừa đúng bằng một phần ba tiền lương của mình, giấu lại một ngày cũng có một phần ba thời gian tôi ngồi ngu người ở nhà, tính toán như vậy, căn phòng này đúng là sinh ra để dành riêng cho tôi na.

Ngồi ăn cơm với A Bảo mà Đông văng một câu Tây văng một câu, đề tài từ khủng hoảng kinh tế đến thịt lợn tiềm chất kích thích, từ thịt lợn tiềm chất kích thích đến sự tồn vong của nhân loại, từ sự tồn vong của nhân loại lại nói đến ý nghĩa nhân sinh, cuối cùng A Bảo nói với tôi, nếu trước ba mươi tuổi mà tôi vẫn không có ai thèm lấy thì anh ta sẽ hy sinh cưới tôi về nhà.

Chuyện nam nữ vừa kỳ diệu lại vừa mờ ám. Tôi từng nghe qua mấy lời kịch hồng nhan cùng lam nhan gì gì đó, cũng coi như thiếu một chuyện nhân sinh. Cái này chẳng khác gì trước lúc thi thầy giáo bắt bạn phải cam đoan bài kiểm tra sẽ đạt được điểm tốt, trong lòng đã có mục đích, không cần lo đề thi lần này là khó hay dễ, vừa an toàn vừa thư thái. Xã hội này ý mà, quả thật có rất nhiều cuộc hôn nhân chẳng liên quan gì đến tình yêu, có thể làm cho tình bạn đi vòng qua tình yêu mà trực tiếp thăng hoa luôn thành tình thân. Cái loại tình cảm này nghe qua có hơi bôi nhọ tình yêu thần thánh, cứ như hai quả táo thôi không có người mua, cuối cùng hạ nửa giá lại còn mua một tặng một, nếu quả táo có linh hồn, chỉ sợ là ngày ngày sẽ lấy nước mắt rửa mặt.

Dưới sự mâu thuẫn tâm lý, tôi nói với A Bảo rằng: Nếu trước 35 tuổi mà em chưa có ai lấy còn anh cũng còn độc thân thì chúng ta nghe theo sự sắp xếp của ông trời mà kết hôn đi.

Hiển nhiên A Bảo cảm thấy 35 tuổi là muộn rồi, tuy rằng quốc gia có đề xướng kết hôn muộn chậm dục, nhưng 35 tuổi mới sinh con thì hệ số nguy hiểm rất cao, đến lúc đó một xác hai mạng, anh ta sẽ thành người goá vọ, chuyện này quá là không tốt.

Sau đó tôi lại đưa ra ví dụ ủng hộ cho quan điểm của mình, hiện nay xã hội có rất nhiều người trung niên sinh con hơn nữa cuộc sống cũng rất hạnh phúc, chẳng hạn như Tống Tổ Anh, chẳng hạn như Lâm Thanh Hà.

A Bảo lập tức nói lại, có rất nhiều ngôi sao đã lên sinh con lúc còn trẻ, ví dụ như Phạm Băng Băng, ví dụ như Trần Khôn, hơn nữa nhìn Vương Phi sinh con lúc già xem, sinh ra một đứa sút môi, hưởng hồ cuộc sống của Tống Tổ Anh và Lâm Thanh Hà cũng chẳng hạnh phúc gì.

Tôi khiếp sợ nhìn A Bảo bình thường chỉ chăm mắt vào máy tính mà lại có thể am hiểu giới giải trí như vậy, quả thực giống hệt độc giả trung thành của tuần san giải trí là chị Wendy. Nhưng vì bảo vệ mặt mũi và sĩ diện, lòng tôi đầy cảm phần nói, đầu tiên là Trần Khôn và Phạm Băng Băng có sinh con hay không còn phải chờ kiểm chứng, tiếp theo Vương Phi là nữ thần trong lòng tôi, anh ta không được phép vấy bẩn.

Cuối cùng A Bảo nói, vòng giải trí ấy mà, những chuyện tưởng thật kỳ thật chỉ là diễn trò, phàm là những thứ chờ kiểm chứng mới là chân thật, hơn nữa người làm bản Vương Phi là Lý Á Bằng, tuyệt đối không phải anh ta.

Cuối cùng tôi và anh ta tan rã trong không vui.

...

Có lẽ vì mùa đông làm cho tinh thần người ta dễ dàng bốc hỏa, hoặc là vì đêm qua mưa không đập được lửa, tóm lại ngày hôm sau chỗ má phải kéo dài đến gần mũi của tôi có thêm một cục mụn bự chẳng. Cục mụn này vừa thấy đã biết là sinh ra kém cỏi, phạm vào chủ nghĩa liễu lĩnh sai lầm, trông đầu mụn hồng hồng nhưng chưa chín đến độ nặn ra được, xa xa nhìn qua giống như cục thịt thừa mọc trên mặt.

Lúc phát hiện ra cục thịt thừa này, cách giờ bay chưa đến hai mấy tiếng, tôi bối rối nhét đồng quần áo đã giặt sạch vào trong valy hành lý, lại thay một thân OL (*) rồi vội vàng chạy đến sân bay. Ở trong xe tôi tận dụng mọi thứ mà lôi đồ ra trang điểm lại, nhưng chẳng may đồ makeup lại không được đầy đủ, cục thịt này vẫn vừng vàng đậu trên mặt tiền làm cho tôi hết sức tuyệt vọng.

(*) OL: Office Lady, đồ công sở

Vừa đến sân bay đã phát hiện ra Lâm đại nhân đứng ở cửa sổ thủy tinh gần đường băng. Nếu tôi đứng ở ngoài cửa sổ thủy tinh, chắc chắn tôi sẽ cho rằng hắn là người mẫu trong tủ kính mà đứng nhìn một lúc. Hắn mặc một chiếc áo somi màu đen, khoác lên một chiếc áo lông màu bạc, quần tây trắng thơm. Cổ tay trái có đeo chiếc vòng, tay phải cầm một tách cà phê Starbucks. Nhìn từ bên cạnh còn có thể thấy hàng mi dài cong vút đón ánh nắng đông.

Xung quanh hắn không có lấy một đồng sự hoặc hộ khách nào mà tôi biết. Chuyện này không khỏi làm tôi mơ màng, hắn mời tôi đi công tác một mình như vậy, là có ý gì?

Giống như tôi không nói hai lời kính dâng mình, kính dâng xong rồi không nói hai lời uống thuốc tránh thai, uống thuốc tránh thai xong lại không nói hai lời khôi phục làm nhân viên đi làm, theo lý mà nói, thấy thế nào cũng giống như tôi còn nguyên chẳng sút mề tí nào. Tôi cố ý làm cho mình trông có vẻ đông đánh tiểu thư hoặc là cao thủ trong trò chơi 419. Tôi nghĩ Lâm đại nhân nếu có hứng thú với một người phụ nữ thích cosplay như thế, kia chỉ có thể nói, Lâm đại nhân này cao tay hơn ông chủ Nhật Bản tiền nhiệm kia nhiều.

Cái gọi là đường xa biết sức ngựa. Tôi cảm thán, ông chủ nào cũng có mặt xấu xa, chẳng qua có những ông chủ giấu mặt xấu xa của mình mà thôi.

Giữa lúc tôi đang chìm vào đồng triết lý ấy thì nhìn thấy một thằng nhãi mặc đồ thể thao Nike màu xanh nước biển rất happy chạy về phía Lâm đại nhân. Lâm đại nhân cúi xuống dựng thẳng cổ áo khoác cho nó, lại lau đi mồ hôi trên mặt nó, rồi cúi thắt lưng buộc lại dây giày cho thằng nhãi ấy.

Miệng tôi há hốc thành hình chữ O, còn chưa kịp khép lại đã thấy một người phụ nữ hiền lương thực đức từ bên kia cánh gà lượn lượn lờ đi về phía Lâm đại nhân và nhóc baby, cảm giác cứ như ngồi xem chính kịch. Nói cô ta là người phụ nữ hiền thực bởi vì cô ta mặc bộ đồ chẳng phù hợp gì với danh hiệu: đầu tiên là mái tóc không loạn cuốn hết sau đầu, trát thành một cái có vẻ là hình dạng búi tóc; tiếp theo cô ta mặc một chiếc áo lông cao cổ bó sát người,

áo khoác ngoài áo lông đen có một chiếc trâm cài ngực hình hoa mai; mà đặc tính quan trọng nhất cấu thành loại phẩm chất này của cô ta là chiếc áo choàng bên ngoài của ngoài cùng. Loại áo choàng này với tôi mà nói vừa không tính là quần áo lại chẳng đáng làm ga giường, đồ trang sức trông còn đơn thuần hơn vòng cổ khuyên tai, mà dùng loại trang sức này cần phải bắt bộ với cái thâm lộ lưng lộ ngực của ngôi sao ngoại, chẳng qua chỉ mượn dùng để tăng lên khí chất phu nhân mà thôi.

Vị phu nhân này bảo dưỡng rất tốt, da trơn bóng láng mịn, thấy thế nào cũng chỉ hơn 20 tuổi. Đám chị em ở công ty quả nhiên nói không sai, Lâm Từ Tùng đúng là bị một con hồ ly mê hoặc đến thần hồn điên đảo, chẳng qua con hồ ly này là loại chồn bạc cao quý, mà cái đám bị mụn thanh xuân cùng giấy tờ thẻ tín dụng và chi phí điện nước làm cho khôn đốn chúng tôi chỉ là cò đại, đến động liên tục vật cũng chẳng được tính.

Đây rõ ràng là một nhà ba người đi du lịch, cộng thêm tôi liền trở thành chuyến du lịch của danh môn vọng tộc đem theo bảo mẫu quản gia.

Oh no!

Mà tôi giống hệt như quản gia Anh quốc gật đầu với Lâm đại nhân và Lâm phu nhân, sau đó lại giống như thổ phi trừng mắt nhìn nhãi baby, nghịch ngợm nói một câu: Nice to meet you.

Phu nhân và nhãi baby đều chấn kinh. Nhưng phu nhân đã lấy tư thế xét đánh không kịp bụng tai mà bình tĩnh nhìn tôi; nhãi baby kéo tay Lâm đại nhân, ẻo ượt nói: Bố ơi, sao bố còn mang theo một người phụ nữ vậy?

Tay tôi run lên, nghĩ rằng tiểu bằng hữu thật sự là đồng ngôn vô kỵ, lời không ngăn cản, cái gì mà “Còn mang theo phụ nữ” na. Đây rõ ràng là trường hợp 3P nhi đồng không nên...

Lâm đại nhân xoa xoa tóc nhãi baby, cúi đầu nói: Gọi đi Trương đi. Di Trương là bạn tốt của bố.

Lòng tôi gào thét, bạn tốt cái cù kẹc. Chúng ta nhiều nhất cũng đi đến giai đoạn bạn giường, ngay cả bằng hữu cũng không phải chứ đừng nói đến bạn tốt. Nếu là bạn tốt thì vì sao không tặng cho tôi tiền lương?

Nhưng đương nhiên tôi vẫn thuần lương mà nhìn nhãi baby, gật đầu ý bảo, dĩ quả thật là bạn tốt của cha con.

Ánh mắt của nhãi baby rất giống Lâm đại nhân, vừa đen vừa sáng. Nó cười tùm tùm nhìn tôi, ngoan ngoãn chào: Di Trương, nice to meet you, too.

Phu nhân bên cạnh vươn tay muốn sờ đầu nhãi baby. Không nghĩ tới nó lại quay đầu đi, rúc vào cạnh sườn Lâm đại nhân, liếc mắt nhìn phu nhân một cái, nhỏ giọng nói: Kiểu tóc của tôi khó làm.

Tay vị phu nhân kia xấu hổ dừng giữa không trung, thu cũng không được mà xoa cũng không xong.

Vì thế, tôi cực kỳ chuyên nghiệp cầm lấy tay cô ta, tự giới thiệu bản thân: Xin chào, Lâm phu nhân. Tôi là trợ lý hành chính của Roger Trương Diệu Hoa, cô cứ gọi tôi là Yêu Từ hay Tiểu Trương cũng được. Lúc trước không biết cả nhà cùng đi, mong cô thông cảm.

Nói thật tôi cũng không biết cuối tuần này là làm sao, nhật ký hành trình cũng chẳng có ghi chép gì cho hôm nay. Vì thế tôi còn cố ý vận chuyển từ trước mấy dao đĩa cầm mang lên máy bay, để ngừa vạn nhất ở khách sạn Đại Liên xảy ra cái gì mà ông chủ và thư ký quen mặt rồi tức cảnh sinh tình, nhìn nhiều loạn tính.

Cho nên mới nói, để làm một thư ký vừa giữ được bát com vừa giữ được mình trong sạch, không, làm trợ lý hành chính, là chuyện chẳng hề dễ dàng.

Hề hề.

Phu nhân cười rạng rỡ, híp mắt không nói lời nào.

Nhãi baby lại rất biết cách giết phong cảnh: Di Trương, di thấy con giống bà ta không? Đừng tùy tiện cho rằng người khác là mẹ con.

Tôi hít vào một hơi. Ông chủ là cha mẹ, là áo com của tôi, nếu như dựa vào cái này để sắp xếp thì con của ông chủ cũng là anh em như thể tay chân với mình, đặc biệt là không thể trâu vào. Thế là tôi nuốt hết câu hỏi nghi vấn vào bụng.

Lâm đại nhân cau mày: Lâm Từ Thông ——

Lâm Từ Thông quẹt miệng hừ mũi, bất mãn nhìn trời.

Lâm đại nhân quay đầu ôn hoà tiếp đón: Giới thiệu một chút, đây là bạn của mẹ nhóc con này, cũng là quản lý của tập đoàn Trung Thiên mà lần này chúng ta có hạng mục đầu tư.

Hiển nhiên Vương quản lý rất không vừa lòng với cách giới thiệu này của Lâm đại nhân, trên mặt hiện lên một tia bất khoái nhưng rất nhanh đã thay bằng nụ cười vân đạm phong khinh.

Từ nhỏ đến lớn, giữa 43 khối cơ trên mặt bố tôi tìm bừa một khối vận động, tôi đều có thể phân tích như một pha quay chậm của ống kính camera, rất nhanh đã có thể phân tích được giữa sự vận động phức tạp ấy, lão nhân gia ông tiếp theo sẽ đánh tôi hay là mắng tôi, nếu đánh tôi thì lực vận động sẽ tăng lên bao nhiêu. Cho nên, quan sát sắc mặt là kỹ năng sinh tồn từ nhỏ của tôi. Theo như sự biến hoá trong nháy mắt của Vương quản lý mà tôi quan sát được, cái gọi là bằng hữu là có cái ba chấm gì đó na, gan tôi tuy nhỏ nhưng không hề khuyết thiếu. Tôi có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, dù

sao thì tôi cũng chẳng phải mẹ của nhãi con kia.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đại Liên

Chuyển ngữ: Xeko Nguồn: Xeko's home

Tập đoàn Trung Thiên nổi tiếng là có mức đãi ngộ cao. Tôi chỉ biết tập đoàn này làm về nhà đất, đầu tư các loại trung tâm thương mại, nhưng chi tiết thế nào thì không rõ lắm. Nói đến đây thì chẳng khác gì tôi xem di động, chỉ biết là hàng năm tiền thưởng rơi vào tay người ta nhưng vĩnh viễn không rõ nghiệp vụ cụ thể cùng các hạng tư phí của bọn họ.

Tôi cho rằng Lâm đại nhân đang ôm một cây đại thụ. Cây đại thụ này lá xanh thân chắc, nhân viên quên như tôi ít nhiều chắc cũng có lợi lộc.

Cho nên tôi gật đầu nịnh nọt với cô ta: Chào Vương quản lý.

Vương quản lý mỉm cười: Gọi tôi là Kelly được rồi.

Tôi sân bay Đại Liên, gặp một đoàn du lịch đang được phát bản đồ miễn phí, tôi cũng chen vào trong muốn một phần. Lâm Tư Thông khinh bỉ nhìn tôi, hận không thể làm như không quen biết, phân rõ giới hạn. Tiểu quý, nơi cũng đã đến rồi còn muốn bỏ qua cơ hội du lịch sao?

Lâm đại nhân sờ đầu thẳng nhỏ, ý bảo tôi qua đây nghe dặn dò. Tôi bước nhanh chạy chậm đến cạnh hắn chăm chú lắng nghe.

Lâm đại nhân nháy mi một cái, chỉ vào nhãi con baby: Cô mang Thông Thông đến khách sạn check in giúp tôi, tôi và quản lý Vương đi đến buổi hội nghị.

Tôi chớp mắt, đành phải tuân mệnh. Khó trách tôi không biết cụ thể schedule, hoá ra thật sự đảm đương vai trò bảo mẫu.

Sau khi đến khách sạn, Lâm Tư Thông nhanh chóng lấy đĩa DVD từ trong túi hành lý ra nhét vào đầu đĩa. Không lâu sau truyền đến tiếng nói: Bởi vì chân tướng chỉ có một!

Chu Lâm Lâm từng nói Conan này trên đầu mang xui xẻo, đi đến đâu người chết đến đấy. Bình thường tôi cũng chẳng thích thú gì xem phim hoạt hình nhưng hôm nay không có gì làm, đành ngồi bên cạnh nhãi con baby trước màn hình tivi xem Conan hại chết người như thế nào.

Tiểu tử kia vừa nhìn là biết hâm mộ Conan, mỗi khi Conan mở to đôi mắt sáng ngời khẳng định một câu “Thì ra là thế” thì mắt nó sẽ mở còn to hơn cả Conan, thậm chí quên luôn ăn bím bím trên tay. Chờ chúng tôi bắt diệp nhạc hồ ăn xong hai túi bím bím bự của khách sạn thì tôi đã mất đi động lực xem Conan, ở trong phòng thông thả đến thông thả đi, chán không tả nổi.

Lâm Tư Thông mất kiên nhẫn quay đầu nhìn tôi, lại trừng mắt. Lâm Tư Thông rất giống bố nó, căn cứ vào hiểu biết với bố nó, tôi nhanh chóng lý giải ý nghĩa lời nói trong đôi mắt kia: Cô muốn phát bệnh thì cứ cút ra bên ngoài.

Nhưng tiểu tử kia không có lực sát thương mạnh mẽ như bố nó. Dù sao thì bố nó mới là hoàng đế phát tiền lương cho tôi. Tôi không thèm nhìn ánh mắt thái tử gia, ngồi ở bên giường hỏi: Thông Thông, con có cảm thấy di giống Ran Mori không?

Lâm Tư Thông nhìn tôi bằng ánh mắt chế giễu, phì cười một tiếng, lắc đầu, tiếp tục nhìn màn hình.

Tôi sớm đã quen cách người nhà họ Lâm đối xử với mình, cho nên tôi không tức giận, ngược lại càng thêm hứng thú: Thông Thông, di cảm thấy con rất giống Conan, nếu mặc tây trang như Conan, lại thắt thêm cái nơ hồng, đeo đồng hồ thì chính là Conan sống duy nhất trên đời na!

Lâm Tư Thông ấn nút Pause trên điều khiển, dời trọng điểm lời nói của tôi: Conan vốn tồn tại trên đời.

Tôi chưa kịp dùng não đã nói: Thông Thông, hiện tại đang lưu hành cosplay. Chị Ran đây lần tới sẽ đưa Thông Thông đi chơi nhé. Nhưng hôm nay khó khăn lắm chúng ta mới đến được Đại Liên, không đi chơi thì tiếc quá.

Tiểu tử kia nghiêng đầu nghĩ một chốc, nói: Đi chơi thì được, nhưng mấy nơi khác con đi rồi, chỉ có “Công viên phát hiện chủ đề” là chưa từng đi, lần này đi đi chỗ đó với con đi.

Tôi còn chẳng biết “Công viên phát hiện chủ đề” nó ra làm sao, nhưng nghe qua thì có vẻ giống toà thiên văn hay thủy cung ngắm cá gì đấy, thế là vui vẻ đáp ứng, nghĩ Lâm Tư Thông dễ dàng thuyết phục hơn bố nó nhiều. Thái tử gia dù sao vẫn còn cái tính ngu ngốc của trẻ con.

Sự thật chứng minh, Lâm Tư Thông ác độc hơn bố nó nhiều. Nếu mọi người từng thấy qua một cô gái mặc OL, chân đi giày cao gót 6 phân dắt tay một

Conan trên lưng còn đeo cặp xuất hiện ở công viên chủ đề, mọi người không cần kinh hoàng, việc này cứ để kẻ bắt tài tôi làm đi.

Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao đây là nơi duy nhất nó chưa từng đến. Máy trò ở công viên này mang tính kích thích cao, cái gì mà vòng đu khổng lồ bay lên trời cảm người già và trẻ nhỏ, khó trách không có người đưa nó đến. Tôi nghĩ chẳng may ngài Lâm biết tôi mang con anh ta đến nơi như thế này thì có khi nào trừ hết phí tăng ca của tôi hay không?

Vì thế, tôi bắt đầu lên giọng giáo dục tư tưởng cho thằng nhãi ranh kia: Thông Thông à, bây giờ con vẫn còn nhỏ nên không biết là đòi người có nhiều chuyện còn kích thích hơn thế này rất nhiều. Ví dụ như về sau con trượt đại học này, bị bạn gái đá này, sau đó lại bị sếp lớn đuổi việc này, như vậy ý, cái trò thuần túy lừa gạt này ít kích thích hơn đúng không? Chúng ta có người theo đuổi, không theo chân như đám bình thường ấy na...

Di ơi, nếu đi sợ có thể nói thẳng. Tiểu tử kia cầm tay vào túi quần, dựa cây cột nói.

Cuối cùng khi hai tay tôi cầm giày cao gót, bay lên không há mồ hôi hết, vừa xuống mặt đất liền phun mưa nửa sống nửa chết thì tiểu tử kia vẫn cầm tay vào túi quần tựa lên cây cột. Tôi cảm thấy nó rất giống Conan, bây giờ chỉ cần nó dựa vào vật gì hình trụ, cúi đầu trầm tư thì chuẩn men rồi. Tôi rử rượi ngồi dưới đất, đá kích nó: Lâm Tư Thông, con đừng cho là đi lớn lên giống Ran Mori mà tẩu hỏa nhập ma thích đi na, đi cũng không muốn loạn luân đâu.

Tiểu tử kia lập tức trở thành Kogoro Mori, về mặt ảo não túm tóc đi. Bất quá coi như nó còn nhân đạo, biết mua một chai nước khoáng cho tôi, ngồi bên cạnh nhìn tôi uống hết nước, sau đó có nề nếp nói: Di không giống chị Ran, đi giống Sonoko hô to gọi nhỏ kia!

Tôi uống nước ừng ực không để ý đến nó. Nhớ tên là tổ chất đầu tiên đòi hỏi phải có trong nghiệp vụ của tôi, lúc vừa nhắc điện thoại lên nghe tôi đã phải xác định xem đây là khách mới hay khách lâu năm, nếu là khách lâu năm thì ngay lập tức tôi phải lúng lúng trong đầu tên cùng chức vụ của đối tượng, cuối cùng còn phải căn cứ vào mức quan tâm của anh Lâm với đối tượng mà phân chia khách quan trọng hay không quan trọng. Tổng thể mà nói thì chẳng khác gì tú bà trong thanh lâu thay hoa khôi tiếp đón khách nhân. Trong những quốc gia hợp tác với công ty chúng tôi, tôi thích nhất là người Hàn Quốc, bởi vì tên bọn họ có mức độ lặp cao, hơn nữa lại ngắn như tiếng Trung, khó nhớ nhất là người Nga trong tên có chữ Rose, nhớ tên của bọn họ thì chẳng khác nào phải nhớ một số thập phân không tuần hoàn.

Cho nên dù tôi chỉ có kinh nghiệm một giờ ngắn ngủi cùng xem Conan với nhãi này vào sáng nay thì ngoại trừ anh chàng cao cao đeo kính, chỉ cần là vai phụ tên vượt qua hai chữ là tôi đều không có ấn tượng, càng không có cách nào phán đoán người này có giống tôi hay không.

Tiểu tử kia dừng một chút, sau đó nói: Nhưng mà ba con thích Sonoko.

Nghe xong câu nói kia, nước vừa trôi xuống họng liền ọc lên phụt thẳng vào mặt Lâm Tư Thông.

Lâm Tư Thông tức giận nhìn tôi, lấy khăn tay từ trong ba lô ra, vừa lau mặt vừa nói: Di đừng cho là ba con thích Sonoko mà đi có thể quá đáng như Sonoko như thế! Di là voi Thái Lan hả ? !

Tôi nghĩ Lâm Tư Thông mới 7 tuổi đã có bộ dáng này, chờ 20 năm sau đến lúc bằng tuổi tôi thì chẳng biết nó sẽ như thế nào nữa.

—

Lúc đánh xe về nhà lại bị tắc đường. Nhìn di động hiện lên vô số cuộc gọi nhờ của Mr. Lâm, tôi bắt đầu do dự. Liếc Lâm Tư Thông bên cạnh đang híp mắt ngủ gật, ngấm lại hồ dử không ăn thịt con, tôi lay tỉnh nó, bảo nó gọi điện về cho anh Lâm, ngàn dặn vạn dặn, bắt nó nhất định phải cố ý vô tình nhắc đến chuyện hôm nay nó thấy nhảm chán nên mới bắt tôi dẫn ra ngoài chơi chứ không phải tôi khuyến khích. Hơn nữa trong lòng tôi đã có tính toán, dựa trên thực tế, ngoại trừ việc tôi gợi ý đi chơi thì không hưởng thụ lạc thú gì nên có, Lâm Tư Thông tuy bị bắt đi chơi, nhưng chơi thì chơi tôi vẫn lo lắng cho nó tương đương trình độ nó dài dăm buổi tối. Cho nên nói như vậy, không phải tôi bẽ công sự thật bắt trẻ con nói dối gì na.

Lâm Tư Thông liếc tôi một cái, nói một tiếng: Con ngoan! (đồng âm: tục lạt)

Từ “con ngoan” này là phương ngôn Đài Loan, bình thường chỉ xuất hiện trong tiết mục giải trí ở Đài Loan. Nếu không phải bình thường nhảm chán không có gì làm đi xem mấy cái này, tôi còn biết từ đó tương đương với “Ma cà bông” của Thượng Hải. Bạn nhỏ Lâm Tư Thông bình thường cô đơn thế nào mà lại đi xem tiết mục giải trí Đài Loan. Bộ không ai nhắc nó là trong tiết mục ấy có rất nhiều nội dung thiếu nhi không nên xem sao?

Tôi giả bộ không hiểu đưa điện thoại cho nó.

Không nghĩ Lâm Tư Thông lại do dự lật danh bạ, bắt an nhìn ra cửa sổ, sau đó lại đưa điện thoại nhét vào tay tôi.

Tôi lớn hơi nói: Con ngoan!

Lâm Tư Thông không đáp lại, vẫn ngồi im trên ghế. Ánh đèn neon ngoài cửa lướt qua hắt lên mặt nó. Nó lại khôi phục bộ dạng là thằng nhãi baby. Tôi thờ dài một hơi, trai xinh gái đẹp thật khổ na! Tôi thờ dài, học theo anh Lâm xoa đầu nó. Tiểu tử kia liền thuận thế ngã xuống đùi tôi. Đại khái chơi mệt, không quá 2 phút liền ngủ mất tiêu.

Tôi ôm đầu Lâm Tư Thông, có loại cảm giác đòi người thật viên mãn. Tôi nghĩ cái gọi là bản năng làm mẹ chính là như thế.

Lúc về đến khách sạn tiểu tử kia còn đang ngủ say. Tôi bảo tài xế hỗ trợ đặt nó lên lưng. Tính toán từ đây về phòng cũng mất hai phút, trong đó tính cả thời gian trong thang máy, tuy trẻ con bảy tuổi có hơi nặng nhưng chỉ cần tôi kiên trì là có thể tới.

Không nghĩ hành sự không thuận lợi, đế giày cao gót kẹt trong khe hở bậc thang, chân bị cong một cái xém nữa làm rớt thẳng nhỏ ra ngoài. Mà ngay lúc

chấp chới giữa ngã hay không ngã, trong đầu tôi hiện lên vô số hình ảnh, nghĩ chẳng may tôi làm ngã nó thì không những không có phí tăng ca mà còn phải bỏ tiền túi ra chữa nếu nó có mệnh hệ nào, đồng thời cũng không giữ được bát com, cho nên trong chớp mắt ấy, tôi huy động toàn bộ sức lực về tay và chân, cuối cùng cũng bảo toàn được trạng thái cân bằng.

Đi tiếp được vài bước, mỗi bước đo tôi đều cảm thấy như mình là nàng tiên cá trong truyện cổ tích, cảm giác như ngàn đao khứa vào chân máu chảy ròng ròng. Mà trên lưng lại có ba hòn núi lớn nặng mấy chục cân ép tôi xẹp lép. Sở dĩ tôi dùng “ba hòn núi lớn” là vì truyền thống giáo dục từ nhỏ, không so với ba hòn núi lớn thì người ta không mà hình dung ra được sự vất vả trong đó.

Tôi cảm thấy cái việc bé xiu như nhấc chân nhấc tay cuối cùng lại bị tôi làm thành vĩ đại như Hoàng Kế Quang này thật không dễ dàng. Cảnh tượng bây giờ nhất định phải để cho Lâm đại nhân nhìn thấy, tốt xấu gì tôi cũng có trách nhiệm, nói không chừng anh ta còn nể mặt mũi con mình mà cho tôi thêm tiền thưởng nữa kia.

Tôi nghĩ như vậy, trên lưng đột nhiên nhẹ đi, vừa ngẩng đầu lên liền phát hiện có một anh đẹp trai đang chuyển ba hòn núi lớn trên lưng tôi sang lưng anh ấy.

Kỳ thật tôi cũng chỉ thấy sườn mặt của anh trai này nhưng xét thấy anh ta hăng hái vì nghĩa như vậy, tôi nghĩ nhất định anh ta rất đẹp trai, dù về ngoài không đẹp trai thì ít nhất tâm hồn cũng rất đẹp trai.

Tôi xoa bóp chân sau đó đi vội lên vài bước, vòng đến trước mặt vị Lôi Phong sống này, tập trung nhìn kỹ, tôi sợ suýt nhảy dựng lên. Không ngờ lại là Vương Hiến Dật.

Từ sau khi tốt nghiệp đại học, tôi và anh ta lần nào gặp nhau cũng đều là ở khách sạn. Ở Bắc Kinh gặp phải thì thôi đi, đằng này đi Đại Liên mà cũng tình cờ gặp được, này chỉ có thể nói, duyên phận, chính là tuyệt không thể tả.

Tôi xấu hổ nói: Vương Hiến Dật, thật khéo. Cậu lại đến đây khảo sát hạng mục gì à?

Vương Hiến Dật cúi đầu: Vẫn là hạng mục lần trước thôi.

Đòi người có rất nhiều lời nói thừa thãi, ví như xã giao này hàn huyên này. Nhưng lời nói không có nội dung không có dinh dưỡng không có tác dụng kiến thiết như của Vương Hiến Dật thì thật sự là hiếm thấy.

Đại khái là quan tâm tôi bị thương, Vương Hiến Dật đi rất chậm. Tôi lén quan sát anh ta, nghĩ nhãi ranh kia có phải rất nặng hay không. Vương Hiến Dật còn chưa công nó đi được bao lâu mà đã mồ hôi đầy đầu. Tôi suy nghĩ chốc lát, trai đẹp bình thường không có sức vóc gì, người có sức vóc thì thường là luyện được ở trên giường. Mà ở trên giường chảy mồ hôi chính là chất kích thích nhất, cho nên tình huống đặc thù hôm nay tôi gặp phải, cũng chỉ có thể chứng minh: duyên phận, quả thật là tuyệt không thể tả.

Tôi nghĩ tôi phải nhớ lại tình cảnh thăm mền lúc đại học như thế nào. Dù gì tôi cũng từng bị anh ta trêu đùa, hai năm tôi làm ở công ty cũ khiến tổ chất tâm lý được rèn luyện trở thành cứng như inox, nói không chừng có thể trả lại hoàn vốn cũng nên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cùng Ăn Com

Chuyển ngữ: Keko

Nguồn: Keko's home

Còn chưa đi đến cửa thang máy thì thang máy đã mở. Từ bên trong đi ra đúng là anh Lâm mặt mũi tối tăm.

Tôi rất muốn giả bộ bất tỉnh. Vừa rồi còn muốn trả thù Vương Hiến Dật vậy mà bây giờ lại chịu nhục bị sắp lớn mắng chửi trước mặt anh ta. Duyên phận thật sự là tuyệt không thể tả.

Đầu tiên là anh Lâm sững sờ nhìn Vương Hiến Dật, sau đó ngựa quen đường cũ ôm con về, vừa ôm vừa nói: Giám đốc Vương, Yêu Từ khiến anh vất vả rồi.

Tôi kinh ngạc muốn ngắt đi. Vương Hiến Dật, lúc trước học đại học ở nơi chim chằng thềm thả shit cùng tôi, thế nào mà giờ đã thành giám đốc Vương rồi? Hay là anh ta sửa lại tên thành Giám Đốc Vương? Hơn nữa công một thằng bé trên lưng cũng đầu khiến người ta mất công mất sức cơ chứ. Nịnh bợ chân chó kiểu này thật là...

Tôi làm bộ vô tội tròn mắt nhìn anh Lâm. Anh Lâm cúi kính nhường tôi một cái, thật sự nhìn không được, một tay ôm Lâm Tư Thông, tay kia thì lấy khăn

từ trong túi quần ra, ý bảo tôi lau mặt.

Tôi nhìn bóng mình phản chiếu trên cửa thang máy, tuy rằng hình ảnh hơi biến dạng do gương không hịn nhưng vẫn hiện ra vết son phấn trên mặt tôi. Cuối cùng tôi cũng biết vừa rồi Vương Hiến Dật cúi đầu là do đâu, đại khái là thị giác quá tốt, nhìn thấy khuôn mặt của tôi thì không chịu được.

Mr Lâm chờ tôi lau mặt xong mới giới thiệu: Đây là tổng giám đốc Vương của tập đoàn Trung Thiên. Là người phụ trách hạng mục hợp tác của chúng ta lần này.

Vương Hiến Dật cười xua tay: Không cần giới thiệu. Chúng tôi quen nhau, là bạn thời đại học.

Anh Lâm có chút kinh dị. Dựa theo hoàn cảnh hiện tại của hai nhà chúng tôi thì chỉ cần không phải nhà tôi bỗng nhiên lụi bại hay nhà Vương Hiến Dật đột nhiên phát lên thì không lý nào lại có thể học chung trường đại học. Nhưng Mr Lâm rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh: Tiểu Trương nhà chúng tôi thật lấy làm vinh hạnh.

Xét thấy thân phận cùng địa vị của Vương Hiến Dật bay cao, tôi lớn gan đi lên, cầm lấy tay anh ta: Giám đốc Vương, trước kia tôi có nhiều chuyện không đúng, về sau còn mong anh chiếu cố nhiều.

Về mặt rất đúng chỗ, giọng điệu rất chân thành.

Vương Hiến Dật nhất thời đơ mặt, sau đó mắt mày nhăn lại. Tôi ngẫm lại lời mình vừa nói, cảm thấy mình cũng không nói gì sai, thế là đứng ở thang máy tiếp tục suy tư.

Vương Hiến Dật ở tầng 3, bọn tôi ở tầng 6. Tiễn Vương Hiến Dật đi rồi, không khí lập tức chuyển sang tình huống tôi lo lắng từ trước. Về mặt Mr Lâm hết như muốn sa thải tôi luôn.

Anh Lâm nhìn chân tôi, nói: Đau không?

Tôi gật gật đầu. Không đau cũng phải nói đau hướng chỉ đây là đau thật.

Anh Lâm ngồi xổm xuống nhìn chân tôi, lại đứng dậy nói: Sao lại bị thế này?

Tôi loại bỏ quá trình xảy ra ở công viên chủ đề, nói thẳng đến kết quả: Em với nó ra ngoài đi dạo, sau đó Thông Thông buồn ngủ. Em công nó một lát, không cẩn thận làm chân bị thương. Em thật sự quá ngu ngốc, không chăm sóc tốt con anh.

Ừ. Ngoại trừ câu cuối cùng là nói dối thì còn lại đều là thật.

Anh Lâm nhìn Lâm Tư Thông đang rũ trên vai ngủ ngon lành, đại khái tin, mở miệng an ủi tôi: Cái này tính là tai nạn lao động đi.

Ngày đó anh Lâm đưa tôi đi mát xa, trong quá trình mát xa, tôi đau đến sắp thăng thiên, đến mức sắp không gánh vác được cuộc sống.

Trong lòng thâm oán, khi anh Lâm biểu đạt tình thân mến thương với nhân viên thì phương thức quả là độc đáo.

Bởi tôi xảy ra tai nạn lao động nên phải ở nhà lo cho Lâm Tư Thông. Tuy Lâm Tư Thông thích xem Conan nhưng thực tự hạn chế, xem hoạt hình xong sẽ mở sách ra học, sách phần lớn đều là áo sô, đề tài tiếng Anh. Xuất phát từ sự chăm sóc với trẻ nhỏ, tôi không dám mở tivi, lúc đi vội vội vàng vàng còn không mang theo laptop, cuối cùng tôi đặc biệt chờ mong đến giờ Lâm Tư Thông xem Conan, điều này làm cho tôi không chỉ nhớ tên Sonoko, thậm chí còn nhớ kỹ luôn Makoto Kyogoku.

Nói chuyện với Lâm Tư Thông tôi còn biết nó không học tiểu học. Nguyên nhân rất đơn giản, bố nó cho rằng mùa hè năm sau nó có thể vào luôn cấp 2, những nội dung của lớp dưới rất đơn giản, Lâm Tư Thông đã học xong từ năm bốn, năm tuổi, nhưng để nó có thể hưởng thụ cuộc sống học tập, anh Lâm suy nghĩ cân nhắc trái phải, không để nó nhảy lớp quá nhiều.

Nếu có thể xuyên không, tôi nghĩ đến tình huống tôi 12 tuổi trở thành bạn cùng lớp với thằng nhóc gần 8 tuổi này. Phiền muộn na.

Tiểu tử kia có vẻ không giống bố nó lắm, nó rất thích mấy tin giải trí tám nhảm. Về sau nếu có cơ hội có thể cùng A Bảo và chị Wendy tạo thành nhóm chim lợn ba người. Tuy thói quen hóng hớt tám nhảm là không tốt nhưng cũng có cái lợi. Bởi vì quan hệ giữa tôi và Lâm Tư Thông lại tốt hơn một bước, thuận tiện tôi cũng nói cho nó biết không phải vì quá táo mà Newton phát minh ra định luật vạn vật hấp dẫn và Picatso trước đây cũng không ngu ngốc ngồi vẽ trăm quả trứng gà. Cuối cùng tôi còn nói, kỳ thật Marri Cuire là người thứ ba, thích một nhà vật lý nhỏ hơn mình vài tuổi và rất có tài.

Lúc tiểu tử kia nghe mấy chuyện nhảm, mắt nó sẽ mở to hết cỡ, tai cũng nhon lên.

Sau đó tôi chân thành giáo dục cho nó: muốn chim lợn cũng phải có trình độ của chim lợn. Nếu cứ mãi miết nhìn vào tình sử của đám trai thanh gái lịch thì sẽ bỏ qua mất bản chất ẩn giấu bên trong. Lúc đi chim lợn không được quên theo đuổi chân lý, theo đuổi nhân văn, theo đuổi cảm xúc lịch sử lắng đọng. Trình độ chim lợn như thế, người ta gọi chung là “Tìm chuyện giật gân của danh nhân”.

Tiểu tử kia bị lý luận của tôi làm cho kinh sợ. Kinh sợ đến quên luôn phải ngồi tính bài toán “Gà mái đen đẻ một quả trứng mất hai ngày, gà mái trắng đẻ một quả trứng mất một ngày, hỏi để hai con gà đẻ được tổng cộng mười quả trứng hết ít nhất bao nhiêu ngày?” của nó.

Vì được trị liệu mát xa nên chân tôi khởi rất nhanh. Chuyên viên mát xa nói tôi không bị thương gân cốt, chỉ cần làm tan khối máu bầm là khởi rồi.

Như vậy tôi còn có cơ hội được ăn com trưa cùng Kelly, Vương Hiên Dật và cả anh Lâm nữa. Đại thể là, mọi người cùng uống rượu ăn com chứng tỏ hạng mục đã đàm phán xong.

Trên bàn com, Vương Hiên Dật nói bản thân không thể uống rượu. Mấy lời phát ra sau khi uống rượu thường rất rầm thối, ồ, không đúng, rầm còn có điểm câu người ý, vậy quả thực giống như không khí. Nhớ ngày đó tôi cũng khiếm tốn cười ha hả nói tôi sẽ không uống rượu. Cuối cùng còn không phải uống hết mớ rượu trên bàn đến chết đi sống lại sao?!

Nhưng Kelly lập tức bổ sung, Hiên Dật chưa bao giờ uống rượu, mọi người đừng làm khó nó. Mọi người ở đây đều là quen biết, cũng đừng khách sáo nữa, tùy tính ăn một bữa com là được rồi, buổi tối còn phải lên máy bay đấy.

Một tiếng “Hiên Dật” này của Kelly gọi ra vô cùng thân thiết, tôi nghi hoặc nhìn về phía anh Lâm. Anh Lâm giải thích: Giám đốc Vương là em trai của quản lý Vương.

Ồ... Tôi bưng tỉnh đại ngộ nhìn hai chị em nhà này, lập tức không nghĩ ra nên nói cái gì, ngừng nửa ngày mới bổ sung một câu: Quả nhiên rất giống nhau.

Bởi vì những lời này của tôi quá thiếu dinh dưỡng, mọi người không biết nên nói gì thêm, không khí bắt đầu trầm xuống.

Anh Lâm lên tiếng đánh vỡ bầu không khí xấu hổ: Giám đốc Vương và Tiểu Trương tại sao lại là bạn học vậy? Không phải trước kia Kelly nói cậu xuất ngoại sao?

Vấn đề này tôi cũng rất muốn biết đáp án. Tôi nghĩ mấy chuyện tám trong đời thực thú vị hơn chuyện của danh nhân nhiều, có cơ hội nhất định phải về giáo dục tư tưởng cho Lâm Tư Thông mới được.

Ngón tay Vương Hiên Dật miết chén, ngẩng đầu nhìn tôi cười: Em không xuất ngoại, cũng không khởi dương danh. Em mới hơn hai mươi tuổi mà trên lưng đã đeo cái tên giám đốc Vương này, đi đến đâu cũng thấy mắt tự nhiên. Huống chi em cũng chỉ tạm giữ chức phó tổng, bố em mới là giám đốc Vương chân chính kia. Anh với chị của em là bạn bè nhiều năm lại càng không cần gọi tên khách khí như vậy, gọi em là Hiên Dật được rồi. Năm cấp ba, đại khái là đến tuổi thanh xuân phản nghịch, bởi vì chút chuyện mà em với bố cãi nhau một trận long trời lở đất, sau đó em không xuất ngoại, đi sang thành phố khác học đại học. Không nghĩ tới vừa đợi liên đợi đến lúc tốt nghiệp, bố em cũng không trị được.

Nói tới đây, trên mặt Vương Hiên Dật xuất hiện một nụ cười bất đắc dĩ.

Tôi an ủi: Giám đốc Vương, đại học trường nào chẳng như nhau, đến cũng chỉ để đọc sách thôi.

Vương Hiên Dật nhìn tôi chằm chằm: Tôi đã nói không cần gọi tôi là giám đốc Vương mà.

Tôi thầm nghĩ, anh vốn đã nói đâu. Anh chỉ nói anh Lâm không cần gọi anh là giám đốc Vương, lại không điểm danh nói họ nói tôi cũng có thể. Bất quá ngẫm lại, nói thế nào thì anh ta cũng coi như khách hàng quan trọng của công ty chúng tôi, tất yếu tôi phải tích cực lên rồi.

Vì thế tôi gọi: Hiên Dật.

Một tiếng mật ngọt chết ruồi này làm hai vị còn lại run rẩy.

Kelly cười ha hả: Xem ra Hiên Dật nhà tôi với Tiểu Trương lúc còn học đại học tình nghĩa rất sâu rồi...

Vương Hiên Dật uống cốc nước, chậm rãi nói: Cũng gần thế. Buổi vũ hội cuối cùng ở trường là em khiêu vũ với cô ấy.

Lời anh ta còn chưa dứt, tôi “phụt” một tiếng máu tươi ba thước, nước bắn toé lên bàn ăn, trông rất đẹp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Nhớ Lại

Chuyển ngữ: Xeko

Nguồn: Xeko's home

Thời điểm mới lên đại học tôi bắt đầu biết tương tư. Đối tượng tương tư đúng là yêu nghiệt Vương Hiên Dật kia.

Vương Hiên Dật ngày trước còn chưa có vẻ đẹp mỹ miều như bây giờ, trên mặt cậu ta vẫn còn nét beo béo của trẻ con, nhưng điều đó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc cậu ta trở thành một gốc cây đại thụ xanh um tươi tốt ở học viện Sở Lâm chúng tôi. Thị trấn Lâm Tây tọa lạc ở một nơi hẻo lánh, người dân tương đối thuần phác. Người đến học viện Sở Lâm để học phần lớn là từ ngoại thành hoặc là mấy gia đình bình thường ở thành thị chẳng có khái niệm gì về hàng hiệu. Thời điểm Vương Hiên Dật mặc bộ đồ thể thao trắng, đi đôi giày Nike đỏ rong ruổi trên sân bóng, đám thiếu nữ nhà quê mộc mạc không hề đem sự chú ý đặt lên thứ đồ vật chất tầm thường như cơm gạo ấy mà chỉ sinh ra một loại ý nghĩ mông lung với anh chàng Vương Hiên Dật mờ mờ như mưa đang không ngừng chỉ huy dẫn đội. Chúng tôi quy nạp loại hành vi này thành: háo sắc.

Ở địa cầu có Vương Hiên Dật, người ta sẽ thường xuyên nhìn thấy một đám con gái bề ngoài ngại ngùng nội tâm dám đứng bồi hồi ngoài sân bóng chờ Vương Hiên Dật sút gôn sai mà đá bóng trúng người bọn họ, nếu may mắn gặp được cái xương có lẽ còn có thể ngồi sau xe đạp của Vương Hiên Dật trình diễn một đoạn tình yêu vườn trường cực kỳ thanh khiết. Lúc ấy đang rộ lên trào lưu phim thần tượng Đài Loan, rất nhiều nữ sinh tấu hỏa nhập ma, một lần nghĩ đến các loại trùng hợp là có thể tưởng tượng lung tung, mà vô số lần trùng hợp đó có thể thuận lợi thăng cấp thành tình yêu và hôn nhân. Bạn cùng phòng Giản Nhi năm ấy của tôi chính là ma nữ trên con đường này. Tôi cảm thấy bố mẹ Giản Nhi khẳng định là xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình Đài Loan, bằng không cũng sẽ không đặt tên con bao hàm ý nghĩa như vậy. Giản Nhi đọc rất nhiều sách, biết rất nhiều từ tiếng Anh, viết vô số văn xuôi chỉ vì đợi đến một ngày có thể cùng Vương Hiên Dật không hẹn mà gặp, làm cho cậu ta vô luận nhìn nó dưới góc độ nào cũng cảm thấy nó là thiếu nữ văn thi vô cùng tốt đẹp. Tôi lớn hơn đám chúng nó hai tuổi, nội tâm tương đối thành thục. Tuy tôi vừa mất cậu ta nhưng sẽ không ngu ngốc đến mức mặc áo mỏng dính giữa trời đông mà chạy lông nhông ra sân bóng phóng dăng.

Có một khoảng thời gian, phí sinh hoạt của tôi và Giản Nhi xuất hiện sự thiếu hụt nghiêm trọng làm

cho từ đó về sau mỗi người chỉ được ăn một ít cơm hoặc là cả hai cùng ngồi nhìn nhau quẫn bách. Ngày đó tôi với Giản Nhi thách nhau ai giải ra được bài toán hiểm hóc của Diệt Tuyệt Sư Thái thì sẽ có cơ hội ăn no cơm, người thua thanh toán toàn bộ. Dưới sự hấp dẫn của giải thưởng và sau khi hàng chục triệu tệ bảo nào của tôi bỏ mình, rốt cục tôi cũng thắng được một chiều hiếm, hưng phấn rất nhiều nhưng đôi mắt hai mắt, nhân mạo kim tinh kéo Giản Nhi chạy ra sân bóng đến căn tin.

Giữa lúc chúng tôi đang đói đến mức có thể ví như sói chụp mồi lao về phía cửa nhà ăn, phía sau có một quả cầu bị ai đó đá vọt lên trời, rơi xuống nện vào tượng đá cạnh cửa căn tin rồi bật ngược trở lại, uy mãnh bẹp trúng mũi Giản Nhi. Áo trắng của Giản Nhi trong chớp mắt loang lổ vết máu. Tuy rằng tôi không thể lý giải tại sao ở cửa căn tin lại đặt hai cái tượng đá xấu đến hết muốn ăn cơm này, nhưng về sau tìm lãnh đạo nhà trường nói cũng không muộn, tôi quay đầu tìm kẻ gây họa.

Tôi bị cận nhẹ, không nhìn rõ mặt người đang ôm cầu chạy tới như thế nào. Trong bụng lại trống rỗng, đến giờ vẫn kêu lên ròn rột, tôi sốt ruột chửi ầm lên: Con mẹ mày lớn như vậy mà còn đá chệch hả? Không chế không được bắn phải người vô tội rồi mau lấy giấy ra đây lau nhanh. Ôm cái cầu dùng thay chim hả? !

Lúc tôi tức giận, âm lượng khi nói chuyện sẽ tăng lên gấp mấy đề-xi-ben so với bình thường, có khi còn có thể so với sóng siêu âm của cá heo, lực xuyên thấu rất mạnh. Những lời này phiêu đảng trong không trung, không ngừng vang vọng. Mọi người sùng sốt một lát, sau khi tiêu hóa xong lời của tôi thì đều ôm bụng cười bò.

Chuyện này trở thành món trà dư tửu hậu ở ký túc xá nam sinh, mà tôi đã vinh hạnh được bầu thành ác phụ miệng độc của trường, danh tự kéo dài suốt hai năm đầu đại học.

Giản Nhi và Vương Hiên Dật thường xuyên qua lại kết giao, quả nhiên sau đó tiến lên một bước đi vào giai đoạn người yêu. Từ sau khi có anh bạn trai là Vương Hiên Dật này, Giản Nhi càng ngày càng tấu hỏa nhập ma làm thiếu nữ văn thơ, mỗi đêm không đọc một cuốn thơ thì không ngủ được, trước khi ngủ đều thờ dài thườn thượt, giống như chỉ cần ngủ một giấc là sẽ cười hạc về Tây ngay. Tôi nghĩ, Vương Hiên Dật là một kẻ ham vận động lại thích một gái coi thờ dài là có thẩm mỹ, chuyện này thật sự là không thể tưởng tượng được. Chẳng qua đoạn tình yêu này duy trì không lâu, Vương Hiên Dật lại gặp một nữ sinh khác, vứt Giản Nhi qua một bên. Vì thế, Giản Nhi hoảng hốt như đại tẩu Tường Lâm, không có chuyện gì liên lụy nhắm với tôi, bắt tôi mang nó ra sân bóng.

Lúc mới bắt đầu tôi còn coi mình là bà mối, lén lén lút lút hẹn gặp Vương Hiên Dật, bảo cậu ta đối xử tử tế với Giản Nhi, thuận tiện còn xin lỗi về lời nói thô tục bấy đó. Nhưng ngoại trừ mấy chữ “Con mẹ mày” là câu cửa miệng của tôi, mấy từ mắng chửi người còn lại đều không phải tôi cố tình có ý xấu, chẳng qua là người nghe để ý nhiều.

Tôi nhớ rõ ngày đó khí trời man mát, gió thổi hây hây, nước gợn lăn tăn từng bọt sóng. Hoa sen trong hồ nở bùng đẹp mắt, một đám chuồn chuồn bay thấp bay cao nhấp nháy nhòe trên mặt nước. Dưới ánh tịch dương, bóng hai người kéo dài không dứt, cuối cùng dừng lại trên một bông cúc vô danh. Quả là tình thơ ý họa.

Ngày đó Vương Hiên Dật vẫn mặc áo thể thao và quần đùi. Quả bóng dưới chân cậu ta đối tôi đối lui như mây bay nước chảy lại lưu loát sinh động. Thiếu niên trường kỳ phơi nắng, làn da đã hơi ngăm, nhưng cơ bắp banh quá chặt chẽ, rất có phong thái người vận động. Nghe xong lời tôi nói, cậu ta còn ngượng ngùng gãi đầu. Sự bàng hoàng vô thức trong nháy mắt của Vương Hiên Dật làm tôi động tâm. Lần gặp mặt này làm cho tôi có cảm giác thân thiết với cậu ta hơn: soái ca không phải lúc nào cũng cao cao tại thượng, soái ca cũng có lúc túng quẫn và xấu hổ. Một tượng đài soái ca đột nhiên đứng lên, thân dân vùng dậy. Nhưng động tâm thì cũng chỉ là động tâm, tôi sẽ không điên dại như đám fan cuồng của cậu ta mà mang biểu ngữ “Hiên ngang khí vũ, Dật đàn tuyệt luân”. Từ từ nghĩ lại, nữ sinh học viện Sở Lâm ngày ấy như chim non chất phác mà nay vì Vương Hiên Dật lại trở thành gà mẹ dưng mẫn hết cả đám.

Sau đó Vương Hiên Dật vẫn không qua lại cùng Giản Nhi. Mà Giản Nhi cũng hoàn toàn buông tay cậu ta, ngược lại chuyên tâm đâm đầu vào một hành tinh mang tên Triệu Phi.

Chương 10: Nhớ Lại (2)

Chuyển ngữ: Xeko

Nguồn: Xeko's home

Lần rung động với Vương Hiên Dật ấy dần dần hạ nhiệt độ dưới sự thay đổi bạn gái liên tục của cậu ta. Lên năm tư, tôi đã quên mất chuyện mình từng động tâm trước một soái ca như vậy. Giản Nhi nói thời đại học không tìm được bạn trai là điều đáng xấu hổ, đương nhiên tôi chưa từng ngừng việc đeo đuổi mấy anh bạn đẹp trai trong trường, chẳng qua không phải tôi không muốn nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà là bọn họ không muốn nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Thời gian tốt nghiệp càng ngày càng gần, tôi cảm thấy nếu cứ để những năm tháng đại học trôi qua như vậy thì thật quá lãng phí, cuối cùng tôi quyết định trước khi tốt nghiệp dù thế nào cũng phải tìm được một kẻ đẹp mắt làm bạn trai, không rõ ra sao, người đầu tiên tôi nghĩ đến lại là Vương Hiên Dật.

Khát khao theo đuổi Vương Hiên Dật lúc ấy hết như khát khao muốn lấy được bằng tốt nghiệp loại giỏi, nó đã trở thành mục đích sống, đến mức mà tôi quên luôn động cơ, nguyên nhân ban đầu muốn theo đuổi cậu ta là cái gì. Mỗi ngày tôi đều chìm lặn thu thập tin tức chia tay của cậu ta. Vào một ngày nào đó mà tin chia tay hoàn toàn chính xác, tôi ngồi trắng đêm viết một phong thư tình. Phong cách của bức thư này có hơi hướm Kinh thi. Ngày trước người ta đều dùng thủ pháp “Khởi hưng”, xả một ít gì đó như có như không, cái gì mà không khí Lâm Tây càng ngày càng ô nhiễm, giáo viên giảng bài càng ngày càng biến thái, tôi thích Trương Quốc Vinh. Vừa lật sang mặt sau, đầu bút vừa chuyển, phong cách hoàn toàn khác, thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng: Em là gió anh là nắng, em là thái dương anh là hoa hướng dương. Lúc viết, bởi vì tôi quá chú ý đến nội dung mà quên mất phải chú ý tới bố cục chữ, kết quả chẳng may vút năm chữ “anh là hoa hướng dương” sang mặt bên kia. Mà bốn chữ “em là thái dương” lại bị hụt mất một chữ “là”, cuối cùng “em thái dương” thành một câu tuyệt bút cuối trang. Câu tuyệt bút này lại vô tình trùng nghĩa với “đặt mẹ mày”(*), cực kỳ bậy bạ, điều này làm cho tôi do dự nửa ngày —— giấy dùng để viết thư có màu hồng nhạt vẽ mấy hình kinh hoa đáng yêu, là đồ tặng kèm lúc tôi đi mua tạp chí, có chỗ rộng lại có chỗ hẹp. Tôi bất an bỏ thêm một chữ “là” gầy teo vào giữa chỗ “em thái dương”, lại bonus chủ thích bé tin hìn ở dưới cùng, “Mặt sau vẫn còn nhé, “em thái dương” không phải là em chửi anh đâu ~”, viết xong tôi lại cảm thấy câu này cứ như giấu đầu lòi đuôi, cuối cùng gạch hết đi.

(*) Bản gốc là “Ta thái dương”, đồng nghĩa với “ta thiên”, “ta thiên” đại loại là một câu chửi nên tôi mới để như thế na =))

Khó khăn lắm mới hầm đến hừng đông, lúc tôi chạy đi đưa thư thì vô cùng bất hạnh thấy cậu ta thành đôi nhập đối với người khác đón ánh mặt trời. Tôi nhìn bóng lưng của hai đứa chúng nó mà vang tục một câu: “Diss.”

Vì thế, tôi giống khuôn giống dạng thương tâm một phen, còn viết một bài thơ bi lụy khổ tình, “Trái tim thủy tinh của tôi, vỡ nát.”, được đăng trên tạp chí của trường. Sau đó, Vương Hiên Dật thật sự quá mức lạt tình, số lần đổi bạn gái sắp vượt qua số lần tôi nghỉ lễ trong một năm. Cuối cùng tôi cũng chẳng nhớ rõ phong thư kia đã bị ném tới nơi nào.

Sự kiện thư tình vốn nên trôi qua không tiếng động như vậy, nhưng sự việc đột nhiên xảy ra bước ngoặt: đồng chí Vương Hiên Dật đột nhiên mời tôi khiêu vũ vào bữa tiệc ngày tốt nghiệp. Giữa âm nhạc mê say lòng người, cậu ta ghé sát tai tôi nói nhỏ: Chuyện cậu thích tôi tôi biết rồi, buổi tối tôi chờ cậu ở cổng trường.

Tôi khiếp sợ, nhưng rất nhanh lý trí đã tự động phân tích ra chuyện lộ phong thư tình. Bởi vì ngoại trừ tôi và phong thư quý dị kia, không tồn tại bất cứ tang chứng vật chứng hay kẻ nào có thể nói cho Vương Hiên Dật về cậu ta đưa ra kết luận này —— tôi chưa bao giờ làm như những nữ sinh khác, bữa bãi đi ra sân bóng hò hét mấy câu “có lên” hoặc là thẹn thùng thường thức bóng dáng cậu ta, mỗi lần gặp Vương Hiên Dật, tôi chỉ nhìn từ xa. Đây là một loại thâm mỹ đơn thuần. Tôi thích đôi mắt một mí của cậu ta, thích cái mũi lập thể lại pha chút cường ngạnh ấy, thích đôi môi mông, thích thân hình to lớn và cái mông cong vút... Đây là lễ vật quý báu mà ông trời ban cho đám phạm nhân, là tác phẩm nghệ thuật đã từng tồn tại. Lúc tôi thường thức tác phẩm nghệ thuật ấy, ánh mắt sẽ tràn ngập nhục dục, nhưng không có chút XX nào. Đương nhiên bạn sẽ nói, nhục dục và XX không có gì khác biệt. Vậy thì bạn đã phạm phải sai lầm của đám nữ sinh trường tôi rồi. Ý của tôi là, nếu Vương Hiên Dật là một người cực kỳ xấu xí, tỷ như nói cậu ta là sát nhân cuồng gì gì đó, tôi cũng sẽ rất nhục dục nhìn cậu ta, nhưng phỏng chừng toàn trường sẽ không có nữ sinh nào sinh ra XX với một tên sát nhân. Tôi nghĩ Vương Hiên Dật cũng đủ thông minh, hẳn là từ ánh mắt nhục dục của tôi mà phán đoán ra những điều khác biệt. Nhưng hiện tại cậu ta chắc chắn tôi thích cậu ta như vậy, chẳng qua là ý vào việc tôi tự tay viết tám thư tình mà thôi. Tôi muốn nói cho Vương Hiên Dật biết, nếu cậu ta may mắn thấy được phong thư tình kia thì cứ coi như gặp phải một quả phụ nửa đêm tư xuân mà tru lên đi, đừng có để trong lòng. Quan trọng là, chính tôi cũng không rõ mình có từng thích cậu ta hay không, bây giờ còn có thích cậu ta hay không. Nói cách khác, tôi không dám cam đoan trong đồng nhục dục kia có lẫn vào cái XX nào không.

Tối hôm đó, tôi do dự nửa ngày nhưng vẫn chưa nghĩ ra câu trả lời thuyết phục. Nhưng tôi vẫn rất đúng hẹn đi ra trường, thuận tiện còn đeo MP3, nghe Linkin Park hét lên điên cuồng. “In the end.”

Tôi đợi ngoài cổng khoảng mấy tiếng đồng hồ. Cảm thấy Linkin Park hát mấy tiếng đồng hồ, giọng cũng trở nên khàn. Mấy quán nướng ven đường đã đóng cửa, mấy đôi tình nhân cũng lục đục đi ra ngoài đánh dã chiến, tôi cũng không đợi được cậu ta. Giữa đêm hè, phòng thí nghiệm truyền đến tiếng ếch kêu tuyệt vọng. Sương mù bao phủ, bầu trời đen kịt không có lấy một ánh sao. Tôi mặc một chiếc váy liền áo màu xanh nhạt, đi đôi giày xăng đan trắng, đứng giữa gió lạnh run lên lẩy bẩy. Mỗi lần tôi nghĩ muốn quay đầu đi về lại cảm thấy phía sau có tiếng bước chân, vì thế tôi tự nhủ chờ một chút chờ một

chút. Chờ đến khi ký túc xá sắp khoá cửa, tôi mới hoàn toàn hiểu ra. Trong cuộc đời, rất nhiều người, rất nhiều chuyện là chờ không nổi. Lần đầu tiên tôi biết thế nào là thương tổn. Tôi cảm thấy đây là nhục nhã lớn nhất đời mình, chỉ hận không thể một chương đánh chết cậu ta.

Một tháng sau tôi nhận được điện thoại của Vương Hiên Dật, không đợi cậu ta nói hết câu, tôi đã nói: Đi chết đi. Sau đó cúp điện thoại.

Từ đó, đoạn ký ức này bị tôi gói kỹ, dần chìm vào đáy cốc. Kỳ thật quay đầu nhớ lại, chẳng qua tôi chỉ tức giận cậu ta cho tôi leo cây, còn chưa tới mức bị cô phụ tình cảm. Hơn nữa lần thăm mền này có thật hay không cũng khó mà xác định, bởi vì tôi còn thăm mền qua vô số soái ca, Vương Hiên Dật cũng chỉ là một trường hợp đặc biệt trong đó. Sau khi Chu Lâm Lâm biết tôi từng thăm mền Phương Dư Khả còn ngằm đồng ý sau lưng cậu ta, nó nói rằng có thể cho tôi mượn cơ bụng của Phương Dư Khả để vuốt ve một chút. Mọi người thường hay nói giỡn, từ sớm tôi đã chẳng còn tình cảm nam nữ gì với Phương Dư Khả. Cho nên bây giờ tôi mới có thể thản nhiên gặp mặt Vương Hiên Dật như thế, thản nhiên đến gần anh ta, thản nhiên nói chuyện, tất cả này đó chứng minh, tôi đã sớm quên anh ta rồi.

Cuộc đời con người luôn phải chịu nhiều thương tổn như vậy, thêm một cái thiếu một cái thì đã là gì.

Đoạn phim ngắn nhìn lại chỉ muốn thờ dài, nhớ về cũng chỉ là vài giây, những hình ảnh như ghi trong trang sách, nhanh chóng lướt qua trong đầu. Vương Hiên Dật ngồi trước vẫn đang miết cốc thủy tinh, Kelly nhìn anh ta, mà Mr Lâm lại đang nhìn tôi.

Tôi liếm môi, cười gượng hai tiếng: Đó là lần khiêu vũ cuối cùng trong đời em.

Ánh mắt Mr Lâm nhìn tôi lại càng thêm mơ màng.

Tôi vội bổ sung: Bởi vì lần đó em khiêu vũ hỏng bét, thiếu chút nữa đập hư giày của giám đốc Vương, à, Hiên Dật. Ăn tượng thật sự không tốt, cho nên không bao giờ khiêu vũ nữa, ngay cả trào lưu múa bụng đang phổ biến bây giờ em cũng không đi học.

Tôi nói rất thành khẩn, thật giống như ngày đó tôi chỉ là một cô bé bất an xoay tròn. Trên thực tế, ngày đó tôi nhảy rất khá. Bố mẹ tôi từng qua Tô Liên, đưa về một người bạn là nghệ sĩ khiêu vũ. Tôi may mắn được học từ khi còn rất nhỏ, nhảy theo nhạc đã trở thành bản năng.

Tôi nhớ rõ ngày ấy, nhảy đến cuối cùng, toàn trường chỉ còn lại tôi và Vương Hiên Dật. Mọi người đều ở sân nhảy bên cạnh lẳng lặng nhìn hai người chúng tôi khiêu vũ thế nào, tâm tùy vũ động thế nào. Có lẽ, tối hôm đó cậu ta hẹn ước, tôi gặp cậu ta, sau đó phát hiện mình quá thật thật sự thích cậu ta.

Vương Hiên Dật nhấp một ngụm nước, nói với Mr Lâm: Khi ấy Yêu Từ biểu hiện rất tốt, giống hệt như thiên nga.

Nếu không phải tối hôm nay chúng tôi không uống rượu, tôi còn nghĩ rằng Vương Hiên Dật đã uống rượu ấy. Lời này nói ra rất mờ ám, ngay cả tôi còn hoài nghi có phải mình nhớ sai hay không, có lẽ nào lúc đó tôi và anh ta thật sự phát sinh cái gì mà phong hoa tuyết nguyệt dấu vết chuối tây anh đào...

Nhưng ngay sau đó anh ta lại nói: Chẳng qua lúc trước cô ấy chứ người rất kinh, bây giờ hẳn đỡ hơn rồi. Roger anh phải cẩn thận mấy lời độc ác của cô ấy. Cô ấy từng bị toàn khoa gọi là “ác phụ miệng độc” đấy.

Anh Lâm quay ra nhìn tôi với vẻ mặt xuân phong ấm áp, dương liễu quang mang: Yêu Từ nói năng chua ngoa nhưng nội tâm lại như đậu hũ, ở chung lâu sẽ quen thôi.

Đối với người ngoài Mr Lâm đều gọi tôi là Tiểu Trương, chỉ có ở công ty mới tùy tiện gọi tôi một tiếng Yêu Từ. Lần này đột nhiên lơ đãng sửa miệng làm tôi không kịp thích ứng. Hơn nữa trời đất chứng giám, tôi chưa bao giờ nói năng chua ngoa nhưng nội tâm đậu hũ trước mặt anh Lâm, nhiều nhất chỉ là miệng như đậu hũ nội tâm dao găm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Có Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chuyển Nhà

Chuyển ngữ: Xeko

Nguồn: Xeko's home

Đến giờ tôi vẫn không thể nghĩ ra tại sao mình lại ngồi trong xe việt dã SUV sang chảnh của anh Lâm để đi về nhà mình...

Nói lại chuyện ngày hôm qua, vì chuẩn bị chuyển nhà nên tôi bắt đầu lấy tốc độ ốc sên thu thập linh tinh mấy đồ này nọ. Trong quá trình thu thập tôi lại có một nhận thức mới về đời người. Người phá sản thật sự có nhiều lắm, rửa sạch để đứng lên làm lại từ đầu lại quá ít, ví dụ như đăng trụ cao một thước, con gấu NICI có vô số diện mạo khác nhau, tứ mai tạp y phong cách lắp ráp tiểu đẳng, còn có hai ngăn tủ quần áo. Cứ như đi tắm, càng ra sức kỳ lại càng ra nhiều ghét cuộn cuộn không ngừng. Trước kia mỗi lần đến đầu tháng phát tiền lương, mười ngày đầu tôi đi siêu thị, mười ngày giữa đi mua đồ, mười ngày cuối lại đi siêu thị, về sau tôi nghĩ tôi phải giảm bớt số lần đi mua đồ mới được, bởi theo số lượng mà nói, tôi mua về một đồng dụng cụ

hình thể này lại chẳng dùng được mấy, quả là lãng phí.

Nhìn đồng vật phẩm như núi trên bàn, tôi cảm thấy việc chuyển nhà của mình như một công trình lớn, dù đã phát huy hết tinh thần Ngũ Công dời núi Tinh Vệ lấp biển thì ngày chuyển xong vẫn còn xa xôi lắm. Ngày hôm sau tôi xin phép anh Lâm, định sau khi gọi xin nghỉ xong sẽ call cho tráng sĩ A Bảo đến hỗ trợ. Cùng lắm thì tôi hy sinh đưa tiểu JJ chân đèn bàn cho anh ta.

Lúc anh Lâm biết chuyện tôi chuyển nhà liền bảo tôi báo cáo nhật ký hàng trình mấy hôm nay, sau đó không nặng không nhẹ nói: Vậy thì chuyển vào chiều thứ sáu này đi. Tôi qua giúp.

Tôi hít vào một hơi. Chỉ có tiểu nhân đi theo làm tùy tùng cho ngài, nào dám để ngài lao lực đến hàn xá đây... Tôi đổi ý trong câu nói này thành bình thường rồi bảo Mr Lâm: Bình thường anh đã có nhiều chuyện phiền lắm rồi, ngày nào cũng nhiều việc, mấy chuyện vừa bản vừa mệ như chuyển nhà này để em tự làm là được rồi. Hơn nữa phòng em vừa nhỏ lại bừa bộn, chỉ sợ anh cười thôi.

Anh Lâm không khách khí, mở notebook, nói: Không sao, về sau đánh thêm một chia nhà cô cho tôi đi.

Oops... Ngay cả sức lác đầu tôi cũng chẳng có. Tôi cảm thấy dưới tình huống này, tiểu bạch thỏ ngây thơ trong trắng tôi sẽ mất đi lập trường mất đi trình tiết mất đi thanh danh, vì thế tôi lạnh lùng hỏi: Anh muốn bao nuôi tôi? Hừ, tôi không đồng ý đâu.

Ngón tay Mr Lâm đặt trên bàn phím khựng lại, giữa các đốt ngón tay còn hơi hơi co giật.

Sau đó Mr Lâm ngẩng đầu nhìn tôi, vẻ mặt như si như say: Yêu Từ, cô đã nghe qua việc muốn bao nuôi một người mà lại ở chính phòng cho thuê của mình chưa?

Tôi nghĩ, quả thật cũng có đạo lý, tôi lại hỏi: Vậy là sếp muốn ở khách phòng của em sao?

Anh Lâm siết chặt tay không nói, nhìn tôi, trong mắt là hai cục lửa lớn.

Tôi khẳng định là mình vừa chọc giận Mr Lâm rồi. Mr Lâm làm sao có thể keo kiệt đến mức ở khách nhà người khác chứ... Tôi lớn mật thử hỏi: Roger sếp muốn mua phòng cho em sao?

Chăm lửa trong mắt anh Lâm bị tôi dập tắt, oán khí nói: Chờ đến lúc cô trở thành nhân tài nòng cốt của công ty, có lẽ công ty sẽ bỏ tiền mua cho cô một căn phòng ở. Nhưng dựa chỉ số thông minh của cô thì đời này đừng hy vọng. Tôi bảo cô đánh thêm chia khoá là để con tôi sau này có chuyện gì còn đến.

Tuy tôi còn chưa chuyển nhà nhưng tâm hồn vẫn không ngừng khao khát hướng tới cuộc sống độc thân ở căn phòng trọ kia. Loại khát khao hướng tới ấy có thể hình dung như sau: Ánh mặt trời buổi sớm xuyên qua rèm cửa rơi tới bên giường, tôi uể oải kéo chăn xuống, trên bàn trang điểm đối diện, laptop hoàn thành sứ mệnh một đêm, rút cục hạ tái hoàn mảy G phấn khích tẩn số nhìn, mà nhiệm vụ sau khi rời giường của tôi là —— song đánh nó. (Thật khó hiểu =))))

Nhưng cuộc sống thế này chỉ dành chỉ một mình tôi. Dưới tình huống tồn tại người ngoài, loại tâm tình sung sướng này rất nhanh sẽ biến thành xấu hổ.

Vì thế tôi thể chết thể sống cũng phải bảo vệ cuộc sống độc thân của mình.

Tôi nghĩ nửa ngày, rốt cục run rẩy nói: Thông Thông dù sao cũng mới 7, 8 tuổi, bọn nhỏ tuổi này rất miễn cưỡng, tốt nhất là phải có bố mẹ làm bạn. Vừa rồi sếp cũng nói, chỉ số thông minh của em không cao, văn bằng cũng chả ra gì, không có kinh nghiệm giáo dục trẻ em, càng không có thiên phú, nhiệm vụ liên quan đến mạch máu tương lai của Lâm gia em lại càng không dám gánh vác. Hơn nữa, Lâm phu nhân chắc chắn sẽ sốt ruột, làm sao có thể yên tâm bỏ đứa nhỏ nhu thuận như thế ở chỗ em, chẳng may hỏng mất một thế hệ thì sao?

Lâm đại nhân đứng dậy, nói với tôi: Mẹ nó chắc chắn sẽ rất yên tâm giao nó cho cô. Hơn nữa lần trước đi Đại Liên không phải cô ở chung rất hợp với nó sao? Bây giờ môn toán và tiếng Anh nó đều học tốt, duy chỉ có môn ngữ văn là kém. Dù sao thì cô cũng tốt nghiệp tiếng Trung hệ chính quy, sẽ không từ chối tôi chứ? Hơn nữa không phải ngày nào nó cũng đến, có khi một tuần không tới được một lần. Mặc kệ thế nào, hàng tháng tôi sẽ chuyển khoản 3000 cho cô, xem như phí giáo dục, thế nào?

Tôi cười hề hề: Ngại quá, làm sao em có thể thu tiền của sếp chứ. Em cũng thích trẻ con lắm. 3000 đồng không dùng lại đi nộp thuế thôi... Ha ha ha ha.

Kết quả là bây giờ tôi ngồi trên xe anh Lâm.

Một ngày này anh Lâm và Lâm Tư Thông hai người mặc đồ thể thao dành cho bố con. Anh Lâm mặc một chiếc áo màu xanh và một chiếc quần hươu nhàn màu xám, trên chân là một đôi giày Nike Air màu trắng. Tổng thể mà nói, anh Lâm là đến đánh gôn na.

Hai Ngũ Công và một Tinh Vệ chúng tôi bắt đầu vận chuyển đồ dùng hàng ngày sặc sỡ. Lâm Tư Thông sinh ra hứng thú nồng hậu với cái chân đèn bàn JJ mà tôi ném xuống đất, nó không ngừng ghé vào sờ pha bên cạnh nghịch. Lâm Tư Thông vốn có dáng vẻ thuần lương nhi đồng trong sáng, lúc này lại đang nghịch cái chốt mở đèn bàn JJ, khung cảnh vừa ngây thơ vừa dâm dăng, quả không phù hợp với lứa tuổi. Tôi có cảm giác như mình là ác quỷ hủy diệt sinh linh đang hướng ma trảo về phía tổ quốc tương lai, một ngày nào đó có thể sẽ trở thành kẻ tội đồ đắc tội Lâm gia hoặc thậm chí là đắc tội toàn dân tộc. Nghĩ vậy, tôi vội vàng ném chân đèn bàn JJ vào thùng rác.

Anh Lâm mở rộng cốp sau, cốp xe thông thoáng dưới sự cố gắng không ngừng của chúng tôi cuối cùng nhanh chóng bị nhồi vào đủ các loại bao lớn bao nhỏ, hệt như xe chạy tị nạn. Lúc xuất phát, Lâm Tư Thông bẹp mặt lên cửa kính xe, lưu luyến không rời nhìn chân đèn bàn JJ đang nằm lặng lẽ trong

thùng rác.

Đến nhà mới, đồ đồ xuống bài trí xong cũng đã đến 6 giờ chiều. Lâm Tư Thông nằm trên giường bắt đầu ồn ào kêu đói bụng. Tôi mong ngóng chờ anh Lâm ở nhà của tôi bày ra vẻ mặt trụ cột gia đình, tỹ như làm một phần mỷ Ý hoặc com rang trứng cho chúng tôi đỡ đói. Gần đây tôi xem hơi nhiều phim, nghĩ đến cảnh mỹ nam với bàn tay dài sạch sẽ đàn bài “Elise” và làm com rang cho người yêu là lại thấy xoắn quảy. Nhưng tôi không phải người yêu anh Lâm. Anh Lâm cũng sẽ không đánh đàn cho tôi nghe, cũng không có làm com rang cho tôi, anh ta chỉ nằm bên cạnh Lâm Tư Thông, động cũng lười động, trưng ra cái mặt tỏ vẻ đẹp trai.

Phòng trọ của tôi không lớn, còn phải chêm thành phòng khách phòng bếp và buồng vệ sinh. Trong phòng trừ chỗ để giường và cái bàn học ra thì cực kỳ chật trội. Đương nhiên đây lại là giường King Size, trên cơ bản có thể để vừa 3 anh Lâm, 6 Lâm Tư Thông hoặc là 4 tôi. Giờ phút này hai bố con bọn họ nằm trên một giường mà còn dư ra một nửa. Nhưng dù đây là giường của tôi, dù giường còn đủ chỗ, tôi cũng chỉ có thể giương mắt nhìn hai bố con nhà kia không coi ai ra gì nằm trên giường. Bọn họ hiển nhiên không cảm thấy hành vi tùy tiện nằm trên giường một người phụ nữ độc thân là vô cùng mờ ám và khiêu khích, ngược lại anh Lâm còn hận không thể nằm banh cẳng ra mà ngủ.

Tô cứ như con ngựa vừa chạy mấy trăm km, ngồi trên sofa trong phòng khách, không ngừng thở lớn.

Lâm Tư Thông từ trong phòng hô vọng ra: Di Yêu Tử ơi con đói.

Tôi ở công ty hầu hạ xong lão gia nhà này, về nhà còn phải hầu hạ thiếu gia, nha hoàn ngày xưa còn có ngày nghỉ, cuộc sống của tôi sao lại bất hạnh như vậy hà giờ??!

Tôi gầy dựa, đứng lên hỏi: Con muốn ăn sườn hầm tương, gà rang nấm hay thịt bò kho tàu?

Anh Lâm nghe thấy thế, thân mình hơi giật giật, đứng lên nhìn tôi, sau đó nói thay Lâm Tư Thông: Thịt bò kho tàu đi.

Vì thế tôi lấy từ trong túi đồ ăn vặt ra ba gói mì hiệu Khang sư phụ vị thịt bò kho tàu, bắc nồi đun nước.

Anh Lâm hiển nhiên rất bất mãn với ba gói mì ăn liền này, cau mày nói: Tư Thông đang trong thời kỳ phát triển, ăn mì ăn liền sẽ không tốt.

Tuy nói như thế nhưng ba người chúng tôi vẫn ăn đến đáy bát hướng lên trời, ăn đến ngum canh vị thịt bò kho tàu cuối cùng mới thôi.

Sau khi ăn uống no đủ, máu sẽ không chảy lên đầu, qua nửa ngày mặt nhợt, ba người bắt chéo chân, hoà thuận vui vẻ chen chúc trên sofa trong phòng khách xem tivi. Giờ này có rất nhiều chương trình thích hợp cho người lớn trẻ con cùng nhau ngồi xem, ví dụ như tin tức giải trí, phim truyền hình tình cảm gia đình hoặc là ca nhạc gì gì đó.

Lâm Tư Thông là hét muốn xem hoạt hình Bụi Thái Lang, tôi e ngại hình tượng Bụi Thái Lang sợ vợ sẽ dạy hư đứa nhỏ nên vội vàng chuyển kênh; anh Lâm không nói hai lời cầm lấy điều khiển đổi qua kênh kinh tế xem Nhuế Thành Cương bình luận nguy cơ tài chính; mà chuyên mục tôi có hứng thú duy nhất ở kênh này là mấy tin quảng cáo siêu dài siêu dài, cho nên tôi anh dừng đi đến trước TV, ngăn cản đường truyền tia hồng ngoại của remote, dùng phương pháp nguyên thủy chuyển sang kênh Hồ Nam có rất nhiều soái ca làm trái tim thiếu nữ phải thổn thức. Sau khi ba người chúng tôi không ngừng đổi kênh tranh giành, rốt cục thỏa hiệp đạt thành nhất trí, tìm một chương trình truyền hình mà tất cả đều không thích. Tôn chỉ của chương trình này là như vậy: Hai vị khách mời đeo mặt nạ mắng đối phương bạc tình quả nghĩa (cái tình này có thể là tình thân, tình bạn, tình yêu, gian tình bla bla), sau đó gây xích mích với người chủ trì và thầy tâm lý, mâu thuẫn không ngừng thăng cấp, trong đó có một bên lâm vào cục diện không có bạo lực không chịu nổi, cách thời gian chương trình hết ba phút, một bên trong đó kể lại chuyện xưa người cũ, quan hệ hai người quanh co, ôm nhau khóc, sau đó hai bên high high đi ra khỏi tầm nhìn của camera linh cặp lồng đựng com, cuối cùng báo đặt vé xe lửa . Đương nhiên câu cuối cùng là do mình tôi tưởng tượng.

Chương trình tối hôm đó nói về một người đàn ông góa vợ một mình nuôi con gái đến năm 15 tuổi, mong con học tập tốt, mong lúc về già có thể hưởng nhờ phúc con. Nhưng vào sinh nhật 15 tuổi, đứa con gái bỏ nhà ra đi, lưu lạc thiên nhai. Người cha đáng thương đau khổ đi tìm hai ba năm, rốt cục tìm thấy con gái tha hương chân câu vượt. Con gái nhìn thấy người cha xa cách mấy năm trời nhưng không hề có cảm xúc, thể sống thể chết không chịu về nhà. Cuối cùng đứa con gái nói ra nguyên nhân: ngày sinh nhật 15 tuổi, từ miệng đi mà cô biết được, mẹ mình vì ly hôn với bố mà tự sát thân vong.

Cảnh quay trong này quá lạm dụng ám thị thị giác, lúc xem rất có cảm giác áp bách. Câu chuyện phản ánh vấn đề của thiếu niên hiện nay, vấn đề gia đình và vấn đề hôn nhân hoàn hảo kết hợp lại, vừa khẳng định vừa có huyền nghi làm cho người ta mê man rối rắm. Mà cái chương trình này không giống người thường ở chỗ là sau khi kể xong chuyện xưa cũng không giải thích xem có thật là bà mẹ này vì ly hôn với ông bố này mà tự sát thân vong hay không. Lối kết mở làm cho người xem lâm vào giả tưởng. Đứa con gái đeo tá la mặt nạ kia nhìn về màn ảnh khóc bù lu bù loa: Tôi không tha thứ được, tôi không tha thứ được. Đối diện là một ông lão lưng đã còng, dưới lớp mặt nạ là vẻ tang thương điên cuồng khóc rống: Con gái tôi không chịu tha thứ cho tôi. Là lỗi của tôi. Báo ứng, báo ứng mà...

Mọi người vốn đang híp mắt gật gù gật gù ngồi xem. Bởi vì tiếng hét của ông lão quá mức tê tâm liệt phế, ngay cả Mr Lâm chẳng bao giờ quan tâm mấy tin vĩa hè bà tám cũng phải đưa mắt nhìn màn hình. Chỉ có Lâm Tư Thông nằm ngang trên đùi anh ta sắp ngủ mất.

Anh Lâm thờ dài: Nếu đứa nhỏ không có một người mẹ tốt, không chú ý sẽ ảnh hưởng đến nhân cách, sau này muốn trở tay cũng không kịp.

Tôi nghĩ Mr Lâm quả không hổ là ông chủ công ty quảng cáo, mọi vấn đề đều có thể tìm ra được ngọn cớ chân lý.

Mr Lâm lại thờ dài nói: Nếu về sau Thông Thông cũng bỏ nhà đi bụi thì làm sao tìm nó về đây?

Chương 12: Hàng Xóm (1)

Chuyển ngữ: Xeko

Nguồn: Xeko's home

Tôi cảm thấy mấy lời này của anh Lâm còn huyền nghi hơn cả chương trình đêm này, trong phòng khách vang lên tiếng nhạc dễ nghe. Tôi đắm chìm trong âm thanh ấy hồi lâu mới nhận ra đây là tiếng chuông cửa nhà mình.

Hôm nay là ngày đầu tiên tôi chuyển đến nơi ở mới, nếu không phải anh Lâm định ngày chuyển nhà là thứ sáu thì tôi cũng chẳng biết đến bao giờ mình mới có mặt ở đây. Người đứng ngoài cửa chắc là bạn của chủ cho thuê hoặc nếu không thì cũng là bạn của người thuê trước. Nhưng tôi không biết chủ cho thuê nhà này lại càng không biết người thuê trước đây, quan trọng nhất là bây giờ toàn thân tôi mệt mỏi rã rời, vì thế tôi lại để tiếng chuông dễ nghe ở ngoài cửa tiếp tục hoà với tiếng khóc nỉ non phát ra từ tivi trong phòng khách.

Nhưng người ngoài cửa có vẻ yêu thích tiếng chuông này hơn cả tôi, trước sau như một dứng cảm tiến tới bắt khuất ần chuông cửa, chẳng có vẻ gì là có ý buông tha. Tôi nghĩ có thể đây là kẻ thù của chủ cho thuê nhà hoặc là chủ nợ của người thuê trước, hôm nay tới phá phách nói không chừng. Cái mộng ngồi trên sofa của tôi càng thêm kiên định, đợi đến khi tiếng chuông dừng lại, tôi nhân cơ hội cầm lấy remote, đổi sang kênh Hồ Nam, xem Âu ộc trong Trương Học Hữu.

Anh Lâm ôm Lâm Tư Thông đang ngủ gật o o lên, để vào phòng trong, lại quay ra mở cửa. Chuỗi động tác này lưu loát như mây trôi nước chảy, cứ như chủ nhà là anh ta chứ không phải tôi.

Đầu tôi chống lên cái remote, mắt lé dọc ra ngoài cửa. Anh Lâm chỉ mở một khe hẹp, thân hình cao lớn của anh ta lại che kín mất khe. Tôi chẳng thể nào nhìn nổi qua bên ngoài, chỉ mơ hồ nghe tiếng nói chuyện.

Tiếng nói ngoài cửa rất quen tai: Ngại quá. Tôi nhầm nhà.

Tôi giật mình. Đây không phải tiếng của Chu Lâm Lâm sao? Sao nó biết tôi ở đây nhỉ?

Tuy đầu tôi nhanh như chớp hiện ra hai vấn đề kể trên nhưng rất nhanh sự thật đã làm tôi buông tha suy đoán, ngược lại càng dùng lý trí để ngẫm nghĩ: Nếu Chu Lâm Lâm biết trong nhà tôi có chứa đàn ông, cho dù là để nó ngủi được trong phòng tôi có vị đàn ông, nó cũng sẽ gấp y như người thấy mùi nước hoa phụ nữ trên xe Phương Dư Khả. Đương nhiên, nếu trong xe Phương Dư Khả có mùi vị phụ nữ, Phương Dư Khả có khi còn cảm thấy áp lực hơn cả Lâm Lâm. Bởi vì Lâm Lâm sẽ ép Phương Dư Khả bật “nước hoa có độc” trong xe, bật đi bật lại không ngừng, thẳng đến khi Phương Dư Khả đau đầu liệt dương, thậm chí thấy nước hoa quả nhiên có độc mới thôi.

(*) Bài hát “Nước hoa có độc” của Hồ Dương Lâm

Tôi yên lặng nhìn anh Lâm đóng khe cửa lại càng ngày càng nhỏ. Mắt thấy cửa sắp khép lại, tôi nhắc đuôi lông mày, còn đang cảm thấy may mắn đáng ăn mừng, không ngờ bỗng nhiên cánh cửa lại bật ra. Khe hở trở về nguyên dạng ban đầu.

Lại là giọng nói của Lâm Lâm: Tôi thấy anh rất quen, chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa nhỉ?

Dòng máu chảy xuôi trong người Chu Lâm Lâm chẳng khác gì tôi, nếu học thời cổ lấy máu nhận người thân, sợ là rất nhanh có thể ngưng thành một dòng. Hiển nhiên, nếu thấy trai đẹp đến gần mà lại dễ dàng buông tha thì không phải sinh viên tốt nghiệp khoa Trung Văn hệ chính quy. Chẳng qua chiều này của Lâm Lâm quá cổ lỗ sĩ, lại giống hệt cách tôi nhận mặt Vương Hiến Dật ở hotel cách đây không lâu.

Lâm Lâm bên kia như đang trầm tư, còn nói: Hình như tôi nhìn thấy ảnh của anh trong điện thoại của Yêu Từ. Anh là ông chủ của Yêu Từ hả? Là tên khốn làm cái kia với Yêu Từ nhà tôi hả?

Đầu tôi hiện ra ba vạch đen. Có đôi khi, tôi không thể không bội phục trí nhớ của Chu Lâm Lâm. Có lẽ là dựa vào trí nhớ kinh dị này mà nó thi đậu vào Bắc Đại. So sánh trên dưới, tôi không gặp Vương Hiến Dật mới hai năm mà thiếu chút nữa đã không nhận ra đối tượng mối tình đầu này, quả thật không thể nào nói nổi.

Nhưng Lâm Lâm nhận ra Mr Lâm thì cũng thôi đi, còn sợ hàng xóm tương lai nhà tôi không biết chuyện phong lưu tình sử của tôi, mang đến nhiều tin tức đúng oang oang ở cửa như vậy, theo âm lượng mà nói, so với câu “Không không chế được bắn phải người vô tội” của tôi ở sân thể dục năm nào chỉ có hơn chứ không có kém. Chuyện này làm cho tôi rất phiền muộn.

Tôi còn chưa kịp xả chỗ oán giận này ra, cửa đã kêu ken két một tiếng rồi mở rộng, Lâm Lâm xông vào. Nó nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu, giải thích thành chữ thì chính là: Tiến trình này quả thật là bay thẳng ba ngàn trượng, hồng hạnh vượt tường rồi!!!!

Đương nhiên tôi sẽ không đáp lại, vội vàng kéo nó tới một bên: Làm sao mày biết tao chuyển đến đây? Tao còn chưa nói cho ai đâu.

Lâm Lâm ghen hờn: A Bảo nói cho tao biết, anh ấy nói mày chuyển đến đây được hai ngày rồi. Tao còn chờ điện thoại của mày mời tao đến ăn mừng tân gia ý. Nhưng mà chờ đến cuối tuần rồi vẫn chẳng thấy gì, tao liền đoán bên trong có ẩn tình gì. Quả nhiên a quả nhiên, có JQ á há há.

Tôi che miệng nó, sợ nó lại nói ra thêm mấy câu gì khiến người ta kinh sợ, đành giải thích hôm nay mới chuyển tới, thuận tiện còn giới thiệu Mr Lâm với Chu Lâm Lâm.

Anh Lâm thức thời không đợi Lâm Lâm triển khai công kích điều tra khẩu, lợi dụng buổi tối còn có công sự phải xử lý nên đi trước, ôm Lâm Tư Thông lui lại. Lúc gần đi còn rất phong độ giả vờ ha ha tìm danh thiếp, sau đó lại giả vờ ha ha bưng tỉnh đại ngộ, nói “Hôm nay mặc đồ thể thao, không mang danh thiếp”, về mặt rất xin lỗi rồi bỏ đi. Lúc khép cửa còn để lại cho tôi một ánh nhìn rợn gáy.

Công việc chủ yếu hôm nay của tôi đại khái là đọc hiểu ánh mắt. Ý tứ của anh Lâm là: Bạn cô có vẻ sợ tôi, tôi đi trước, chuyện còn lại tự cô thu xếp đi.

Lúc tôi phiên dịch đến chỗ này thì cảm thấy rất cảm tức. Tuy rằng cô nam quá nữ, lại mang theo một đứa con riêng, ở chung dưới một mái nhà hoà thuận vui vẻ xem tivi quả thật khiến người ta liên tưởng bậy bạ, tạo thành kết cục như vậy là vì lý do tôi muốn chuyển nhà, mà tôi muốn chuyển nhà là mục đích tốt, Mr Lâm lại hốt hoảng chạy trốn không phải chứng minh quả thật có gian tình sao?

Lâm Lâm trợn mắt há mồm nhìn Lâm Tư Thông trên vai anh Lâm, thẳng đến khi cửa phòng khép lại mới giật mình bưng tỉnh.

Mà sau khi giật mình bưng tỉnh, nó chỉ yên lặng ngồi trên sô pha, hai mắt mờ mờ không ánh sáng xem tivi, xem một lát, về mặt muốn nói lại thôi nhìn tôi. Tôi nằm trên sô pha, cọ cọ mũi chân: Có chuyện mau nói, có rắm mau đánh, nhìn cái kiểu xấu hổ của mày trông rất đáng khinh.

Lâm Lâm vèo một cái ngồi trước mặt tôi: Yêu Từ, mày cảm thấy Phương Lỗi thế nào?

Tôi không hiểu, đành phải thành thật nói: Có tiềm lực làm yêu nghiệt, may mắn không kế thừa về ngoài và chỉ số thông minh của mày.

Lâm Lâm thỏa mãn nói: Thế mày có biết tại sao Phương Lỗi nó không thích ở gần mày không?

Chuyện này nói ra cũng làm tôi đau đầu. Lúc trước đáng về Phương Lỗi quả thật rất đáng yêu, lúc nó còn chưa có khả năng tự phản kháng, chỉ cần tôi gặp nó một lần liền chà đạp da thịt nó một lần. Cuối cùng sau này mỗi khi Phương Lỗi nhìn thấy tôi thì đều tỏ vẻ như nhìn thấy quái thú, một bộ hiện ngang lăm liệt tùy thời có thể hy sinh. Đến khi Phương Lỗi có thể biểu đạt ý kiến của mình, nó không thèm gọi tôi là dì, cũng chẳng gọi Yêu Từ, trực tiếp gọi tôi một tiếng yêu tinh. Nghe nói bây giờ Phương Lỗi đang học thành ngữ, xem ra thời điểm tôi bị gọi là “Yêu tinh hái hoa cướp sắc” sắp tới rồi.

Lâm Lâm nhìn thấy vẻ mặt rút ra kinh nghiệm xương máu của tôi, tiếp tục nói: Ý tao là, mày với con nít khác nhau.

Tôi đáp Lâm Lâm: Mày biến đi, thế mày với con nít không sự khác nhau à. Nếu không khác nhau, con mày nhiều lắm là trưởng thành sớm, mày nhiều lắm là ngây thơ. Khác nhau mới là bình thường ấy.

Lâm Lâm không vội: Vậy tao sửa lại cách nói. Mày với con nít có ngăn cách, không thể vượt qua ngăn cách. Lâm đại nhân kia mặc dù có đáng về như túi da xịn, mà cái túi này quả thật là không sai, mất ra mất, mùi ra mùi ...

Mất thấy nó lại có xu hướng xàm nhảm linh tinh, tôi đành phải đáp nó: Nói trọng điểm nói trọng điểm.

Lâm Lâm phục hồi tinh thần: Đáng tiếc là, loại chuyện như hôn nhân không lưu hành mua một tặng một. Mày muốn tìm chồng, nhân tiện còn tìm con trai. Nhờ đâu thằng con này phản nghịch tung ám chiêu, mày định làm gì? Có xem phim “Mẹ kế” trên tivi không?

Tôi lắc đầu, vài năm gần đây lưu hành thể loại phim truyền hình đề tài gia đình, cái gì mà “Chị dâu”, “Một bà mẹ”, “Chị cả” linh tinh, tuy rằng không xem qua tập nào nhưng xét thấy các đài truyền hình khác nhau cùng thương lượng chiếu thể loại phim giống nhau thay phiên cường hiếp người xem, tôi cũng có thể biết mấy thứ như mây trời gặp trăng sáng, nằm gai nếm mật, khổ tận cam lai trong phim tình cảm gia đình nó là cái dạng gì.

Lâm Lâm nhìn trời: Ôi, hình như phim kia không phải “Mẹ kế” mà là “Mẹ xấu”. Có phim truyền hình tên là “Mẹ kế” không nhỉ?

Tôi nghĩ so với việc làm “Mẹ xấu”, tôi thà làm “Mẹ kế” còn hơn.

Lâm Lâm lại quy nạp: Tóm lại là, Ông chủ Lâm giống như một thương phẩm đặc biệt mê người để ở trên quầy hàng, nếu mày không mua thì quả thật phải xin lỗi anh ta. Nhưng lý trí của mày lại cân nhắc, mua về rồi thì dùng như thế nào, có tác dụng phụ hay không. Nhờ đâu lại giống sản phẩm di động trong nước, nhìn loe loet một đồng công năng nhưng mua xong dùng chưa được hai ngày đã chết máy, chết máy rồi còn không tìm được chỗ sửa, tìm được chỗ sửa rồi lại vì một đồng nguyên nhân mà không sửa được, khó chịu bao nhiêu. Mày hiểu rõ rồi chứ, sau khi hiểu rõ rồi thì ...

Trong lòng tôi khẳng định hai ngày trước nó không nghe ra vấn đề lúc mọi người khuyên mua hàng di động trong nước, cười nói: Mày đừng lo xa như vậy chứ. Tao với anh ta chỉ có quan hệ cấp trên cấp dưới, làm gì phức tạp như vậy?

Lâm Lâm cắt ngang: Mày nghĩ tao cũng thiếu tâm nhãn giống mày à? Trước kia lúc ở phía Tây, ngay cả A Bảo cũng chưa được đi vào phòng mày, bây giờ mày còn hào phóng đến mức cho con anh ta ngủ trên giường, mày còn nói sáo cái mông.

Tôi cúi đầu suy nghĩ về lời nói của Lâm Lâm, cảm thấy nào có vấn đề, nhất thời không nghĩ ra được, tiếp tục xem tivi.

Còn chưa tán gẫu xong, Lâm Lâm liền tiếp điện thoại của Phương Dư Khả, phải chuẩn bị trở về. Tôi tận tình địa chủ, tính đưa nó đến cửa thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hàng Xóm (2)

Chuyển ngữ: Xeko

Nguồn: Xeko's home

Vừa mở cửa phòng, tôi hoàn toàn ngây ngẩn. Cửa phòng đối diện bật mở, người đi ra đúng là Vương Hiên Dật tay đang cầm túi rác.

Lâm Lâm thấp hơn tôi một cái đầu, đại khái là người được mùi bát quái, nhảy dựng nhảy dựng lên phía sau lưng tôi, muốn xem cho ra nhẽ.

Vương Hiên Dật nhìn nửa cái đầu của Chu Lâm Lâm phía sau lưng tôi, lại nhìn tôi, hỏi: Cậu cũng ở đây à?

Tôi kinh ngạc gật đầu: Hạnh ngộ hạnh ngộ!

Lâm Lâm trầm trồ đã lâu, lúc này mới xẹt qua tôi, hoàn hoàn chinh chinh thấy rõ dáng vẻ của Vương Hiên Dật. Xem xong rồi còn ý vị thâm trường liếc tôi một cái.

Loại ánh mắt này giống như khi tôi đang ở chợ cò kè mặc cả với bà chủ, chém tới một mức giá có lợi cho cả hai. Bình thường tôi nhìn thấy ánh mắt này, sẽ như phản xạ có điều kiện bỏ tiền ra nói: Mua. Nhưng hôm nay tôi mặc cái áo lông bản cả tuần rồi chưa giặt, không có tiền đâu, nhất thời không thích ứng, lui lui sang một bên.

Vương Hiên Dật gật đầu với Lâm Lâm xem như chào hỏi qua loa rồi tiếp tục cầm túi rác đi về phía thang máy.

Lâm Lâm vốn đang từ từ đi giày chơi bóng, vừa thấy Vương Hiên Dật đi, ngay cả giày còn chưa đi xong cũng lỏm tôi ra thang máy. Vừa đi vừa thuyết minh: Lâu rồi không gặp, này tiền tao đi.

Vào thang máy, Lâm Lâm nhướn mày với tôi hỏi lâu, ý là, từ bao giờ mà mày biết nhiều trai đẹp như vậy, hôm nay mà không hạ gục được tên này thì mày đừng nghĩ còn sống về gặp tao. Ra khỏi thang máy, lại kéo tôi đến vị trí thùng rác, ngằm đưa tình nói: Đừng tiền nữa đừng tiền nữa, mau mau về đi. Trời lạnh lắm.

Lòng tôi nghĩ, tổ sư, tao mặc cái áo lông rách nát đứng ngoài trời cho gió lùa lạnh thấu xương, mày cũng không biết xấu hổ bắt tao đưa mày đến đây. Nhưng vì phối hợp kịch bản, hai mắt tôi sáng ngời hữu thần nhìn Lâm Lâm, thẳng đến khi Lâm Lâm đi lên taxi, tôi mới lưu luyến không rời run cầm cập chạy về thang máy.

Vương Hiên Dật mặc một bộ quần áo ở nhà thoải mái, đại khái vừa mới vận động còn tắm sạch sẽ, tóc ướt sũng lại hơi hỗn độn. Tuổi lại vừa đúng, 25 tuổi phong nhã hào hoa, một thân phiêu dật đứng chờ thang máy. Tôi nghĩ cuộc sống về đêm sau này thật sự là phong phú. Cả bốn thang máy đồng thời vận chuyển, chúng tôi đi ra mới được một phút vậy mà thang máy đã bị chiếm dụng hết.

Tôi đứng cách Vương Hiên Dật rất xa. Lúc trước ở Bắc Kinh lần đầu thấy anh ta, thứ nhất là không nhận ra, thứ hai là tạm thời không muốn nói đến vết sẹo trong lòng kia cho nên tôi còn chưa giao tiếp tự nhiên với anh ta, thậm chí nhiệt tình cũng chẳng có; lần ăn cơm trưa khiến cho ký ức về đoạn thời gian chịu nhục nhã kia của tôi hoàn toàn kích hoạt, vì nguyên nhân công việc mà tôi còn có thể cùng anh ta diễn trò nhưng chưa bao giờ tôi nghĩ mình và anh ta còn có cơ hội ở chung. Hơn nữa trong lòng mọi người đều hiểu rõ, cả hai đều chưa quên chuyện quá khứ mờ ám và rối rắm kia, nhất thời không biết ở chung thế nào.

Cuộc sống thật sự là châm chọc, trước kia Vương Hiên Dật luôn có bạn gái bên người, mỗi ngày tôi đều nghĩ làm sao có thể ở một mình bên cạnh anh ta. Hiện tại cơ hội ngay trước mắt, tôi lại cảm thấy như có bức tường vô hình ngăn cách khiến tôi không thể vượt qua để tới gần.

Vì thế, chúng tôi bắt đầu trầm mặc chờ thang máy, thấy con số giảm xuống từng tầng. Đỉnh một tiếng mở ra, hai chúng tôi một trước một sau đi vào, hết như xếp hàng lần lượt vào nhà xác.

Mà thang máy này được thiết kế khiến người ta phải xấu hổ. Vì muốn cái ô vuông một mét này trông rộng rãi mà nhà thiết kế dụng tâm lương khổ gắn gương bốn phía, di lao công cũng rất có đạo đức nghề nghiệp, lau mặt gương sạch bong sáng bóng chẳng dính hạt bụi nào. Cho nên, mặc kệ là đứng ở chỗ nào, tôi và Vương Hiên Dật đều có thể nhìn thấy mặt nhau.

Một giây qua đi mà cứ như năm ngày.

Tôi bảo trì tư thế hoặc ngẩng đầu nhìn trời hoặc cúi đầu xem đất để tránh tình huống bốn mắt nhìn nhau lại không biết nói gì. Loại cảm giác này giống như tập nín thở trong nước, người ngoài nhìn vào thì cũng chỉ thấy là vài phút thời gian, nhưng đối với người đang ngấm trong nước úp mở bọt khí mà nói thì vài phút này lại lâu như vài chục năm. Bỗng nhiên tôi nghĩ đến một truyện cười như thế này: Muốn thử một phút dài như thế nào thì cứ thử nhịn đi XX đứng trước cửa nhà vệ sinh.

Nghĩ đến đây, khoé miệng tôi đột nhiên nhếch lên.

Vương Hiến Dật nhìn tôi trong gương, bỗng nói: Xin lỗi.

Khoé miệng tôi còn chưa kịp trở lại hình dạng cũ, tư duy không theo kịp ngữ cảnh của Vương Hiến Dật. Đương nhiên một câu không đầu không đuôi thế này thì chẳng có ngữ cảnh gì để mà nói.

Vương Hiến Dật nói tiếp: Lúc trước để cậu đợi lâu. Lúc ấy xảy ra một chuyện tôi không lường được. Xin lỗi.

Tôi nhìn đôi mắt trong suốt của Vương Hiến Dật, lập tức nghẹn lời.

Cảm giác này giống như hai năm trước, có đũa trộm của tôi mấy ngàn đồng, kim ngạch không lớn không nhỏ, một lúc sau tôi liền quên. Nhưng hai năm sau, chuyện này bị nhắc tới một lần nữa, tôi lại cảm thấy tiếc mấy ngàn này. Đang lúc tôi ưỡn lưng muốn đi đòi tiền về, đối phương lại nói, ngại quá, lúc trước mình cần gấp tiền trả phí phẫu thuật, không kịp hỏi mượn. Tình cảnh thế này khiến tôi trở tay không kịp.

Tôi ngo ngắc nhìn anh ta, nói theo thói quen: Không sao đâu.

Từ nhỏ chúng tôi đã chịu sự giáo dục, được dạy nói “Minh xin lỗi” đi kèm với “Không sao đâu”, giống như hai câu “Cảm ơn” và “Không có gì” luôn đi liền với nhau vậy. Mới trước đây còn có cái câu “Nếu xin lỗi là xong thì cần gì cảnh sát” linh tinh gì đó.

Vương Hiến Dật xoay người nhìn tôi: Cậu không có gì muốn hỏi tôi à?

Diện tích thang máy kỳ thật rất nhỏ, nếu phân bố tốt, biết lợi dụng diện tích không gian thì có thể xếp vừa năm người. Nay anh ta đột ngột quay lại, lại đứng chính giữa thang máy, tôi nhất thời cảm thấy sự áp bách trong không gian tăng lên rất nhiều, không tự chủ lùi ra sau một bước.

Tôi bị dồn vào trong góc, nhìn ba mặt gương và đối diện trước mắt đều là dáng vẻ Vương Hiến Dật nghiêng đầu, nháy mắt cảm thấy như mình đang đứng trước vực sâu vạn trượng mà đằng sau là thiên quân vạn mã giương cung ngắm bắn.

Bỗng nhiên linh quang chợt lóe, thành công nghĩ ra vấn đề mấu chốt: Nhà cậu có tiền như vậy vì sao phải ở khu chung cư nhỏ thế này? Không phải cậu nên ở biệt thự sao?

Đầu óc tôi rất nhanh liền ứng dụng đề bài toán học: Một công nhân viên bình thường sẽ thu vào bình quân là 10 vạn một năm, nói như vậy chức vụ giám đốc và tổng giám đốc thu vào gấp 70-100 lần nhân viên bình thường, Vương Hiến Dật kia hẳn phải thu được trên dưới 800 vạn một năm, này còn chưa bao gồm lợi tức từ các dự án phụ khác.

800 vạn tức là, hàng tháng sau khi đóng thuế 4000, anh Lâm trợ cấp 3000, tôi không ăn không uống 80 năm may ra mới tích đủ.

Toán học của tôi xem ra vận dụng rất hay, trước khi cửa thang máy mở ra, cuối cùng tôi cũng tính toán ra trị số tàn nhẫn này, không khỏi cảm thán này thật sự là làm cho một bộ phận người giàu lên không đợi tuổi, sau đó lại trầm tư nói, khi nào thì mình mới được như thế đây.

Vương Hiến Dật bước ra trước, vừa đi vừa nói với cái tường trắng bên cạnh: Phòng ở quá lớn, sống một mình rất tẻ nhạt.

Tôi nhìn bóng lưng của Vương Hiến Dật, không khỏi lại cảm thán: Sự tẻ nhạt của kẻ có tiền thật sự là phẩm vị cao sang.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ăn Cháo

Chuyển ngữ: Xeko

Nguồn: Xeko's home

Vì hôm qua chuyển nhà quá phí sức cho nên đến tận chín giờ sáng hôm nay tôi vẫn bị vây khốn trong giấc ngủ. Vào mấy ngày cuối tuần trước kia, lúc chín giờ tôi đã ở trên giường ăn xong bữa sáng, chuẩn bị bắt đầu một giấc ngủ mới.

Sở dĩ tôi biết chính xác không sai chuyện tôi vẫn đang nướng trên giường lúc chín giờ là vì vào lúc này, tiếng chuông cửa vang lên, tiếng vang kính thiên động địa làm quý thần khiếp vía, làm cho tôi đang nằm ngáy đơ trên giường bỗng nhiên bừng tỉnh, nửa ngày vẫn chưa phục hồi lại tinh thần. Đại khái là chuông cửa từ lúc an cư lạc nghiệp trong này chưa từng gặp phải người nào có level cao như thế, nhất thời không thể thích ứng, kính dâng ra tí điện lượng cuối cùng, sau đó miễn cưỡng đem “hai con bướm” triển miên mắt hồn kéo dài ra triển miên và mất hồn hơn.

Tôi lao đảo đi một đường hình chữ S, lúc đụng đến cửa thì dừng lại. Ngày hôm qua ở trong ngoài cửa phòng đã xảy ra nhiều chuyện lâm ly ly kỳ, tôi bị ép buộc cả về thể xác và tinh thần, xem trai đẹp trên tivi cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Trừ phi mở cửa có một hàng trai đẹp đứng chờ đưa bữa sáng tình yêu cho tôi, tôi mới có thể tha thứ một chút.

Tôi nhìn người đến qua lỗ mắt mèo trên cửa, thuận tay cầm cây trâm búi mở tóc bù xù lại sau đầu, nhìn qua đã có tinh thần hơn trước, lúc này mở cửa ra.

Người đứng ngoài cửa quả nhiên là một anh chàng đẹp trai. Anh chàng đẹp trai này quả nhiên mang bữa sáng tình yêu tới cho tôi.

Vương Hiến Dật vẫn mặc đồ thể thao màu trắng đêm qua, lúc này mang một cái kính mắt không có thấu kính. Đối với cái kính đặc chế dành riêng cho người mất một mí này, tôi lại cảm thấy có điểm đáng mến. Nhưng tôi càng cảm thấy bát cháo trứng muối thịt nạt trong tay anh ta đáng mến hơn nhiều.

Vương Hiến Dật cười, nhìn ánh mắt dán chặt lên bát cháo của tôi: Hôm nay làm dư ra đồ ăn sáng, vậy nên tôi mang qua coi như mời hàng xóm.

Lý luận của tôi quả nhiên vẫn còn chính xác. Đại đa số ngón tay thon dài đều là vì đánh đàn dương cầm và chuẩn bị đồ ăn nhiều mà nên, anh Lâm là trường hợp ngoại ý muốn. Chẳng qua tôi vẫn cảm thấy kính nể vị tổng giám đốc này mới sáng sớm đã có nhã hứng đi hâm cháo.

Ôi ôi, kẻ có tiền thật lắm cô đơn...

Vốn còn tính cấu bẩn do mới rời giường nhưng xét thấy bát cháo trứng muối thịt nạc này hàm hồn nhiên thiên thành, phong vị ngào ngạt, đang mời gọi người thưởng thức xem mùi vị nó có ngon như vẻ bề ngoài hay không, tôi liền lười quan tâm cái sự cấu bẩn ban đầu của mình.

Vương Hiến Dật theo đuôi tôi đi vào trong phòng, giống khuôn giống dạng mà nhìn đông nhìn tây. Căn hộ là như nhau. Hình dáng phòng tôi và phòng của Vương Hiến Dật không khác nhau lắm, nếu không cẩn thận đi sai cửa, phòng chừng phải mất vài phút mới nhận ra, Vương Hiến Dật này đi thăm, lại có vẻ dư thừa như muốn làm kiêu.

Tôi đã hai bảy tuổi. Qua hai tháng nữa, tôi đã hai bảy phẩy một tuổi. Tôi sống hai bảy năm, mấy triết lý nhân sinh bình thường như “Vô sự hiền ân cần không phải cướp cũng là trộm” tôi vẫn hiểu được. Vương Hiến Dật bây giờ lại có nhã hứng như thế trong khi anh ta chẳng phải loại người ham xong cháo lại muốn ăn chung với người khác.

Tôi nhớ rõ những ngày đại học, mặc dù anh ta thay bạn gái n lần nhưng yên sau xe đạp vẫn luôn trống vắng. Vào một buổi tối yên tĩnh, Giản Nhĩ coi tôi là chị tổng đài, ngồi kể sâu kể khổ. Lúc Vương Hiến Dật ở cạnh nó, ngay cả đi ăn cũng không thể đi chung. Lúc ấy, tôi vừa tưởng tượng cảnh người yêu một mình nhai cơm trong góc vừa an ủi nó, những đứa đẹp trai thì bình thường đều quái dị, giống như Brad Pitt thích sưu tập ghế dựa, Chu Kiệt Luân không thích mặc quần lót linh tinh gì đó. Đương nhiên tôi chỉ đơn thuần thực hiện trách nhiệm của chị tổng đài, tôi không biết Chu Kiệt Luân có đẹp trai hay không, lại càng không miệt mài theo đuổi để tìm hiểu xem anh ta có thật sự không mặc quần lót hay không. Nhưng sau này chị Wendy nói cho tôi biết, quả thật anh ta không mặc quần lót. Lúc tuyên bố ra đáp án này, vẻ mặt bà ấy vô cùng trang trọng, ngữ khí vô cùng kiên định, làm cho tôi đến tận bây giờ vẫn còn động lực để khuyến khích Lâm Tư Thông đi chứng thực tin đồn này.

Nhưng chu kỳ tăng trưởng kinh tế hai năm gần đây nói cho tôi biết, lý luận lúc trước tôi nói cho Giản Nhĩ có khả năng là không đúng. Vương Hiến Dật là anh chàng đẹp trai tiền nhiều như nước. Đừng tưởng rằng người có tiền không có khái niệm về tiền. Bọn họ thường tính toán rất cẩn thận tỉ mỉ cho các hạng thu chi, cực kỳ coi trọng những hành động có cho mà không có lãi. Chẳng hạn như một người đi xe đạp, yên sau dèo nhiều người sẽ rất hao phí thể lực; Giản Nhĩ vì muốn giảm béo, mỗi ngày đều ăn rau xanh cà rốt như con thỏ, chắc chắn Vương Hiến Dật không muốn tụ nhóm với nó.

Tóm lại, hôm nay tôi ăn bát cháo này của Vương Hiến Dật, chi sợ là ngay sau đó phải đáp ứng một yêu cầu cực kỳ biến thái. Nghĩ xong, hương thơm nồng và vị ngon ngọt của cháo trong miệng cũng trở nên nhạt nhẽo hơn rất nhiều.

Mà ngẫm lại, ngoài khả năng cung cấp lịch trình làm việc hàng ngày của Mr Lâm ra thì tôi chẳng biết tin tức buôn bán có giá trị gì để tuồn cho Vương Hiến Dật cả, tôi ngẩng đầu dò xét: Hiến Dật, cậu tìm tôi có chuyện gì sao?

Vương Hiến Dật giống như đang đi dạo, rốt cục cũng tìm được nơi dừng chân, chớp mắt đi tới, ngồi đối diện tôi.

Tôi chờ anh ta nói chính sự, vì thể nín thở chăm chú lắng nghe.

Không ngờ Vương Hiến Dật cũng nín thở nhìn tôi.

Tôi cảm thấy không khí thế này rất quái dị. Sáng sớm tỉnh mơ nhưng trong phòng ngưng tụ đóng băng, thật sự phải xin lỗi ánh nắng chói chang bên ngoài cửa sổ.

Tôi thở dài thườn thượt: Cậu mang cháo tới cho tôi, là có yêu cầu gì?

Bởi vì lần này là gặp gỡ lén lút, tôi sẽ không châm chước như lúc xử lý công việc. Nói đi cũng phải nói lại, tôi đã quan sát sắc mặt anh Lâm thành thói quen, xem thời tiết thế, nhưng đối với người khác thì không rảnh làm như vậy.

Vương Hiến Dật vòng vo xoay lọ tằm trên tay, cúi đầu nói: Làm sao tôi có thể thích cậu chứ. Trước kia làm rất ầm ĩ, hiện tại tương lai tôi đều trải qua

một người. Nhưng tôi vẫn sợ cảm giác lạnh lẽo, nghĩ tới nghĩ lui vẫn muốn đi tìm một người bạn để nói chuyện cho qua ngày.

Lời này nói ra làm tôi mắc nghẹn. Thứ nhất là tôi không phải bạn của anh ta. Năm đó giữa chúng tôi chỉ có mối liên hệ là Giản Nhi và buổi tối khiêu vũ kia, nhiều nhất cũng chỉ tính là quen biết, ngay cả bạn bình thường cũng không tính; thứ hai, tôi không phải bạn thuở nhỏ của anh ta, tôi và Vương Hiên Dật biết nhau cùng lắm là chỉ sáu bảy năm. Khi tôi và Chu Lâm Lâm trở thành người giang hồ, không biết anh ta còn đang ở chỗ nào mặc quần yếm rồi đi dạo đêm; thứ ba là, một con rùa vàng như thế này bỗng nhiên tuyên bố về sau sẽ sống độc thân một mình, thử hỏi làm sao nhóm khuê nữ thừa thãi của xã hội như chúng tôi chịu nổi?

Tôi tiếp tục hỏi: Đám bạn gái của cậu đâu? Lúc còn đại học, tôi nhớ cậu có nhiều bạn gái lắm mà. Tại sao bỗng nhiên khám phá hồng trần? Hay là cậu có...

May mà tôi kịp phanh lại, đúng lúc nuốt vào câu nói khiến chiến lòng tự trọng của đàn ông kia —— “Hay là cậu có bệnh không tiện nói ra”, trong cái loại quan hệ không tính là bạn bè này, thật sự tôi không nên hỏi một câu vô duyên như vậy.

Tôi nhìn Vương Hiên Dật bằng ánh mắt đầy thông cảm.

Vương Hiên Dật ưu thương nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài là khu chung cư đối diện, ngay cả thảm cỏ xanh biếc cũng không có. Chẳng thể gọi gì là phong cảnh, không ngờ anh ta cũng xem đến u buồn như vậy, điều này làm cho lòng đồng tình của tôi lại tràn ra không dứt.

Quả nhiên, Vương Hiên Dật lại nói với khu chung cư ngoài cửa sổ: Một số chuyện, cứ chôn giấu trong lòng có lẽ sẽ tốt hơn.

Bởi vì câu nói này quá mức thâm thúy, tôi lập tức cảm thấy Vương Hiên Dật có khả năng rất thích xem phim Hàn phim Thái hoặc phim Đài Loan, lại cảm thấy về mặt Vương Hiên Dật lúc này thật sự là về mặt của nam chính+ nam phụ, tôi đứng dậy phối hợp theo kịch bản, vở vai anh ta an ủi: Ôi, thế sự khó lường, về sau mọi người đều là hàng xóm. Không có việc gì thì qua tán gẫu cũng tốt.

Vì để những lời này tăng hiệu quả chân thực, tôi cố ý yêu cầu đến thăm nhà anh ta, thuận tiện hỏi thêm một bát cháo trứng muối thịt nạc.

Căn hộ Vương Hiên Dật ở quả nhiên là giống căn hộ của tôi. Ngoại trừ phòng anh ta hướng Bắc, phòng tôi hướng Nam ra thì không khác tí gì. Vương Hiên Dật chui vào phòng bếp hâm cháo, tôi chẳng biết giúp gì, đành bồi hồi lê chân đi thăm căn hộ 45 mét vuông này. Vương Hiên Dật bố trí phòng ốc rất đơn giản. Trong phòng khách ngoại trừ cái bàn ăn gia đình thì ngay cả cái TV và đài FM cũng không có. Góc phòng là một cây gây chống tĩnh điện, nhìn như vật cất chứa. Phòng bếp ở hướng đông, trên mặt bàn inox bày vô số dụng cụ nấu ăn, ánh mặt trời chiếu rọi càng thêm sáng rõ lấp lánh. Phòng ngủ không có cửa, liếc mắt một cái là thấy rõ bên trong. Bên mép giường để Apple cắm sạc, bên trong truyền ra từng âm thanh nhẹ nhàng.

Xem xong một vòng, Vương Hiên Dật bê hai bát cháo nóng hơi hơi đi ra, đưa cho tôi một bát, một bát còn lại để ăn.

Vì để cho cháo nóng càng thêm ngon, Vương Hiên Dật cố ý rải hành trên mặt cháo, xanh biếc xanh biếc, rất đẹp mắt. Đáng tiếc trông được nhưng không dùng được, tôi chưa bao giờ ăn hành, đành phải cố phụ ý tốt của anh ta, hết sức chuyên chú gắp từng cọng hành bị trộn với cháo ra.

Vương Hiên Dật vốn vui đầu vào ăn, ngẩng đầu nhìn thấy một bàn đầy hành dính cháo, anh ta hơi nhú mày, lại quơ thìa vào trong bát tôi, giúp tôi xúc hành ra.

Vì thế, hai chúng tôi im lặng quấy bát cháo này đến long trời lở đất. Dưới sự hợp tác của hai người, chỉ trong nháy mắt, hành lẫn vào đều bị nuốt sạch, chỉ còn dư một bát cháo hoa.

Tôi rất vừa lòng với bát cháo hoa này. Nhưng vật chất và tinh thần lại giống như một hằng số động lượng. Tâm tình vui sướng chiếm phân nửa vị giác, nháy mắt lớn dần lên, tôi miễn cưỡng ăn mấy miếng cháo, chung quy vẫn ăn không xong, cuối cùng càng ăn càng chậm, thìa trong tay quấy cháo nửa ngày nhưng cũng không ăn thêm được miếng nào.

Vương Hiên Dật thở dài, u oán nói: Yêu Từ, cậu vẫn luôn như thế, trong lòng dù cảm thấy muốn nhưng lúc thực sự cho, cậu lại không cần.

Nói xong, Vương Hiên Dật nhất hành tôi vớt lên bàn vào trong bát, sau đó anh ta lấy khăn lau dọn mặt bàn.

Cẩn người miệng mềm, tôi không kịp oán giận, lập tức đi đến phòng bếp hỗ trợ. Trong phòng bếp, đến khi ánh mặt trời mất ráo, cuối cùng tôi cũng rửa sạch xong đồng chén đĩa.

Vương Hiên Dật đứng bên cạnh nhìn tôi rửa bát, nói: Tôi cảm thấy đi mua thêm cái tivi cũng rất tốt, rất có hơi thở cuộc sống.

Tôi không ngẩng đầu lên, trả lời: Không cần đâu, một mình cậu xem tivi nhiều cũng thấy chán, cậu có thể đến nhà tôi xem, chỉ cần mang theo đồ ăn vặt là được.

Tôi xoa tay, đi trở về căn hộ nhà mình, xách cái đồng hồ treo tường xuống, lại chạy sang nhà Vương Hiên Dật, nói với anh ta: Tôi cảm thấy thứ nhà cậu thiếu nhất chính là này. Vừa rồi tôi muốn xem giờ cũng chẳng có chỗ xem. Cái này tôi mua ở chợ, mấy trăm đồng đấy, tặng cậu.

Nói xong tôi bắt đầu tìm chỗ để treo đồng hồ lên.

Kỳ thật là tôi nói quá, đều do bệnh nghề nghiệp, thói quen quảng cáo đầy mạnh tiêu thụ. Đồng hồ này tôi mua ở một sạp hàng trong chợ đêm vào lúc mới tới Bắc Kinh hai năm trước, hết có mười đồng. Đồng hồ hình tròn đơn giản, mặt giấy bên trong cũ sòn, lớp sơn mạ rêu tiền bên ngoài cũng bong ra không ít. Trừ bỏ mặt trên còn nhìn được giờ thì thứ đồ rách nát thế này căn bản có vứt ra đường cũng chẳng ma nào ngó.

Tôi nghĩ tôi với Vương Hiến Dật về sau sẽ là hàng xóm ngang đầu không thấy cúi đầu gặp, vậy nên không dám chém lung tung, lại bổ sung: Đồng hồ này qua ngày lại chạy nhanh năm phút đấy, cuối tuần cậu nhớ chỉnh lại. Đương nhiên không cần chỉnh cũng được, chỉ cần cậu nhớ nó chạy nhanh thêm bao nhiêu cái năm phút rồi làm phép trừ là có thể tính ra thời gian.

Tôi nói xong, lại cảm thấy như mình vừa làm bại lộ giá trị của cái đồng hồ này, đành phải tròn méo nói thẳng: Thật ra tôi cũng quên mình mua cái đồng hồ này ở đâu rồi, hình như giá không cao như vậy, nói không chừng còn chưa tới 100 đồng ấy chứ.

Vương Hiến Dật nhận đồng hồ, cười nói: Biết rồi biết rồi, sao cậu lúc nào cũng như viết thư tình thế, toàn nói mấy lời vô nghĩa cả ngày, nội dung chính còn chưa nói ra đâu.

Vừa nói xong, cả hai chúng tôi đều giật mình. Vấn đề thư tình này đáng ra đã được giải quyết trong buổi tối gió lạnh phát phơ năm đó, không ngờ kéo dài mấy năm cuối cùng vẫn trở lại. Chính là thương hải tang điền, như ngàn năm xưa cũ.

Vương Hiến Dật phản ứng nhanh hơn tôi, lập tức chuyển đề tài: Vậy để đồng hồ trong này đi.

Tôi tìm một chỗ tường trống để đóng đinh treo đồng hồ.

Phòng ốc này trang trí phong cách đơn giản mộc mạc, bị cái đồng hồ mạ vàng cũ kỹ của tôi chen lấn vào, lập tức có hương vị tiêu điều rách nát. Sức phá hoại không thua gì một anh chàng đẹp trai nhưng hề mờ mờ ra là lại phun mấy lời rắm thối. Tôi không đành lòng nhìn tiếp, nói với Vương Hiến Dật: Để cái đồng hồ này ở đây có vẻ giảm giá trị thương thức đấy.

Vương Hiến Dật mỉm cười nhìn chiếc đồng hồ: Thì tôi cũng chẳng có bao nhiêu thương thức.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Giảng Bài

Chuyển ngữ: Xeko

Nguồn: Xeko's home

Tôi đang định thảo luận với anh ta về chủ đề thương thức này, chợt nghe thấy tiếng nói nhũn nhọ của Lâm Tư Thông: Dì Yêu Từ ơi mở cửa...

Tôi bỏ qua Vương Hiến Dật, nghe tiếng chạy ra, liếc mắt một cái đã thấy Lâm Tư Thông. Nó mặc cái áo lông to bự chảng, khoác cặp sách to đùng đứng trước cửa nhà tôi. Khăn quàng cổ màu xanh quấn nhiều vòng gói đầu nó thành cái bánh chưng, trên khuôn mặt chỉ lộ ra một đôi mắt đen sáng bóng. Chủ nhân của đôi mắt đen sáng bóng này đang nổi giận đùng đùng, không ngừng nhảy dựng nhảy dựng lên muốn bấm chuông. Chẳng qua vị trí chuông cửa lại cao hơn Lâm Tư Thông nửa mét, khiến Lâm Tư Thông nhảy lên rồi lại thở hắt ra. Tôi nhớ lại lần thi đại học năm ấy, chỉ vì thiếu một điểm mà tạch nguyện vọng 1 là ngành Luật, cuối cùng bị thâm lọt vào ngành tiếng Trung. Tôi cảm khái đi đến bên nó, sờ lên cái đầu bánh chưng: Đứng nhảy nữa, về sau đi đánh thêm cho con một cái chia khoá.

Quả thật tôi còn thiếu anh Lâm một cái chia khoá.

Chỗ tôi ở trước kia là một nơi hẻo lánh, nhưng vừa đến buổi tối thì lập tức có biến, tiếng người ồn ào, chiêng trống vang trời, ngựa xe như nước áo quần như nêm, bán ăn bán mặc đã thành skill. Quân chủ lực cống hiến cho đất nước phồn vinh hưng thịnh chính là team bán rong. Tổ trưởng tổ dân phố cho biết: “Nơi này cấm mở hàng rong, bán xiên nướng, nghiêm cấm mọi hành vi làm ảnh hưởng đến bộ mặt khu phố”. Sau một thời gian dài tìm hiểu và bị các thể lực bán hàng rong cảm hoá, bác tổ trưởng tổ dân phố đã nảy sinh ra tình cảm cá nước thân mật với ngành nghề này, cân nhắc từng câu từng chữ cuối cùng cũng đổi khẩu hiệu thành “Mở hàng rong, bán xiên nướng, cùng xây dựng tương lai tốt đẹp”. Rất hòa thuận, rất hữu hảo, thân như một nhà. Vì thế dân bán rong chỉ cần luyện skill thấy loạn không hãi, tác phong quân sự tuy cơ ứng biến cùng với tốc độ chạy như Càn Khôn Đại Na Di, tập trung hóa lực đối phó với các anh cục vệ sinh, hết lòng vì dân phục vụ.

Nơi này phồn hoa nhưng tuyệt đối không phồn vinh.

Đêm qua lúc ra ngoài đi bộ, tôi phát hiện một cửa hàng mà hình thức quản lý nghề nghiệp trong này hệt như hình thức quản lý lúc còn đi học, làm rất nhiều thứ, sửa giày này, cắt指甲 này, nói chung là chỗ “Tiện phục vụ cho dân”. Chủ của cái chỗ “tiện phục vụ cho dân” này lại chẳng ra gì, mặc một bộ sườn xám xanh ngọc, quàng khăn trùm đầu màu vàng mà màu vải là màu mấy tiệm hàng thường dùng sếp nhuộm lên, bà này hắng giọng nói với tôi, nếu tôi ngại giá cả bất công thì có thể đi xe điện ngầm hai mươi phút, lại đi bộ hơn mười phút tới quán của người tàn tật mà làm. Nhưng kể ra thì bà ta nói cũng đúng, đánh một cái chia khoá ở đây bằng tiền tôi mua cả ổ khoá ở chỗ cũ thì đúng là quá bất công. Tôi suy nghĩ rất lâu về vấn đề này, dựa theo đặc thù cơ bản của phái nữ thì bà bỏ ra một số tiền lớn mua bộ lễ phục dạ hội mà cả đời chỉ mặc một lần còn hơn là đứng trong cửa hàng hoa quả ngồi lê đôi mách. Vì thế tôi vẫn bị vấp khỏn trong sự lựa chọn là nên đến khu cho người tàn tật để chiếm ghế rẽ hay đánh chia ở chỗ này tuy đắt nhưng chất lượng,

nhất thời không thể quyết định, bản khoản đến tận bây giờ.

Tóm lại, tôi nói nhiều như vậy là chỉ muốn nói cho mọi người biết, tôi không chút do dự đánh thêm cho Lâm Tư Thông một cái chia khóa chứng tỏ tôi yêu thương nó nhường nào à.

Lâm Tư Thông bóc cái khăn quàng cổ trên mặt, lại cời cặp sách to dùng xuống, lục tìm bên trong một hồi, tìm ra một phong thư, đưa cho tôi: Bỏ nói phải đưa cái này cho đi.

Chữ viết của anh Lâm rất được, nhưng cách thức lại quá không được. Trong cái thời đại mạng lưới thông tin rầm rộ, tin nhắn zalo gmail tràn lan thì cũng chỉ có mình anh ta dùng phương pháp cổ đại chim già đưa thư này mà thôi.

Tôi mở thư ra, bên trong chỉ có một câu: 3000 tệ đã được cộng vào lương của cô.

Anh Lâm anh minh ở chỗ là luôn nhìn thấu được nhược điểm của đối phương, nắm lấy uy hiếp, một kích chí mạng.

Tôi vuốt ve những lời này, vuốt ve xong còn dịu dàng xoa tóc Lâm Tư Thông: Hôm nay có mang theo sách văn không?

Lâm Tư Thông vừa đi vào vừa vừa lấy ra quyển bách khoa toàn thư về thành ngữ dành cho thiếu nhi, bữu môi nói: Bỏ bảo con học thành ngữ theo đi.

Tôi lật tập thành ngữ, ngẫm lại bản lĩnh ngôn từ của mình chắc hơn Lâm Tư Thông nhiều, nhưng dù thế nào cũng không thể dễ vốn thành ngữ của Lâm Tư Thông thua kém Phurong Lỗi, cho nên tôi rất nghiêm túc đọc tài liệu.

Quyển bách khoa này thấm nhuần tư tưởng truyền thống, tuân thủ nghiêm ngặt ý niệm của dân gian, thành ngữ và điển cố khiến tôi nhớ lại màu sắc huy hoàng thời thơ ấu: Mỏ trắng đầy nước, bịt tay trộm chuông, trông đánh xuôi kèn thổi ngược, thật giả lẫn lộn. Có lẽ biên tập viên cảm thấy nội dung ở biên từ này quá mức a dua nên mới thêm chút muối hắt dẫn người xem Điển cố “Nông dân và măng xà” trong dân gian có ngụ ý là khi đối xử với kẻ địch phải vô tình như gió cuốn lá thu, cuối cùng bị quyền sách biên tập thành ý niệm thăng hoa không tài nào ngờ nổi, từ “khái niệm mới” này mà tư duy phát triển lên một tầm vóc vượt trội, sửa thành trước khi chết, bác nông dân đã tha thứ cho con rắn, xuyên tạc “nợ rắn thù người chưa xong” thành “lấy on đền oán”, thật sự khiến tôi được mở rộng tầm mắt, xem thế là đủ rồi.

Lâm Tư Thông đã có thể ghép từ lại đọc thành câu. Trên mặt chữ của cái câu “lấy on đền oán” này thì chẳng có cái vấn đề gì để lý giải, nhưng sau khi bổ sung thêm đoạn chuyện xưa, mặc dù có tình thần chim lợn nhưng nó vẫn không thể lĩnh ngộ ra ý tứ gì cụ thể từ trong mối tình triền miên giữa người và rắn ấy.

Tôi nghiêm túc nghĩ, tổng kết lại tổng kết, cuối cùng chân thành nói: Thành ngữ “lấy on đền oán” này là do học trò của Không Tử nói. À mà chắc con không biết Không Tử đâu. Thật ra Không Tử là một hán tử bur hân ở Sơn Đông, hậu nhân coi ý dâm của ông này thành một lão già đáng khinh. Có một ngày môn đồ của Không Tử đã nói: Nếu người khác đối xử tệ bạc với con, con vẫn kính yêu người đó, như vậy là “lấy on đền oán” đúng không sư phụ? Không Tử cụt hứng: Nói bậy bạ cái gì thế? Nếu người khác đối xử tệ bạc với con, con lại kính yêu gã, vậy khác gì đối xử với người biết trân trọng con đâu? Chỉ có “Lấy ác báo oán, lấy đức trả ơn” mới có thể công bằng thôi. “Lấy ác báo oán, lấy đức trả ơn” nghĩa là, người ta đối xử tệ bạc với con, con gây chuyện ngang đường lại gã; còn nếu người ta đối xử tốt với con ấy mà, con lại lấy thứ tốt đáp trả lại cho họ.

Tôi vừa giảng vừa kể, những gì tôi biết đều truyền thụ hết cho Lâm Tư Thông. Quả nhiên Lâm Tư Thông không khiến tôi thất vọng: Con hiểu rồi hiểu rồi. Không Tử đúng là người có cá tính.

Tôi thấy Lâm Tư Thông hiểu được thành ngữ tron tru thuần thực như thế, không cần tôi giảng giải thêm gì, cuối cùng bảo nó: Điều quan trọng nhất trong việc học thành ngữ là phải biết vận dụng, chỉ nói suông mà không làm thì về sau ra trường con cũng chỉ có thể làm nhân viên quèn. Vậy nên lúc nói chuyện con phải nhớ dùng thuần thực thành ngữ, chắc chắn xuất khẩu thành thơ, có tài văn chương. Con nói vài câu đề đi xem con vận dụng thế nào đi.

Lâm Tư Thông ngồi trên ghế bưng má suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng trả lời: Trước khi mọi chuyện xảy ra, Trần Quán Hi bịt tay trộm chuông nói cho mọi người biết, ảnh chụp là photoshop. Sau khi chuyện ảnh chụp được sáng tỏ, Trần Quán Hi và A Kiều trông đánh xuôi kèn thổi ngược. Sau đó A Kiều chỉ trích Trần Quán Hi, công bố mình mới là người bị chụp, đúng là lấy ác báo oán. Theo như ảnh chụp, rất nhiều cô gái thật giả lẫn lộn. Nghe nói gần đây Trần Quán Hi còn muốn tiến quân vào làng giải trí, hành động của anh ta chính là mỏ trắng đầy nước.

Tôi nghe xong mà run rẩy không nói nên lời. Nhất thời không biết phải sửa lỗi sai do cách dùng thành ngữ của nó hay sửa cách nhìn nhận nhân sinh của nó, tôi run rẩy chỉ tay, rất lâu sau mới nói ra một câu: Đúng là khiến người ta giận sôi gan...

Khiếp sợ quá nhiều, cuối cùng tôi mới nhận ra ý nghĩa thâm thúy và quan trọng của việc giáo dục. Vì thế tôi lên mạng nhờ anh Cốc (*) tra ra một đồng luận án giáo dục, sửa nó lại thành sách. Đối với tập giấy dày này, tôi thấy rất vui mừng sung sướng, nếu như tôi là danh nhân, viết ra một đồng chữ, sau đó ngồi sửa sang tít tít lại tí là có thể xuất bản. Tôi gửi tin nhắn cho anh Lâm đề khoe khoang hành động vĩ đại này, muốn nói cho anh ta biết rằng chỉ dùng 3000 đồng để mua một quyển sách có ý nghĩa, còn cứu vớt được tương lai của con trai anh ta thì anh ta đúng là được hồi rồi.

(*) Anh Cốc là chỉ Cốc Cốc.

Chưa đến một phút đã có tin nhắn trả lời: Cô đến hiệu sách mà mua. Dẫn Tư Thông đi trước đi, hai giờ tôi qua.

Tôi vốn đã nghĩ ra mấy câu như “Cảm ơn CCTV, cảm ơn MTV, cảm ơn Selena Gomez đã truyền cho tôi cảm hứng âm nhạc, cảm ơn bố mẹ tôi” của siêu sao ca nhạc lúc đoạt giải thưởng để trả lời lại anh Lâm, không ngờ anh ta vẫn giữ khư khư cái tác phong làm việc nghiêm túc không có lấy một lời thừa thãi, thật sự là quá vô vị.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Dắt Tay

Chuyển ngữ: Xeko

Nguồn: Xeko's home

Đến giờ trưa, tôi lấy túi bánh trôi đông lạnh trong tủ ra cải thiện ẩm thực cho Lâm Tư Thông. Một túi có mười hai cái, tôi cho Lâm Tư Thông tám cái, mình ăn bốn cái, lại tự ngâm một bát mì ăn liền của Khang sư phụ ăn cho đỡ đói. Lâm Tư Thông cực kỳ bất mãn với món bánh trôi nhân tôm mà tôm ít đến thảm hại này, sau khi thấy tôi ăn sạch sẽ đến cạn cũng chẳng còn, nó lại dùng ánh mắt thương hại nhìn tôi.

No bụng rồi, tôi nghe theo lời anh Lâm căn dặn, dắt Lâm Tư Thông ra hiệu sách trên đường Trung Quan. Hai ngày nay tuyết rơi vùn vùn, trời đông giá rét lạnh căm căm, tôi vòng khăn quàng cổ quanh đầu Lâm Tư Thông mấy vòng, cuối cùng không bọc nó thành cái bánh trung như trước mà bắt đầu có xu thế như một bãi shit. Thất nút lung tung lại, rồi cho nó đội cái mũ con hổ mà không lâu trước mua trên Taobao. Nhìn Lâm Tư Thông một hồi, tôi vừa lòng dắt tay nó xuất phát.

Trong trí nhớ của tôi, đã bốn năm năm rồi mình chưa tới hiệu sách. Sách đọc online và ebook trên mạng đã khiến tôi quên mất cảm giác cầm sách giấy để đọc là như thế nào. Nhưng sau lần gặp lại Vương Hiên Dật mới đây, trong đầu tôi ngẫu nhiên hồi tưởng đến ánh dương ấm áp, trong ánh mặt trời là thiếu niên mỹ mạo ôm quyển sách toán vì phân tích phân, giống như sức sống thanh xuân bắn ra từ sân thể dục khuấy đảo lòng người. Nhưng cảnh tượng này chỉ giống như MV ca nhạc của Chu Tuệ Mẫn, lại giống như khúc tình ca năm 1990 của La Đại Hữu, tản ra hơi ấm thanh xuân mờ mờ, hơi thở ưu thương và cổ xưa của nắng. Loại cảm giác này chỉ vờn qua, khiến người ta hoài niệm nhưng không khiến người ta lưu luyến.

Lâm Tư Thông bị một dây đĩa VCD phim Conan ngay bên ngoài hấp dẫn, chậm chạp không chịu di chuyển tí nào. Tôi đành phải khuyên nhủ nó là loại phim này tải xuống rất dễ, hơn nữa bạn tốt của đi là đi Lâm Lâm có bằng đại học Bắc Kinh chuyên ngành sao chép đĩa phim, chỉ tốn ít tiền là có thể copy xong toàn bộ seri, tôi nói đặc biệt chân thành và lý tính, cuối cùng cũng đánh động được Lâm Tư Thông, thuận lợi đại giá quang lâm lên lầu trên. Nhìn các bộ sách rực rỡ muôn màu, trong nháy mắt áp lực tăng lên cực đại, không biết nên mua quyển nào.

Lăn lộn trong biển sách một hồi, cuối cùng chúng tôi cũng đến được khu sách chuyên môn. Chẳng bao lâu, Lâm Tư Thông đã bị quyển sách “12 sự thật về động vật” hấp dẫn, đọc đến quên trời quên đất. Cũng không biết có phải mấy sười trong này mờ vừa phải hay không, tôi nghi chân ở trước giá sách đầu tiên, ngáp liên tục, nước mắt lưng tròng, thiếu chút nữa chết đuối luôn trong biển sách bao la.

Ngu ngu ngốc ngốc một phen nước mắt một phen nước mũi, rốt cục cũng đợi được anh Lâm đến. Có lẽ hôm nay quá mức loạn lạc, vừa thấy góc áo của anh Lâm, tôi vội lau đi nước mắt trên mặt, gấu gấu oảng oảng phấn khởi chạy tới.

Anh Lâm nhìn khuôn mặt đầy nước của tôi, hơi nhủm mày, sờ mặt tôi một lát, nói: Hôm nay hơi lạnh, đột ngột vào phòng có mấy sười sẽ dễ thoát hơi nước.

Lâm Tư Thông vừa thấy anh Lâm tới, lập tức bỏ cuốn sách trên tay lại chỗ cũ, chạy qua chỗ này, ôm cổ anh ta, nhũn nhẹo gọi một tiếng “Bố ời.”

Anh Lâm xoa đầu Lâm Tư Thông: Hôm nay học với đi đến đâu rồi?

Tôi vừa nghe thấy còn chương trình kiểm tra chất lượng dạy học như này, trong đầu réo lên hồi chuông cảnh báo: Thông Thông đúng là người cũng như tên, thông minh vô cùng, em còn chưa nói gì mà nó đã hiểu ra tám chín phần mười rồi. Lòng tôi lại nghĩ Lâm Tư Thông chỉ kém mỗi phần thực hành thôi, kể ra thì những câu kia cũng là thật, vì thế tôi không hề áy náy nhìn qua anh Lâm.

Đại khái là anh Lâm thấy thế, tâm trạng cũng trở nên vui vẻ: Vậy tôi thay Thông Thông cảm ơn cô. Cô muốn mua sách gì thì cứ chọn đi, tôi tặng.

Tôi rất muốn nói cho anh ta biết, tôi thích sách cảm luyện này NP này đam mỹ này nhưng nó lại không có trong đây này, nếu anh ta thật sự muốn tặng tôi thì có thể đi liên hệ trực tiếp với tác giả xuất bản mua ít ấn phẩm về. Nhưng để giải thích cho cái đam mê này rất mất sức tốn thời gian, hơn nữa lại không đảm bảo hình tượng của một nhà giáo, vì thế tôi khách sáo lắc đầu nói cảm ơn, chỉ mong mau mau về nhà.

Anh Lâm cũng chẳng thêm cảm kích: Nếu cô đã không muốn mua sách, vậy chúng ta tới rạp chiếu phim xem phim “2012” đi. Bạn tôi giới thiệu cho bộ này, cậu ta nói phim rất hay.

Tôi lắc đầu kiên quyết: 2012 nghe cứ như phim khoa học viễn tưởng, nhưng em đoán chắc khoa học kỹ thuật ba năm năm nay không phát triển nhanh như vậy, khoa học viễn tưởng chẳng tới trình độ nào, cho nên anh đừng phí tiền xem thứ nhảm chán ấy.

Anh Lâm còn kiên quyết hơn cả tôi: Vì năm 2012 cũng sắp tới rồi, cho nên chúng ta mới muốn xem xem tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, chẳng hạn như người máy thao túng địa cầu hay người ngoài hành tinh tấn công trái đất. Không quá vài năm là có thể kiểm chứng xem bao nhiêu bộ phim là giả, bao

hiều là thật, đây là chuyện ý nghĩa biết nhường nào.

Tôi lại càng thêm kiên quyết, nỗ lực giải thích, năm 90 còn có một bộ phim viễn tưởng nói năm 2001 chúng ta sẽ chuyển lên mặt trăng, anh thử nhìn xem, bây giờ mình không thể chỉ tay chỉ vào mặt ông đạo diễn, cũng không thể kích thích con người thay đổi hiện trạng, vậy thì có ý nghĩa gì?

Lâm Tư Thông vừa nghe thấy xem “2012” liền gào lên: “2012” là phim về thảm họa trái đất đấy, di ơi đi xem đi!!!!!!

Tuy phim về thảm họa trái đất cũng là phim viễn tưởng, nhưng tôi và anh Lâm đều có chung một cảm giác, đó chính là ngồi cãi nhau nửa ngày về một bộ phim mà cả hai cứ khẳng khẳng là phim khoa học viễn tưởng xuyên thời không trong khi ngay cả đứa trẻ còn biết đó là phim về thảm họa trái đất, đúng là quá mất mặt.

Cho nên bọn tôi vội vàng kết thúc, ra khỏi hiệu sách, chuẩn bị đi đến rạp chiếu phim.

Rạp gần nhất cách đây khoảng 10 phút đi bộ. Trước khi xuất phát, anh Lâm đã khôi phục cái khăn quàng cổ của Lâm Tư Thông thành hình bánh trưng, thân nhiên xoa đầu tôi, sau đó đi thẳng mặc cho tôi đứng ngay đơ hoá thạch giữa trời đông giá rét. Thấy chớp mũi thò ra một đồng sương mù, ngấm lại chắc Lâm Tư Thông đang đội mũ con hồ nên anh ta không thể thực hiện được thói quen xoa đầu, cuối cùng phải chạy tới xoa đầu tôi để thoả mãn ham vui dâm dục. Nhưng nói gì thì nói, tôi cũng rất cảm phục trình độ phác thảo của anh ta. Tốt xấu gì tôi cũng chỉ nhỏ hơn anh ta 6 tuổi, anh ta không thể nào đối xử với tôi như đối xử với bậc con cháu. Huống chi tôi còn uống một viên thuốc tránh thai mà anh ta tự tay đưa tôi, dù sao thì cũng là người cũ chuyện xưa đó.

Tuyết đọng trên đường chưa tan. Cảm giác cân bằng của tôi vốn rất kém, lúc sáu bảy tuổi thường xuyên ngã sấp mặt lờ trên tuyết, cho nên nhìn khối băng đồng từng cục trên đường mà sinh lòng sợ hãi. Nhất là chính phủ còn rãnh hăng đi thông lối đi bộ, lúc đi lên lập tức có cảm giác như đi trên mặt âm dương bát quái ba điểm xoay tròn. Mắt thấy anh Lâm đã nắm tay Lâm Tư Thông đi xa, tôi cũng chỉ có thể phi thẳng hành tẩu, run rẩy như đi trên dây thép.

Tôi nhìn chằm chằm từng tác đất dưới chân, dư quang khoé mắt thấy anh Lâm đang vội vàng đi về phía này. Thầm nghĩ mình đúng là kẻ cản đường, đang định để họ đi trước nhưng không ngờ mình lại vượt lên, anh Lâm bước đến trước mặt tôi, nắm tay tôi kéo đi.

Tôi cũng không kịp cảnh cáo anh Lâm rằng nắm tay một người phụ nữ không có quan hệ huyết thống trước mặt con anh ta là chuyện đồi phong bại tục cỡ nào. Với tôi mà nói, giờ phút này ngay cả đu quay 360 độ vọt lên trời cũng không thể nào kích thích bằng chuyện trượt đi trên tuyết, tôi không không chê được mà hét ầm lên, Lâm Tư Thông vội kéo mũ con hồ xuống, bịt kín lỗ tai nhìn tôi tới gần.

Một đường điên loạn, cuối cùng chúng tôi cũng tới được rạp chiếu phim.

Đi vào rạp rồi, tôi lại tiếp tục nghi ngờ có phải hôm nay có hoạt động chiếu phim miễn phí hay không. Tình trạng kín hết chỗ thế này tôi chỉ gặp qua lúc siêu thị dưới lầu bán đại hạ giá, hoặc là lúc công ti liên kết với trường học mở thông báo tuyển dụng. Dựa theo cách nói của Lâm Lâm thì đây chẳng khác gì người như shit tuôn ra lúc tiêu chảy.

Tôi kéo tay Lâm Tư Thông, chuẩn bị bon chen qua hàng người dẫm đạp, anh Lâm không chút hoang mang lấy điện thoại ra, lạnh nhạt nói với tôi: Không sao, để tôi tìm quản lý.

Tôi lé mắt, không ngờ anh Lâm đã nhúng bàn tay đen tối vào cái rạp chiếu phim này rồi.

Do ban này hết lên liên tục nên bây giờ cổ họng của tôi vừa đau vừa khàn, tôi kéo Lâm Tư Thông tới quầy bán đồ ăn mua nước uống. Lâm Tư Thông dù sao cũng chỉ là đứa trẻ, vừa nghe sấp cổ ăn uống, lập tức vút bỏ nó đi luôn, lẻo đẻo theo tôi đi mua đồ.

Tôi đứng xếp hàng vào khu mà nhìn tổng thể thì đội hình xếp bên trên có vẻ trong sáng, thuận tay gửi tin nhắn báo cho anh Lâm, bảo anh ta lấy được vé rồi thì đến thẳng hướng Tây Bắc của rạp mà tìm chúng tôi.

Anh Lâm nhấn lại: Hướng Tây Bắc là hướng nào?

Tôi thật sự hy vọng đến năm 2012, con người có thể cụ thể hoá địa điểm trong GPRS, như vậy sẽ ít đi không ít phiền toái khi hồ bằng thất lạc ở cửa Nam muốn tới cửa Bắc để tìm cầu hữu. Tôi gửi tin nhắn như thế này: Nói không rõ đâu, nếu không tìm thấy bọn em thì anh cứ gọi đi.

Vừa gửi xong tin nhắn, Lâm Tư Thông đã kéo góc áo tôi, chỉ vào cô nàng phía trước: Di Yêu Từ ơi, chị kia chen hàng kia.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đánh Nhau

Chuyển ngữ: Xeko

Xét thấy bây giờ mình là cô giáo của Lâm Tư Thông, tôi ngẫm lại ba loại kiến thiết, tám phương diện vinh sĩ, chú trọng việc tuân thủ luật lệ, mặc dù đường Trung Quan có nhiều đèn xanh đèn đỏ mà người đi đường chẳng thèm quan tâm nhưng tôi vẫn rất quy củ đi lên phần vạch dành cho người đi bộ, đèn đỏ dừng, đèn xanh đi. Chuyện chen hàng này rất đáng giận, đáng sôi máu, đáng bị ăn chửi, đặc biệt là khi đứng xếp hàng trước toilet của nhà ga nửa ngày, mệt mỏi và vấn đề mãi không được giải quyết sẽ khiến mình thành bà già chanh chua cáu bẳn. Nhưng trước kia ý vào tuổi trẻ, cho dù âm ỹ vài câu thậm chí là có nặng tay thì cũng chỉ bị bạn bè chửi cho mấy câu “nghe con mới sinh không sợ hổ” rồi thôi; giờ đã lên cái tuổi này, động một tí là phát hỏa, phát hỏa sẽ ảnh hưởng tới dung nhan, phí tổn rất cao, đại giới quá lớn, cho nên đối với chuyện chen ngang này cũng chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt, căn cứ vào nguyên tắc “thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện” mà sống yên bình. Nhưng bây giờ Lâm Tư Thông lại hùng hực chính nghĩa mà chỉ mặt gọi tên, thấy thế nào thì mình cũng phải ra tay can thiệp.

Nhìn cô nàng kia từ phía sau, vai hùm lưng gấu, tóc dài màu vàng, mặc áo người Eskimo, mặc quần dân Hawaii, vô cùng lập dị, phán đoán thế nào cũng thấy cái đứa này là dân 9x. Thầm quên đi lửa giận, tôi bắt an vỗ vai cô ta.

Cô nàng kia quay đầu lại, tôi nhất thời á khẩu, không nhớ ra muốn nói cái gì. Người này nhìn nửa mặt trái trông như đang phạm tội, nửa mặt phải lại như đang tự vệ. Nhìn trực diện thì lại chẳng có kết cấu gì, tóc mọc ra nên chân tóc có màu đen, giữa đám tóc đen hỗn loạn chút sợi bạc, ba màu này pha vào tạo thành hình tượng tinh túy của diễn viên tuồng trong “Bảo Liên Đăng”. Trong cuộc tu bổ nhan sắc kéo dài nhiều năm, lông mày bị cạo sạch, dùng bút xám kẻ lại tất cả, cách mí mắt một khoảng xa xa lại có một cơ sở ngầm không bị cản trở. Mà trên mặt là cái miệng rộng đỏ như bồn máu. Đúng là bức tranh tràn ngập sắc màu.

Người này trước sau hí kịch xung đột mãnh liệt như thế, nhất thời tôi không thể phân biệt được tuổi tác. Đang vật lộn giữa một đám từ xưng hô như “cô ơ”, “chị ơ”, “di ơ” để gọi, đôi phương đã lên tiếng: Này nha có bệnh à?

Tôi nghĩ người đóng tuồng trước sau sai biệt, đem một câu “Này nha” làm câu cửa miệng, không cần biết lực công kích ra sao, nhẹ nhàng nói: Ai cũng sốt ruột nhưng đều phải xếp hàng cả mà, cô nhìn thử xem. Nói rồi còn chỉ về phía sau.

Không đợi tôi chỉ xong, cô nàng kia đã nói oang oang: Địt mẹ cô chứ con mắt nào của cô thấy tôi chen hàng hả?

Cái này làm tôi nghẹn họng, quả thực tôi không phát hiện cô ta chen hàng, tin tặc chen hàng đều đến từ tình báo Lâm Tư Thông. Lâm Tư Thông quả nhiên là chỉ sĩ chính nghĩa, lập tức kéo góc áo, nép sau lưng tôi, nói: Con nhìn thấy.

Vì thế tôi đứng lý hợp tình a dua: Chị à, con em bảo thấy chị chen hàng, trẻ con không bao giờ nói dối.

Cái bà kia gào lên: Ai là chị mày hả? Có bản lĩnh thì bảo con mày nói xem con mắt chó nào của nó thấy tao chen hàng? Mày hỏi người đứng sau mày xem có thấy tao chen hàng không hả?

Phía sau là dàn harem quần chúng đang khoanh tay xem kịch vui, bị cô nàng kia đột ngột kéo vào kịch bản gốc, lập tức không hện mà cùng nhìn lên trần nhà.

Tôi nói: Thím à, ngại quá, con cháu nó nói thấy một con chó chen vào, tại sao lại là thím được chứ?

Bắt đầu bùng nổ: Mày bảo ai là chó hả?

Tôi cười ôn hòa: Không phải thím không chen hàng sao? Bọn cháu đang chửi cái đứa chen hàng kia kia.

Dàn harem quần chúng đang tập trung khảo sát chất lượng trần nhà lại không hện mà cùng phì cười.

Cô nàng kia cuối cùng cũng xù lông, hắt sạch coca và bóng nhân viên bán hàng vừa đưa tới quầy lên người tôi, áo chíp bóng của tôi lập tức nặng hơn rất nhiều. Tức rồi đấy, Coca với bắp rang bơ đổ lên người khó chịu thế nào hả, lúc về lại phải giặt quần áo. Tổ sư cha nhà nó chứ, vừa chuyển nhà xong, quần áo bẩn còn chưa có giặt đâu.

Tôi liếc xéo cô ta một cái, nói với Lâm Tư Thông: Thông Thông, con qua ghé bên kia ngồi đi, nhớ đừng chạy loạn đấy. Di với bà cố nội khó tính này nói chuyện một chút.

Lâm Tư Thông đại khái chưa từng gặp qua trường hợp này, nó hỏi: Di muốn lấy on đền oán sao?

Tôi sờ đầu nó, đứa nhỏ này, rốt cục cũng nói thành ngữ hợp văn cảnh đấy.

Xoay người, thấy trên mặt đều dính bóng và coca. Tôi ngược mắt nhìn cô ta: Tiền mãn kinh tính tình không ổn thì tôi có thể lý giải, nhưng về nhà đóng cửa tự phát thì tốt hơn đấy, đừng đến nơi công cộng quấy rối làm gì. Giã rồi thì càng phải làm gương cho con cháu học tập.

Cuối cùng tôi cũng hoàn toàn chọc giận bà cô già kia, hai bàn tay với cái móng dài ngoẵng lao tới. Tôi nghĩ lát nữa chẳng cần đến phiên anh Lâm gửi tin nhắn hay gọi điện cho tôi, chỉ cần tìm được quầy bán đồ ăn vặt là có thể nhìn thấy hiện trường vụ tai nạn, đỡ phải phí mấy đồng nhắn tin.

Tôi nhẹ nhàng né sang bên cạnh tránh thoát bàn tay kia. Nói thật thì tôi rất sợ người khác túm tóc mình, lần trước giúp Giản Nhĩ đánh nhau, tóc bị giật đau mất mấy ngày, có cảm giác cứ như da đầu bị bóc ra luôn rồi ấy. May mà tốc độ cô nàng kia không nhanh, muốn giật tóc tôi sợ là sẽ gặp khó khăn.

Nhưng không ngờ tôi đã đánh giá sai tình thế. Bà kia nhìn trời điên cuồng gào thét, cứ như sói hoang trong phim hoạt hình, rống lên phát tín hiệu gọi ra

ông xã hoặc là người quen nào đó.

Tôi không rõ thân phận của người đàn ông trước mặt cho lắm, vì đầu cái gã này đen trắng đan xen. Bởi vì cái cô kia tóc ba màu xoắn xuýt, tôi lập tức không biết đây là tướng vợ chồng hay là do gene di truyền. Tóc toàn đen là soái, tóc toàn trắng là lạnh, nửa trắng nửa đen đụng sầm vào nhau. Tôi từng thấy chuyện thiếu niên đầu bạc là chuyện đáng buồn cười cỡ nào. Nhưng sự thật lại luôn đánh sâu vào quan niệm mốc meo của tôi. Trên thế giới không có chuyện gì đáng cười nhất, chỉ có đáng cười hơn. Trước mắt là thiếu niên đầu bạc hoặc là anh chàng đầu trọc mọc vảy, điều này làm cho tôi chợt có loại cảm giác muốn chạy về tới chỗ Lâm Tư Thông lấy cái mũ hồ Lâm Nhi của nó xuống đưa cho anh chàng này.

Cô nàng kia thấy vẻ mặt tôi khác thường, thừa dịp tôi không chú ý, như sông bạt núi tát cho tôi một cái bạt tai. Tuy rằng tôi học khoa tiếng Trung nhưng cũng biết rõ tác dụng lực và tốc độ có quan hệ trực tiếp với nhau, một chưởng vừa nhanh vừa ác như thế phóng tới khiến tôi giật lùi lùi thước. Trên bị dính bết, một cái lão đảo không giữ được cân bằng, ngã oạch một cái. Ôt đụng xuống đất.

Trời đây sao.

Lấy lại tinh thần, sau khi mắt nhìn lại được, tôi thấy anh chàng vạm vỡ kia đang hùng hổ đi về phía mình, trong lòng thầm nghĩ, cái thời đại này quả nhiên chẳng còn quy củ. Hai chọi một, nam đánh nữ còn chưa tính lại còn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà ra tay hiếp đáp, rất sa đọa rất không văn minh. Nhưng nói chung cảm thán nhiều như thế, tôi cũng phải cảm ơn truyền thống quang vinh và phương thức giáo dục từ nhỏ của gia tộc mình, dòng họ đã khiến tôi có sức chiến đấu mãnh liệt hơn tất cả bọn phạm nhân tầm thường, mặc dù trong lòng có tí bối rối nhưng vẫn che giấu rất tốt, dựa theo lời chú tôi nói thì là, “Ngã xuống thì chỉ thêm một vết sẹo”, chuyện vặt thôi mà.

Kỳ thật, sau đó tôi lại nghĩ, tôi có thể bình tĩnh như thế là vì trong lòng đã định, tôi chỉ cần hét ầm lên là có thể giống như cái bà chanh chua miệng rộng mồm đỏ này, gọi được anh Lâm tới. Khi con người có phương án dự phòng thì sẽ không bao giờ tuyệt vọng.

Quả nhiên giữa thời khắc nguy nan, anh Lâm đã vọt đến. Tôi ngồi dưới đất, gãy dựa muốn đứng dậy, nhưng gãy vài cái cũng không dậy nổi. Anh Lâm thân nhiên liếc mắt nhìn tôi, hơi nhú mày, sau đó rời mắt. Ôi chao, tôi chẳng mong anh ta tới bẻ ngang tôi lên nhưng tốt xấu gì cũng phải qua đây giúp đỡ tôi dậy chứ. Tôi cứ tưởng đã tìm được đồng minh, không ngờ đồng minh lại bơ mình mà đi, chuyện này quả là đáng sầu đáng khổ. Trong nháy mắt, tôi chẳng còn sức để mà gượng dậy, dựa vào cái cột, bơ đời nhìn anh Lâm.

Anh Lâm xoay người, vẻ mặt bình tĩnh nói với thằng nhãi tình báo: Thông Thông, phải nhớ kỹ, đánh nhau là sai. Bạo lực không thể giải quyết được vấn đề.

Nói còn chưa xong, anh ta đã quay người lại, đánh một quyền vào gã bu ru hăn. Cái gã kia cũng ngờ ngàng hết như tôi, xét thấy gã ta chịu đòn có vẻ rất nặng nhưng cảm giác cân bằng tốt hơn tôi nhiều, lung lay mấy bận cuối cùng cũng không ngã ra đất.

Bảo vệ trong rạp chiếu phim từ trên trời giáng xuống, đúng lúc đỡ được gã bu ru hăn mặt đầy máu. Dù sao bảo vệ cũng là người của rạp chiếu phim, mà anh Lâm lại có chút giao tình với quản lý ở đây, thế cho nên mấy người này mới ngầm giúp chúng tôi kéo tên vạm vỡ cũng bà chị mồm như bát máu này qua một bên, điều tra tình huống đồng thời tranh thủ khiến chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Hồi Tưởng

Mở mắt ra, trần nhà trắng muốt, đèn trắng muốt và tường trắng muốt. Hết thảy đều rất quen thuộc.

Một vài chuyện cũ bị kích thích chợt ùa về, giống như tro bụi nằm lặng đã lâu bắt tri bắt giác bị khuấy đảo, một vài việc nhỏ có khi còn lơ đãng nhớ đến, bây giờ toàn bộ đều xô tới, giống như hơi nước bốc lên nghi ngút từ trong tách trà.

Lần đầu tiên tôi đánh nhau là vì Giản Nhĩ. Khi đó Vương Hiến Dật và Giản Nhĩ vừa trở thành người yêu, tôi vẫn còn chưa kịp động tâm với anh chàng này, hết thảy đều tốt đẹp như trời xanh mây trắng, tươi mát nhu hoà hết như mấy bộ phim điện ảnh thanh xuân vườn trường.

Lúc ấy tôi và Giản Nhĩ đang cùng đi dạo phố. Thành phố Lâm Tây bé như cái mắt muối này kỳ thật chẳng có gì thú vị để đi dạo, cái gọi là đi dạo phố thực chất giống như hoà thượng Thiếu Lâm Tự xuống núi, nói chung là tò vò ra ngoài hít thở không khí mà thôi. Vì có được chàng hoàng tử hiếm có số một số hai ở Lâm Tây nên Giản Nhĩ lúc nào cũng vui vẻ, luôn riu ra riu rít như chim non. Tôi là bà mối cũng được hưởng đãi ngộ, nhanh chóng trở thành khuê mật trong khuê mật, bạn bè trong bạn bè của nó, ngay cả mấy chi tiết vụn vặt như nắm tay hôn môi linh tinh gì đấy cũng đem ra kể với tôi. Dù sao thì tôi cũng lớn hơn nó hai tuổi, lúc nghe nó kể, mặc dù đôi mắt ghen tị nhưng tôi vẫn phải giả bộ thấu tình đạt lý, nói muốn chúc phúc cho hai đứa nó, cũng muốn chỉ dẫn bước tiếp theo. Tôi còn lo chẳng may đến lúc hai đứa này lửa cháy phừng phừng muốn kéo nhau ra ngoài thuê phòng, Giản Nhĩ vẫn còn muốn tôi tư vấn cho, ví dụ như thuê phòng xong rồi thì phải làm gì. Khi đó tôi chỉ đọc tiêu thuyết chính thống, miêu tả đến hôn môi đã là cực hạn, nhắc đến chuyện trên giường thì chính là mông lung đến mức không thể mông lung hơn, đại khái chỉ nói một câu “áo lót rơi xuống đất” rồi sau đó để cho độc giả tự do tưởng tượng. Dù lúc trung học tôi có học qua lớp giáo dục giới tính nhưng để biến lý thuyết thành thực hành thì vẫn còn quá khó. May mà Giản Nhĩ chưa bắt tôi có vấn đề này, cũng không có kẻ cho tôi nghe, cho tới bây giờ, chuyện chúng nó đã lên giường hay chưa vẫn còn là một ẩn số.

chưa có lời giải đáp.

Diện tích thảm thực vật cũng như bầu không khí ở Lâm Tây mãi mãi mới mẻ ướt át như thế. Tôi với Giản Nhi im lặng cùng đi về nhà, bên cạnh có cây cỏ xanh xanh, hai rìa đường còn có hoa dại tím. Bởi vì trường hợp quá mức ảm áp và ngột ngạt cho nên tôi nghĩ, nếu lúc này mà không có một cuộc gặp gỡ bất ngờ thì đúng là cô phụ ý trời.

Đâu biết ông trời lại thật sự sắp xếp cho chúng tôi một cuộc gặp gỡ bất ngờ. Bọn tôi bất ngờ gặp phải bọn họ, bọn họ chặn đường bọn tôi. Hai bên không hẹn mà gặp, bọn họ ôm cây đợi thỏ bọn tôi. Chuyện này rất giống với mấy phim Hàn Quốc học đường có chị đại đầu gấu chuyên đi càn quấy đánh nhau bla bla.

Tôi vốn cho rằng sinh viên Lâm Tây thuần hậu chất phác, mặc dù gần đây có sinh viên có ý tưởng thuê phòng những tôi vẫn tin tưởng vững chắc điều này cùng lắm chỉ chứng minh được sinh viên trường chúng tôi vừa thuần hậu chất phác lại vừa hùng hực nhiệt huyết thanh xuân, không ngờ cũng có ngày tụ tập đánh nhau. Nhưng lúc ấy tôi có hơi hưng phấn, nghĩ rằng dù mình không với tới hotboy lạnh lùng như trong phim Hàn Quốc nhưng ít nhất thì cũng phải có cọng cỏ ra đây đứng về phe chính nghĩa.

Giản Nhi kích động, run run hỏi bọn họ muốn làm gì.

Tôi thầm nghĩ trong lòng, nếu bọn nó dám nói một câu “Đường này là tao mở, cây này là tao trồng, nếu muốn đi qua thì để tiền lại” thì đúng là phá sạch bầy trí tưởng tượng này giờ của tôi rồi.

Quả nhiên bọn nó không phụ lòng tôi, chị đại kiêu căng phách lối bên kia hát cầm lên nói: Rời xa Vương Hiến Dật, bằng không kết cục của mày sẽ như nhánh cây này!

Chị đại này đại khái cũng là đứa mê vô hiệp, tự cho là bé một cành cây sẽ khiến người ta phải sợ. Mà tôi nghĩ, nếu cô ta vận công chặt đứt luôn cây đại thụ này thì mới thật sự khiến người ta sợ, không khỏi cảm thấy thất vọng.

Bàn tay lạnh như băng của Giản Nhi nắm chặt lấy tay tôi, lại run rẩy nói: Nếu Vương Hiến Dật biết chuyện này, anh ấy sẽ không bỏ qua của các người.

Tôi thật sự rất bội phục Giản Nhi, ngay tại thời điểm nước sôi lửa bỏng mà nó có thể phun ra lời thoại ngôn tình như thế này, tự đắp nặn mình thành hình tượng vì yêu quên mình kiên trinh bất khuất. Nhưng nói thật, loại uy hiếp này cùng với câu “Kiếp sau có thành quỷ tao cũng sẽ không bỏ qua cho mày” có điểm giống nhau là đều chẳng mang tính uy hiếp, mà nói không chừng nói ra còn bị người ta cười cho vào mặt.

Chị đại bên kia hừ lạnh, đi lên tát cho Giản Nhi một cái: To gan nhỉ, cũng không mở mắt ra xem mày đang uy hiếp ai.

Tôi là hộ hoa sứ giả, lập tức tát trả cho con mẹ kia một cái. Vóc dáng của tôi tính ra còn cao hơn nó, lực từ trên cao đánh xuống rất lớn, lớn đến mức làm tay tôi phát run.

Cuối cùng tôi cũng hối hận vì khi ấy mình để tóc dài đến lưng, nhược điểm hoàn toàn bại lộ trước mắt kẻ địch. Ba nữ sinh phía sau vừa thấy chị đại của mình bị bắt nạt, lập tức xông tới nắm tóc tôi. Màn mở đầu vốn rất khí thế nhanh chóng trở thành khung cảnh đồ sát của quân chúng nhân dân. Vì lúc còn học cấp hai, trường tôi luôn kiểm tra móng tay nên từ bé tôi đã có thói quen không bao giờ nuôi móng. Nhưng đối phương thì lại không có được thói quen tốt như thế, hoặc có thể là sau khi vào học viện Lâm Tây đã quên sạch thói quen này, bộ móng chẳng khác gì bạch cốt trảo, bắt cái gì trúng cái ấy.

Dù sao tôi cũng là con nhà quân nhân, sức chiến đấu dẻo dai bền bỉ. Tuy tóc bị giật đau nhưng tay chân vẫn rất linh hoạt, tôi đá bay hai con phía sau, con còn lại không biết học được ở đâu quái chiêu, lùi ra xa chạy lấy đà rồi xông tới, nhảy lên trên người tôi, cho tôi một cái ôm thắm thiết. Tôi còn chưa kịp thấy rõ tình huống, nó đã chụp vào cổ tôi một cái.

Đại khái là ban nãy tôi gấu quá, cho nên cái đám này quên luôn mục đích đi đánh nhau hôm nay, tất cả đều xông về phía tôi, để lại một mình Giản Nhi đứng bên ngoài khóc lóc: Đừng đánh nữa đừng đánh nữa.

Cổ tôi vừa nóng vừa đau, đẩy cái đứa đang ôm mình ra, nắm lấy cánh tay to bè của đứa cầm đầu quật vào mặt nó. Hai đứa bị đá bay ban nãy cũng xông tới giải cứu cho chị đại, một đứa có giọng nói rất to, phân tán lực chú ý của Giản Nhi. Giản Nhi hét lên thảm thiết, tôi bị phân tâm, cuối cùng bị chúng nó quật ngã.

Nhưng vào lúc này, tôi bỗng nhiên nhớ ra, trong túi của tôi còn có một con dao gọt hoa quả hôm nay vừa mua được với giá 5 đồng trong siêu thị. Dù không sắc lắm nhưng cũng đủ dọa người.

Tôi nhanh chóng đứng lên cầm lấy đầu đứa kia, để con dao loe loe trên mặt nó, tiếng đánh nhau, tiếng khóc thét của Giản Nhi im bật, cả thế giới bỗng trở nên yên tĩnh.

Kỳ thật tay cầm dao của tôi vẫn luôn phát run. Nếu con người ta không bị dồn đến bước đường cùng, tuyệt đối sẽ không xuất ra vũ khí có tính sát thương. Con dao gọt hoa quả giá 5 đồng này hôm nay trở thành vũ khí chiến đấu cũng là điều mà tôi không tài nào tưởng tượng được.

Tám nữ sinh này thấy trên mặt tôi có vết máu, trên cổ có dấu cào của móng tay, quan trọng nhất là trên tay tôi còn có con dao làm người ta kinh tâm động phách, không cam lòng rút lui.

Tôi thấy chúng biến mất ở cuối đường, hai chân bỗng vô lực, ngã ngồi dưới đất, tay run rẩy. Bên cạnh là Giản Nhi tóc tai bù xù, khóc rầm rứt như thiếu nữ yêu nước bị quỷ Nhật Bản vùi hoa dập liễu trong mấy phim thời chiến.

Tôi còn chưa nghĩ ra nên đi đâu, vì thế thu dọn lại, kéo Giản Nhi lên, đi về phía bệnh viện gần đó. Tôi không biết mình có bị nội thương không, cũng không xác định Giản Nhi có bị không, tốt nhất là tới bệnh viện kiểm tra vẫn yên tâm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Bệnh Viện

Qua sáu bảy năm sau, tôi lại bị ăn tát, lại vào viện, điều này chứng tỏ, lịch sử vẫn có thể tái diễn.

Dưới ngọn đèn, anh Lâm ngồi trong góc phòng xem báo, Lâm Tư Thông gối đầu lên đùi anh ta. Hai người cùng xem một trang, anh Lâm xem tin tức tài chính kinh tế, Lâm Tư Thông xem tin giải trí. Ánh sáng trắng đầy phòng, khuôn mặt sắc cạnh của anh Lâm như dịu đi không ít, có bóng đêm bên ngoài làm nổi bật, trông anh ta có vẻ hiền lành thông dong. Thần Cupid đứng là tên nhãi con nghịch ngợm, 8 năm trước tới bắn ‘păng chú’ (?) vào tôi một mũi tên, thế nhưng vẫn chẳng làm tôi chấn động thâm tâm mông lung ngỡ ngàng như vậy. Đến lúc nó tới thời kỳ phản nghịch thì tôi đã chạm ngưỡng tuổi già cô tịch rồi, lại bắn ‘păng chú’ thêm lần nữa, rung động thật. Đáng tiếc đối tượng còn mang theo một tờ giấy đã kết hôn, chẳng lẽ tôi phải đi theo con đường sai lầm trời đất không dung, đi đến quên cả lối về?

Gặp đúng người, sai thời điểm, quả là bi kịch.

Ngoài phòng vang lên tiếng chuông di động bài “Tình yêu đáng chết” của Trương Tịnh Dĩnh, nghe giai điệu như bị bệnh tâm thần, đoạn đang phát miêu tả tình yêu chết đi sống lại, không thể kềm chế, tùy thời có thể đi tự tử, tôi nghe xong mà tỉnh cả ngủ. Thăm nghĩ, trước khi sự rung động này thăng cấp thành tình yêu điên cuồng, tôi phải bóp chết nó, chôn luôn, không cho nó đẻ trứng.

Anh Lâm bỗng ngẩng đầu nhìn tôi, tròng mắt tối đen. Vừa đúng lúc tôi đang ngỡ người nhìn anh ta, bốn mắt giao nhau, rất lâu không rời, giống như trò chơi đấu mắt, ai chớp trước người ấy thua. Mắt anh Lâm đen và sáng, như tâm vãi tơ đen tuyền, màu sắc vừa đơn thuần lại vừa gợi cảm, giống như thiếu niên hư hỏng huyết sáo treu gái, lại giống như người đàn ông trầm tĩnh kéo đàn Cello, tôi dựa vào địa thế hiểm trở chống cự một hồi, cuối cùng buông vũ khí đầu hàng, rời mắt, nhìn bóng đêm thăm thẳm sau lưng anh ta.

Anh ta đi tới, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường.

Vì thua đấu mắt, tôi nghĩ mình nên nói cái gì đó cho đỡ dơ, giả bộ ngó bình truyền dịch, hỏi: Sao em lại ở đây?

Giọng điệu của anh Lâm rất bình tĩnh: Yêu Từ, là ung thư não.

Tôi vốn đang tỏ ra ngu ngốc, nhưng nửa câu sau của anh Lâm tuy chỉ ít ỏi mấy chữ mà sức công phá chẳng khác nào bom nguyên tử, đủ khiến tôi kinh ngạc quay phắt lại: Cái gì?

Anh Lâm lặp lại: Vừa có kết quả chụp CT xong, cô bị ung thư não.

Hệt như tivi mất tín hiệu, chỉ còn lại màn hình nhoè nhoẹt những vạch đen trắng và tiếng ‘xè xè’ chói tai. Đầu óc tôi trống rỗng, trống rỗng một lúc mới ý thức được, giờ đầu mình có thể trống lâu như vậy, quả nhiên là có dấu hiệu bị ung thư não. Tôi sàu, nhớ lại ngày trước mình từng mong mỏi có một anh chàng cao to đẹp trai thâm tình bla bla đến cứu vớt tâm hồn thiếu nữ mong manh của bà cô già mình đây, nhưng cuối cùng tôi xảy ra tình một đêm, đối tượng đã có vợ có con; tôi đánh nhau vì bạn tốt, bạn trai của bạn tốt cũng chẳng vì thế mà để ý đến tôi; giờ tôi còn bị ung thư não, trước khi chết cũng chẳng có anh chàng cao to đẹp trai thâm tình bla bla nào công tôi đi xem mặt trời lặn chứ đừng nói là cùng đi ngắm sao băng, sống 27 năm, ngay cả khóa Lưu Tinh tôi cũng chưa từng nhìn thấy, mà có lần tôi còn làm tường điêu thuốc hút dở vẫn đồ lừa của ông nào đấy vút từ tầng trên xuống là Lưu Tinh. Sự thật chứng minh, lạm ngôn tình sẽ khiến người ta bị hoang tưởng, trong hiện thực, lúc còn sống tôi không có tình yêu, càng không như phim thần tượng, cuối cùng sống một cuộc sống không có khúc chiết, sinh mệnh kết thúc viên mãn bằng bệnh ung thư, hơi hướng hiện thực đúng phong cách phim tài liệu.

Người thông báo tin tức mang hơi hướng hiện thực đúng phong cách phim tài liệu này chẳng phải ai khác mà chính là cái anh có vợ có con mà nữ chính thâm mến. Bộ phim này tuy không có tình tiết cầu huyết như trong truyện ngôn tình nhưng nó có kết cục xoay ngược làm người ta phải ồ lên, nói chung có thể coi là một bộ phim vĩ đại. Người xem trước giờ luôn thích cái mới, mấy bộ ngày trước chỉ cùng một motif nhai đi nhai lại, cuối cùng phim tài liệu cũng được đề ý. Tôi nghĩ lúc còn sống phải tự quay một bộ phim tài liệu, kết cục này, có lẽ sẽ thành hot trend cho mấy bộ phim điện ảnh khác không chừng. Bây giờ bằng Anh cũng đáng tiền, tôi đưa hết số này cho song thân phải chịu vận mệnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, xem như hết hiếu.

Lúc sinh thời có khát vọng, có lý tưởng cao cả để làm thì cái chết cũng trở thành đại nghĩa nặng tựa núi Thái Sơn, vì thế tôi bình tĩnh hỏi anh Lâm: Lâm Tư Tùng, anh nói thật cho em biết đi, có phải là giai đoạn cuối không?

Anh Lâm rất thất vọng: Cô còn gì muốn để lại không?

Tôi thật thà đáp: Việc ấy còn tùy vào thời gian em còn sống được bao lâu, thực hiện được chuyện ý nghĩa kia hay không.

Về mặt anh Lâm vui sướng: Chuyện gì?

Tôi lại thật thà đáp: Kiểm tiền.

Phần lớn thời gian thì anh Lâm đều có một vẻ mặt là lạnh lùng khủng bố, rất ít khi cười, ít khi tức giận, chưa bao giờ nói từ thô tục, ngay cả câu cửa miệng cũng không có, mấy biểu cảm phong phú như vui sướng hay tức giận đều là do tôi phán đoán lúc anh ta nhăn mày hay giãn mày. Sau khi anh Lâm nghe thấy tôi nói muốn kiểm tiền, rất cục trên mặt anh ta cũng có cảm xúc mà người bình thường nên có, không cần phải nhìn lông mày để giải mã nữa. Anh ta bất lực nói: Thứ trong đầu cô không phải u đầu, là óc chó đấy.

Tôi vung bàn tay không bị cầm kim truyền dịch, tức giận nói: Em còn chưa kịp báo hiếu cha mẹ đâu. Người bị ung thư không phải anh, anh đừng có nói chuyện mà không biết nghĩ như thế chứ!

Anh Lâm thấy phản ứng của tôi, bình tĩnh nói: Chuyện ung thư là tôi trêu cô đấy, cho dù có bị ung thư thật thì chắc nó cũng bị mấy suy nghĩ lo lắng của cô ép chết luôn.

Tôi nhìn anh Lâm ba mươi giây, trong ba mươi giây này tôi đã nghĩ ra vô số phương pháp giết người như phanh thây đầu độc lột da rút gân dịch thịt đi cốt vân vân mây mây, cuối cùng tôi không nhìn được nữa, khí nuốt núi sông kêu to: Y tá, bình dịch của tôi hết rồi——

Lâm Tư Thông ôm chạy tới, leo lên giường, chỉnh lại van bình dịch, lại ngoan ngoãn bò xuống giường, nói với tôi: Di Yêu Từ ơi, buổi tối con ở với di nhé?

Cuối cùng tôi cũng thuận khí được một tí. Thật sự không ngờ một người đã 33 tuổi rồi mà còn thích trêu chọc bệnh nhân nằm liệt giường như này, đúng là không sợ bị sét đánh. May mà đứa nhỏ cũng hiểu biết, không ngây thơ như ba nó.

Lâm Tư Thông đại khái còn thấy áy náy, lúc tôi cảm ơn nó, nó còn nói: Di Yêu Từ ơi, đợi sau này con lớn con sẽ bảo vệ di, không để cho ai đánh di nữa đâu.

Tôi cảm động: Nếu con thấy có lỗi với di thì 10 năm nữa, chờ đến lúc con trở thành công dân có trách nhiệm dân sự thì lấy thân báo đáp đi.

Lúc tôi nói mấy lời này, thuần túy là giỡn chơi thôi. Nhưng vừa nói xong, hai cái người kia đồng loạt run rẩy, trong mắt Lâm Tư Thông hiện ra sự khinh bỉ, trong mắt ba nó lại là hoang mang tuyệt vọng.

Vốn là cơ hội tốt để chỉ trích anh Lâm nhưng lại nói một câu đáng khinh như thế, vô hình chung đã tự vứt đi cơ hội của mình, cục diện bây giờ tẻ ngắt, tôi chẳng tìm ra đề tài gì để nói nữa: Nếu đã động thủ thì sao còn dễ dàng tha cho đám kia như vậy?

Anh Lâm nói: Vừa rồi chỉ có hai cách giải quyết. Một là không đánh trả, sau đó báo cảnh sát. Biện pháp giải quyết của cảnh sát là phối hợp, yêu cầu đối phương bồi thường tiền thuốc men cho mình; cách thứ hai là cô đánh trả, sau đó đối phương báo cảnh sát, cách giải quyết của cảnh sát vẫn là phối hợp. Đương nhiên trước khi phối hợp thì cô cũng có thể đi theo con đường pháp luật chậm rãi giải quyết, nhưng nói chung phải chờ mấy tháng sượng mặt mới có kết quả. Tôi tính cả rồi, đánh trả một cú vẫn hơn.

Tôi cảm thấy anh ta rất chuyên nghiệp, xét thấy câu tổng kết cuối cùng rất ăn khớp với ý của tôi, thế là tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt khâm phục khen ngợi, thầm nghĩ chúng tôi đúng là thần giao cách cảm, không làm tình nhân thật sự đáng tiếc.

Mà ý nghĩ này của tôi còn chưa kịp đâm hoa, anh Lâm đã tự rót một chén nước, nói: Bác sĩ bảo không có gì trở ngại, truyền xong bình này rồi xuất viện thôi.

Nhớ lại lúc tôi và Giản Nhĩ vào viện, Vương Hiến Dật rất chỉ là lo lắng, vừa thấy vết thương của hai đứa tôi, cậu ta đã kiên quyết bắt chúng tôi nằm viện thêm mấy ngày. Nếu không phải bệnh viện kia là do người dân cơ cấu, mà thu mua thời gian tiêu phí của một người dân cơ cấu không khác lắm so với đến bệnh viện tư nhân thì có lẽ lúc ấy cậu ta đã nói ra câu cầu huyết như trên phim truyền hình: Bốn thiếu gia mua lại cái bệnh viện này. Bởi vì tôi biết, dựa vào năng lực của cậu ám tập đoàn Trung Thiên, mấy chuyện như thế chỉ cần vung tay một là xong.

Nhìn anh Lâm bình tĩnh như này, tôi không cam lòng nói: Anh không bảo em ở lại thêm vài ngày để quan sát à? Bảo bác sĩ mở mấy hộp thuốc bổ não cũng được ý.

Anh Lâm lại bình tĩnh nói: Uống thuốc bổ não vào thì càng dần hơn ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Có Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nhớ Lại

Truyền dịch đến rạng sáng, cục u trên trán tôi cũng tiêu bớt, phỏng chừng nghỉ ngơi một ngày là có thể đi làm như cũ. Đối với kết quả này, tôi chỉ có thể bóp cổ tay thở dài. Thời gian lý tưởng nhất để nằm viện truyền dịch là thứ hai, sau đó xin giấy của bác sĩ về nằm thêm mấy ngày, lúc khoẻ lại đi làm được hai ngày là có thể nghỉ thêm hai ngày. Đáng tiếc sự thật thì không tốt đẹp như thế, tôi nằm viện vào mấy ngày cuối tuần, lại ngay dưới mắt ông chủ, cơ hội xin xỏ bác sĩ giấy nằm viện ảo là bằng không. Đúng là tạo nghiệt.

Trên đường về nhà, Lâm Tư Thông cứ ngủ miết. Anh Lâm để nó nằm ghế sau, bảo tôi lên ngồi chỗ phó lái. Tôi nghĩ, để trẻ con ngồi sau rất không an toàn, lại ôm Lâm Tư Thông vào lòng, cùng ngồi ở ghế lái phụ. Hơi nặng nhưng vẫn yên tâm hơn. Tôi có chút khốn ý, nghĩ tới lần đầu tiên ngồi ở chỗ phó lái, vị trí mà bình thường chỉ có Lâm phu nhân mới ngồi, người ôm Lâm Tư Thông cũng có thể là Lâm phu nhân, có chút châm chọc khi chim khách chiếm tổ tu hú, trong lòng lại thanh tĩnh.

Anh Lâm đóng cửa xe, nhìn tôi, nghiêng người qua giúp tôi cài lại dây an toàn. Đầu anh ta ở ngay trước mắt tôi, chớp mũi như người được mùi nước hoa nhẹ, điều này không khỏi làm tôi nhớ lại buổi tối hôm ấy trong khách sạn, hình như cũng thoang thoảng hương vị đó, khoảng cách giữa hai người cũng gần sát như thế. Cho dù giờ phút này không ôm Lâm Tư Thông trong lòng, tôi cũng không dám giờ tay ôm lấy anh ta, anh ta càng không thể nào lơ đãng nắm eo tôi. Vẫn còn định cảm thán một chút sau khi quá cảnh, rồi lại nhớ lúc trước anh Lâm chỉ vô tình ôm tôi, người tôi như đóng thành cục, vì tôi thấy rất hỗn loạn, nói theo chủ nghĩa duy tâm thì là, lúc gió thổi cờ bay, không phải gió động, cũng không phải cờ động, mà là tâm động.

Anh Lâm thắt dây xong, nói: Thật ra cô có thể ngồi ở phía sau cũng được, ôm nó ra, lại chui vào phía trước, cũng không ngại mệt nhỉ?

Tôi ngờ ngác, hay thật sự bị đâm cho ngu người luôn rồi? Sao lại thích leo lên ngồi trước hả? Hoặc là nói trong tiềm thức tôi vẫn thêm muốn cái vị trí phó lái này, cho nên mới không ngồi dưới?

Anh Lâm thấy tôi không trả lời, cười, hòa khí nói: Nếu thắng bé nặng, tay tê thì cứ bảo tôi, tôi ôm cho.

Dây an toàn đóng ‘cách’ một tiếng, anh Lâm lại ngồi nghiêm chỉnh chuyên tâm nhìn gương chiếu hậu.

Tôi nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ. Tuyết vẫn chưa tan, tối nay cực kỳ sáng sủa, trăng rất tỏ. Không khí Bắc Kinh ô nhiễm nghiêm trọng, tỉ lệ xuất hiện sao là rất thấp. Mặc dù vạn dặm không mây nhưng ngẩng đầu cũng chỉ nhìn thấy một trời đen kịt, chẳng có sao điểm tô làm đẹp, ánh trăng đêm nay nghiêm nhiên trở thành nữ hoàng cô độc, đẹp đến chói mắt. Trong xe vang lên giai điệu “Ngàn vạn bài ca” của Trần Tuệ Nhân, tiếng ca đậm như cúc, kể lại chuyện năm xưa:

Ngày sau dù có hàng ngàn bài ca

Bay trên con đường em đi nơi phương xa

Ngày sau dù có hàng ngàn vì sao

Sáng hơn cả mặt trăng đêm nay

Đều không thể đẹp dễ hơn giây phút này

Cũng không thể làm cho em vui vẻ

Bởi vì tối nay có anh hát cùng em...

Anh Lâm cười nói: Đang nghĩ gì? Nghĩ “Ánh trăng nói hộ lòng tôi” à?

Tôi nghiêng đầu nhìn anh ta: Ánh trăng làm sao nói được lòng em? Âm tình tròn khuyết, biển ảo không ngừng, còn em là bàn thạch không rời, cảnh lá hương bồ mượt như tơ, cho dù em có ý thì lòng người vẫn như sắt, em đành phải trở thành thái dương khiến trái tim người tan ra thành nước.

Anh Lâm đang tập trung lái xe như điện giật, thế mà còn có thời gian quay đầu sang nhìn tôi: Không ngờ cô lại chấp nhất như thế.

Tôi cười gượng: Em nói bừa thôi. Ít ra thì phải tìm được người lòng cứng như sắt để em làm tan chảy trước đã.

Đúng là mới nãy tôi chỉ nói bừa, thật ra tôi rất muốn mình có thể dễ thay đổi như ánh trăng, như vậy thì thích một người đã có vợ có vẻ không khó khăn lắm.

Ngón tay anh Lâm gõ nhịp lên vô lăng, nghe xong lời của tôi, dừng một chút, im lặng bẻ lái, quặt vào tiểu khu tôi ở.

Cái bệnh viện này gần nhà tôi quá...

Tôi bước xuống xe, lễ phép tiễn vong anh Lâm. Xoay người, lại thấy trên lối vào tiểu khu có một bóng người quen thuộc, nhìn kĩ, đúng là Vương Hiên Dật.

Vương Hiên Dật đi rất chậm, chẳng có vẻ gì giống như đang chạy bộ, nếu anh ta ụp hai tay lại thì sẽ giống y chang bà nội lâu trên 7 giờ sáng dậy tập dưỡng sinh với các bà bạn. Tôi cảm thấy cách tập thể dục của Vương Hiên Dật quả là hiếm thấy giữa những người trẻ tuổi, nhất là lúc đêm hôm lạnh lẽo thế này, anh ta mặc một áo trắng bay bay phiêu dật như du hồn, nếu không phải nhà tôi tin theo thuyết vô thần, vì dễ tìm ra căn cứ để chứng minh thuyết vô thần mà tôi đã xem qua không biết bao bộ phim kinh dị thì chỉ sợ cũng sẽ bị dọa đến mức chạy như bay lên lầu.

Tôi do dự không biết có nên đi qua gọi một tiếng hay không, sau lại nghĩ người ta đã chọn phía sau tiểu khu để tắm bộ, có khả năng giống như người giang hồ luyện công, phải chọn một nơi thiên thời địa lợi, giữa lúc vạn vật thái khí để dưỡng sinh. Vì thế tôi bỏ qua, nhanh chóng đi về hàng hiên.

Chủ nhật nằm banh cang trên giường. Tôi nhớ trước kia từng đọc một bài báo, nếu bạn cảm thấy ngày trôi qua quá nhanh, chứng tỏ bạn là người khoái hoạt. Bởi vì con người có cảm xúc vô cùng phong phú, sẽ sản sinh ra cảm xúc khoái hoạt. Tôi nghĩ ngày hôm nay của mình đúng là khoái hoạt, vừa mở mắt đã là bây giờ tối, thời gian trôi qua nhanh quá.

Lọ mọ xuống giường tìm xem có thứ gì nhét bụng được không, Lâm Lâm lại gọi điện tới, nghe thấy tôi trả lời uể oải, nó đã húc đầu mắng to: Mày nói mày là hủ nữ tao còn chấp nhận, sao giờ lại lưu lạc thành trạch nữ thế này? Không sợ mốc người luôn à?

Tôi vừa định hỏi nó phải làm gì, nó lại thao thao bất tuyệt: Tao thay mặt ánh trắng đến cứu rồi mày. Hôm nay sinh nhật tao đây, qua nhà mày chơi mặt chược đi.

Tôi muốn hỏi sao sinh nhật nó mà lại qua nhà tôi chơi mặt chược, hơn nữa đến nhà tôi chơi mặt chược cũng chẳng làm tôi thoát khỏi thân phận trạch nữ, nào có ý cứu vớt gì? Sau khi chỉnh lại cho ăn khớp, tôi chợt nhớ ra rằng không lâu trước đây nó vừa tổ chức sinh nhật, tôi còn bỏ ra tiền lương nửa tháng để mua cho nó một bộ đồ lót, giờ tài khoản tín dụng của tôi thấp lè tè như thế còn có công lao của nó đây, thế là tôi hỏi: Sao mày lăm sinh nhật thế? Đầu thai vài lần à?

Lâm Lâm ở bên kia nghiêm túc nói: Năm nay ba cái sinh nhật. Một cái dương lịch, hai cái âm lịch. Năm nay có nhuận 10 tháng á. Ông trời quả là khách khí với tao, miễn cho mày việc tặng quà đây, lúc chơi mặt chược cho tao thắng vài ván là ok rồi. Người được mừng thọ là to nhất nhé.

Tôi hỏi: Chồng con mày đâu? Sao kết hôn rồi mà chẳng thành thật tí nào vậy hả?

Lâm Lâm nói: Hai người họ sang Mỹ rồi.

Tôi tiếp tục nói: Mày không sợ Phương Dư Khả qua đây gặp được một em tóc vàng ngon nghề rồi về đòi ly hôn với mày à?

Lâm Lâm trả lời: Cho nên tao mới phái Phương Lỗi sang đây làm gián điệp rồi đây thôi.

Lâm Lâm này chắc chắn là không có kinh nghiệm, nếu Phương Lỗi cũng giống Lâm Tư Thông thì đúng là phản tác dụng, nói không chừng mục đích của nó là thúc đẩy một đoạn nhân duyên cũng nên. Việc tôi thích anh Lâm còn không phải do Lâm Tư Thông giật dây bắc cầu sao?

Không lâu sau, Lâm Lâm và A Bảo đã có mặt ở nhà tôi. A Bảo càng lúc càng giống nhà giàu mới nổi, hôm nay còn đeo một xích vàng lắc lư lắc lư ở cổ, dưới ánh đèn loang loáng sáng choang. Tôi thầm nghĩ, nếu anh ta cứ tiếp tục thế này, mà đến năm 35 tuổi tôi vẫn còn ế thì có lẽ tôi thật sự phải nhắm mắt dặm chân lấy anh ta mất.

Vừa thấy hai kẻ này, tôi đã kêu lên: Ba người thì chơi mặt chược thế nào hả?

Lâm Lâm cười gian trá: Sao lại chỉ có ba người? Không phải nhà đối diện đã có một chân rồi sao? Nói xong, nó lác mông đi ấn chuông cửa nhà kia. Đầu tôi đau không chịu nổi: Phụ nữ đã kết hôn rồi ấy mà, thường coi việc chung thân đại sự của mấy cô nàng độc thân xung quanh mình là chủ đề lớn nhất trong cuộc sống hàng ngày, họ làm rất tốt vai trò bà mối, quên trời quên đất luôn, đáng thương cho một đám gái ế chúng tôi, khó mà dứt khỏi cái tính tích cực như gà mẹ cũng như lòng nhiệt tình như hội bác gái này của đám người đó.

Vương Hiến Dật nhanh chóng mở cửa, nhanh chóng đáp ứng lời mời thịnh tình của Lâm Lâm. Lâm Lâm cười đến mức run rẩy hết cả người, đá lông nheo với tôi, hận không thể xé áo trên người ra lấy lau nước miếng. Mà A Bảo thì không ngờ được chân mặt chược được mời đến lại là một anh chàng trẻ tuổi đẹp trai, nhìn lại mình, thôi chẳng có gì để nói, bắt đầu mất vui. Phóng chừng nhớ đến khả năng chơi mặt chược của mình, tự xưng là vua của vua mặt chược, tình trường thất ý sông bạc đặc ý, lập tức lại thấy thoải mái, gật đầu với Vương Hiến Dật, còn thân thiết nói: Người anh em này trông quen lắm, có phải đến nhà tôi mua đồ điện không? Sao tôi cứ cảm thấy như gặp cậu ở cửa hàng đồ điện nào rồi ấy nhỉ?

Nói xong, vì để những lời này càng giống thật, A Bảo còn quay sang hỏi tôi: Lâm Lâm, có phải lúc ấy em gặp cậu ta ở cửa hàng mình không? Anh thấy hai người có vẻ thân thiết lắm.

Lòng tôi nghĩ, nếu A Bảo anh biết người anh em này chỉ cần mở miệng là có thể mua đứt cửa hàng điện tử của mình thì không biết sẽ có phản ứng thế nào.

Bàn ăn trong phòng khách nhanh chóng trở thành chiếu bạc. Nhà trên của tôi là Vương Hiến Dật, nhà trước là Lâm Lâm, nhà dưới là A Bảo. Lâm Lâm đang ở ngoài, lòng hiếu kỳ rục rịch.

Cuối cùng kiểm chế không được, bắt đầu hành động: Vương Hiến Dật ở đây hả?

Vương Hiến Dật cười: Gọi tôi là Hiến Dật được rồi.

Lâm Lâm cười háo sắc: Tốt tốt, Hiến Dật, ở một mình hả, không dắt bạn gái về ở cùng hả?

Vương Hiến Dật đáp: Tôi đã có bạn gái đâu, vẫn FA thôi.

Lâm Lâm cũng không chịu lùi. Nó sờ bài, tiếp tục lần la gọi chuyện: Nghe nói cậu là bạn đại học của Yêu Từ nhà tôi hả? Đúng là có duyên phận đấy. Lúc học đại học, Yêu Từ nó thế nào vậy?

Vương Hiền Dật bóc một bài, thấy bảo không sòn: À, ban đầu có người nói cô ấy là les. Được khoảng hai, ba năm rồi mới chìm xuống.

Tuy anh ta có vẻ thấy bảo không sòn, nhưng nội dung quá mức rung động, như bom nổ dưới nước, cuộn cuộn ùm lên, ngay cả A Bảo luôn đánh mắt nhân tính lúc ngồi trên bàn mặt chực cũng rời mắt, mắt cú sáng quắc nhìn tôi.

Quả nhiên trí nhớ của Vương Hiền Dật cũng rất tốt, trí nhớ tốt như thế mà không theo Lâm Lâm và anh Lâm đến Bắc Đại học đại học, tự dưng chạy tới cái trường rách nát hiu quạnh của tôi, đúng là đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Nhớ Lại 2

Tin đồn này rất quái dị và vô lý. Sau vụ quả cầu đá trúng người đổ máu của Vương Hiền Dật, bởi vì một câu “Không không chế được bắn phải người vô tội rồi...” của tôi mà thanh danh lan truyền, thu hút sự chú ý của dư luận, nhưng hiển nhiên lúc ấy tôi không đánh giá được nhân khí siêu mạnh của mình, cũng không cảm giác được sau lưng có rất nhiều ánh mắt chim lợn đang rình rập. Tôi nghĩ khi đó tôi không chú trọng vào học tập mà thành lập băng đảng, đi tham gia cái siêu nữ gì gì đó, lập ra một fan club, tạm thời xưng là “Yêu Từ”, đi kêu gọi tặng phiếu, bắt mọi người gửi đi đại lượng tin nhắn duy trì, lại học Quách Kính Minh mở quan bác, truyền bá ảnh chụp mỏng lưng mờ ảo như trong phòng tắm, sự tồn tại của tôi hết như hai anh em Tử Xuyên là Xuân Ca và Tiểu Từ.

Mà đầu sóng ngọn gió có lẽ bắt đầu từ lúc tôi ăn cơm trưa cùng Giản Nhĩ trong căn tin. Lúc đấy tôi và nó đùa nhau, nội dung thế nào thì quên rồi, tôi nói, văng cả cơm. Nếu việc này mà là thật thì tao là Les, có trời đất chứng giám! Nói xong, tôi còn từ từ lau đi hột cơm trên mặt Giản Nhĩ mà tôi vừa làm văng vào. Căn cứ vào việc từ khi còn nhỏ đã được giáo dục là “Ba năm thiên tai”, “một hột cơm ngàn vát vè”, tinh thần tiết kiệm lương thực, lãng phí là hành động đáng xấu hổ, tôi nhét cái hột cơm này vào miệng nhai. Mà câu nói ngao ngễ này của tôi bất hạnh thay lại lọt vào tai đám chó săn rình rập trong căn tin, sau đó lan truyền vào một bộ phận các bạn học chất phác, ngắt đầu bỏ đuôi, qua nửa năm, nó trở thành câu nói kinh điển thứ hai sau câu “Không không chế được bắn phải người vô tội rồi hà...” trên diễn đàn trường học. Một bạn có nick name “T’m Tiểu Lục” đã đăng một topic lên website trường “Tôi là Les —— lời tuyên bố đầy dũng cảm”. Tôi nghĩ cái này chắc chỉ là tiêu đề đăng mà thôi, không ngờ vừa click vào xem, bên trong lại có ảnh chụp chất lượng cao làm chứng, bức ảnh đại loại là chụp cảnh tôi nâng cầm Giản Nhĩ, bên cạnh còn có lời ghi chú: Tao là Les, tao thích mày... Tôi nghĩ cái thằng chủ topic này hẳn phải rất có tiền, bởi mấy chụp được ảnh chất lượng như thế lúc bấy giờ hiếm lắm, lại còn Photoshop mất mẹ cả hạt cơm, hơn nữa cộng thêm lời bộc bạch rung động tâm can, thật sự là phải có tài mới làm được. Phía dưới là một đám vào comment a dua, có một vị nick name là “Vương A Hoa”, phần đầu quên mình nhảy ra công bố sự thật, bảo rằng mình có mặt tại hiện trường lúc ấy nên đã chứng kiến toàn bộ những chuyện xảy ra, để chứng minh lời mình không có sơ hở, không thể không đảo điên. Cái mụ này còn nói ảnh chụp tôi nâng cầm Giản Nhĩ chẳng qua là tôi muốn nhặt hạt cơm ra cho nó, nhưng mà cái bà này cũng kè, lúc tôi ăn hạt cơm này, ánh mắt mê ly, ngọt ngào như một đóa mầu đơn. Lòng tôi thầm nghĩ, mầu đơn nghe được lời khích lệ ấy không biết có đứt mạch mà chết không nữa. Vì để minh họa cho cái ánh mắt mê ly ngọt ngào của tôi, bạn Vương A Hoa này còn mất công lên search google rồi down về tám ảnh Lâm Thanh Hà mặc áo bảo đồ thẩm, một tay ôm Vương Tổ Hiền, một tay cầm vỏ rượu đổ vào mồm, khoe miệng tràn ra bụm rượu ồng ọc, nói chung là hình ảnh “Đông Phương bất bại.JPG” vô cùng rõ ràng.

Giản Nhĩ lúc ấy thăm mền Vương Hiền Dật, sợ cậu ta hiểu lầm, nó còn lo lắng không biết nên làm thế nào để tạo ra tình huống vô tình rồi nhân cơ hội giải thích chuyện này. Bởi vì lúc đó nó vẫn chưa phải người yêu của Vương Hiền Dật, tự dưng chạy đi giải thích thì đúng là quá vô duyên, cho nên nó nghiên cứu rất nhiều quyền ngôn tình, sửa chữa lời kịch đã lâu, cuối cùng một mình chạy tới giả bộ như gặp gỡ bất ngờ. Lúc về, hai đứa nó thành người yêu. Đúng là người trẻ tuổi hiệu suất cao.

Sau đó, mỗi lần Giản Nhĩ và Vương Hiền Dật ăn cơm với nhau, tôi thì không muốn làm bóng đèn, cho nên tự động tránh thời gian ăn cơm hoặc là địa điểm ăn cơm của hai đứa nó. Ngày đó tôi lẻ loi một mình ngồi ăn cơm trong căn tin số 1. Rất nhiều thành phần chim lợn ngồi bàn bên cạnh, vừa ăn cơm vừa lên lút nhìn tôi. Mỗi lần tôi ngẩng đầu, cái đám này lại giả bộ như đang nghiên cứu hoá tiết trên bàn ăn, thảo luận hương vị các món ngày hôm nay. Cơm nước xong xuôi, người biết chuyện bắt đầu lan truyền ảnh chụp lúc ăn cơm của tôi. Không ngờ đội chó săn này lại hoạt động trên diện rộng như thế, có đứa ghép chung ảnh tôi với ảnh Vương Hiền Dật và Giản Nhĩ ăn cơm, sau đó thêm vài câu chú thích rằng, bị Giản Nhĩ từ chối lời yêu, tôi ăn cơm mà không nuốt nổi, thương tâm muốn chết. Tôi nghĩ, mấy cái người này hiểu lầm mình rồi. Ngày đó, trong bát canh của tôi có một xác con gián nâu nâu nổi lên phềnh, bác xới com đúng là phạm vào tội thất kính, nhan sắc rõ ràng như vậy chắc chắn đã phát hiện ra, phát hiện ra cũng không vứt nó đi, bằng không thì ngày đó tôi cũng sẽ giống như mấy sinh viên khác, không phát hiện ra vấn đề vệ sinh của căn tin, mắt không thấy tim không đau mà ăn cho bằng hết. Đối với khối thi thể kia, rất khó để giải quyết, tôi cũng không có ý định ăn tươi nuốt sống nó. Hôm ấy mất toi 8 đồng mua com kèm xác gián, tìm tôi đau kịch liệt, về mặt u oán, ăn com mà không nuốt nổi là thật, còn thương tâm muốn chết thì thật sự là không có.

Vương Hiền Dật là tình nhân trong mộng của nữ sinh toàn trường, Giản Nhĩ lập tức bị đập nặn thành hình tượng hồ ly tinh bất nhân bất nghĩa, mà tôi thì là tiểu sinh nghèo túng, mượn rượu tiêu sầu. Vì chuyện này mà tôi luôn thấy áy náy với Giản Nhĩ, phạm là lúc Vương Hiền Dật không rảnh, tôi đều ở cạnh nó, sợ có đứa nào học khoa Hoá chạy tới hắt Axit Sunfuric đậm đặc thì chết dở. Sau khi Giản Nhĩ câu được con rùa vàng, nó ít lên diễn đàn hơn, thêm vào đó là khi yêu, chỉ số thông minh của con người ta thường tụt xuống âm vô cực, đọc mấy bộ tiểu thuyết ngôn tình máu cùn trên mạng ngẫu nhiên có thể đồ vài thùng lẹ, đúng là quá bừa bãi. Đáng tiếc quần chúng trong trường lại không bừa bãi. Hơn phân nửa dư luận lúc nào cũng có vẻ chỉ tiếc rên sất không thành thép, thấy tôi cứ cứng đầu cứng cổ kéo dài tàn hơi, bị đá ra mà còn cố chen vào làm kẻ thứ ba; nửa dư luận còn lại lại cho rằng tình yêu của tôi quá dễ tiện, mà mấy cái đứa này lại tin rằng tình yêu càng dễ tiện thì càng thuần khiết, nói chung là có lòng khuyến khích mối tình thâm kín này của

tôi, còn có nữ sinh không tiếc hy sinh thân mình viết cho tôi mấy phong thư cảm động bảo tôi gửi cho Giản Nhi, ngay cả tôi đọc mà cũng thấy yêu.

Chuyện này rất được quan tâm trên diễn đàn, topic vô số, comment vô kể, đứng top mấy tháng. Khó khăn lắm mới hết năm, đầu xuân, lúc chuyện này sắp rơi vào quên lãng thì lại đến việc tôi đánh nhau vì Giản Nhi, cuối cùng tôi lại bất hạnh trở thành nhân vật truyền kỳ trong trường. Hơn nửa quần chúng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép kia nghiêng sang bên còn lại, hai bên hợp làm một, cùng chung tay viết ra bộ truyện “Tham sân si oán, tình yêu đích thực”, làm cho tiếng tăm của tôi càng thêm vang dội.

Nhân vật chính của bộ truyện này là tôi còn chưa từng chính thức ra mặt giải thích. Không phải tôi thanh cao tự cho rằng thanh giả tự thanh. Nếu có chuyện không cần giải thích mà chân tướng cũng tự trời lên, vậy còn cần gì cảnh sát, luật sư, quan toà nữa hả? Huống chi đồng tính luyến ái là vấn đề tâm sinh lý, chẳng có bằng chứng nào cụ thể để đưa ra bác bỏ. Mình yêu đàn ông, kết hôn với đàn ông, vậy cũng chỉ có thể chứng minh “Hoá ra con này là bisexual à”, nói ra cũng chỉ khiến người ta thương hại cho cái anh kia thôi. Nhưng chỉ cần tôi đi cùng bạn nữ, mấy đứa chim lợn kia lại có dịp ồ lên “Đấy tao biết ngay mà”. Mà mình lại không cách nào mời chuyên gia đến làm kiểm tra chứng minh, bà mấy đéo phải les, OK? Cho nên tôi chỉ có thể chờ cho mọi chuyện lắng xuống.

Chuyện khó nhất trên đời không phải nhẫn, mà là chờ.

Bởi vì tôi biết cái thế giới mạng này nó chỉ là ảo thôi, ai thích nói gì thì nói, mình vào giải thích có khi lại thành càng bới càng đen. Cho nên trong suốt bốn năm đại học, cái tính hung mãnh manly của tôi cũng bớt đi không ít. Bắt đầu có thể công khai ngắm trai một cách trắng trợn, rốt cục cũng tu thành con sói háo sắc.

Mà đây lại là cái tuổi thiếu nữ tôi đương dậy thì, xinh như hoa đẹp như ngọc, nếu không tính là khuynh quốc khuynh thành thì cũng phải thuộc hàng chim sa cá lặn, phong tư yêu điệu, thân thanh cốt tú, thế mà suốt bốn năm đại học chưa từng có một mảnh tình vắt vai. Trong lúc đó, có vài vị dũng sĩ không để ý áp lực dư luận, đồ gục trước nhan sắc của tôi, bắt đầu theo đuổi, cũng có kẻ còn uy hiếp tôi, bảo tôi là kẻ biến thái nếu không chịu liên lạc với kẻ biến thái (là anh ta), thì anh ta sẽ mổ bụng tự sát ngay giữa sân trường. Nhưng tôi vẫn trơ lý chẳng hứng thú. Các dũng sĩ lần lượt thất bại, cuối cùng bị nói là lấy thân thử nghiệm cho việc tôi thật sự là Les. Mà anh chàng kêu muốn mổ bụng tự sát kia do không tìm thấy thanh đao nào trong trường nên cũng từ bỏ luôn ý định này.

Bốn năm sống trong bể phốt làm cho tôi hết sức đồng cảm với người tự sát do không chịu được sức ép từ dư luận, giống như Nguyễn Linh Ngọc; ghét những kẻ dựa vào scandal mà nổi tiếng, giống như mấy siêu sao bây giờ.

Tôi nghĩ, bốn năm đại học của mình nhớ lại mà kinh, may là trí nhớ của tôi không tốt như Vương Hiên Dật, chỉ cần anh ta không kích thích, không gọi lại, tôi có thể sống vui sống khoẻ đến hết đời luôn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Có Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Mạt Chước

Vương Hiên Dật là kẻ không an phận, tự dung lại kẻ ra mấy chuyện đầu đầu giữa bầu không khí hoà hợp thế này, đúng là khiến tôi hao tâm tổn trí.

Vì thế, tôi học theo dáng vẻ bốn lạng đánh nghìn cân của anh Lâm khi uống rượu với khách, thần nhiên nói: Có gì lạ đâu, mấy người ở cạnh tôi bao nhiêu năm rồi mà không phát hiện ra hả? Bí mật này tôi giấu trong lòng từ rất lâu rồi. Kỳ thật ấy mà, Chu Lâm Lâm, tao thích mày đến chết đi sống lại luôn ấy, ngày mày kết hôn, tao nghĩ nước mắt cả đời này của tao cũng bị vắt kiệt rồi. Chúng ta là thanh mai trúc mã ngàn ấy năm, cuối cùng vì một thằng đàn ông mà mày vứt bỏ tao. Tiểu thuyết viết, ngẩng đầu, nước mắt sẽ không rơi ra ngoài mà chảy ngược vào tim. Đáng tiếc mấy bà tác giả đó chưa từng rơi nước mắt nhiều như vậy, quang sáng tạo mỹ cảm, cũng không chú trọng tính hiện thực. Trên thực tế, vừa ngẩng đầu, nước mắt càng chảy nhiều hơn, giống như đứa con nít bị ngã, nói chung là còn có thể bắn ra bên ngoài theo độ cong như đồ thị parapol.

A Bảo quên cả bốc bài, thần thờ nhìn tôi. Nhìn tôi đến vô vọng rồi lại quay sang thần thờ nhìn Lâm Lâm.

Lâm Lâm sốt ruột: Anh nhìn cái gì? Bốc bài đi, em đang chờ đấy.

A Bảo chỉ vào tôi, nói với Lâm Lâm: Ồi trời, em có còn là phụ nữ không vậy? Yêu từ người ta tỏ tình với em kìa, không thấy sợ à? Chẳng lẽ em không biết là ngoài ý muốn sao? Hay là em biết từ lâu rồi? Sao cái chuyện này phức tạp như vòng giải trí vậy?

A Bảo này quả không hổ danh tổ ba người chim lợn, dồi dào tinh thần tìm hiểu thông tin, hỏi vấn đề sắc bén đúng chỗ làm cho người ta khó trả lời.

Lâm Lâm khinh thường nói: Nếu là Les, em cũng thế đấy. Anh không nhìn xem đức hạnh của nó thế nào, có giống Les á hả? Còn nữa, ngẩng đầu mà vẫn rơi lệ thì phải học Hoa Trạch Loại nhé, đôi chiều xà đơn, để bị thương chảy ngược vào lòng ấy.

Tôi thấy người bốn lạng đánh nghìn cân phải là Lâm Lâm mới đúng. Khuê mặt là như vậy. Không cần giải thích, không cần biện giải, chuyện gì cũng hiểu, câu nào nói vui câu nào nói thật đều biết rõ.

Tôi cười với A Bảo: Anh đánh mau đi. Cho dù Lâm Lâm không tin em. Chỉ cần mọi người biết, em từng thích nó, ngày nó kết hôn rơi không ít nước mắt là được rồi.

Lâm Lâm nói: Ngày em kết hôn á, nó khóc còn thảm hơn cả bố mẹ em nữa, người khác còn tưởng rằng bọn em là người yêu thật luôn ấy. Anh nói xem, có phải là nó khóc vì sợ sau này không ai cùng đọc thân với nó nữa không? Ôi trời mẹ khóc như có tang luôn! Mọi người cứ xem đi, sau này nếu em đi trước nó một bước, phỏng chừng nó cũng không khóc dữ thế đâu.

Tôi cười ha ha. A Bảo ngậm lại, bán tín bán nghi nhìn hai người tôi, sau đó đánh ra một quân.

Vương Hiến Dật ngồi bên cạnh cười nhẹ.

Cái đề tài này vốn dĩ bắt đầu từ anh ta, thế mà cái vị khời xương nên lại hỏi hột chẳng có tí trách nhiệm nào, cứ như là không liên quan đến mình, tôi thấy hơi mất hứng, nói: Nếu lúc đó không liên quan đến cậu thì mọi chuyện đã chẳng kéo dài lâu như thế đâu. Cậu vốn đã là tiêu điểm rồi, tôi lại vô tình đẩy vào, cuối cùng nó trở nên phức tạp như vậy đấy. Tôi bảo tự dung cậu đẹp trai thế làm gì hả?

Câu cuối cùng là nghiêm túc thốt ra từ tâm can nhưng không hiểu sao lúc nghe lại đặc biệt tán tỉnh. Mắt Lâm Lâm loé lên lục quang, cứ như là tôi nói hộ suy nghĩ trong lòng nó ấy.

Vương Hiến Dật đảo xúc xắc, nói: Tôi lại thấy mình phải may mắn lắm mới được trở thành đề tài bàn tán cùng cậu trong suốt mấy năm đại học, mặc dù số lần cùng xuất hiện không nhiều lắm.

Phải rồi, vụ đồng tính vừa mới lắng xuống, dư luận lại một lần nữa xôn xao khi mùa vũ hội cuối năm tới. Nguyên nhân thì được truyền như này: “Vương Hiến Dật lần đầu tiên chủ động mời bạn nhảy, đối tượng là một cô nàng Lesbian”, đúng là làm cho quần chúng nam sinh nữ sinh sôi trào. Nam sinh nhiệt huyết sôi trào, nữ sinh nước mắt sôi trào. Không biết đoạn clip tôi và anh ta cùng khiêu vũ bị một bạn học không biết là ai đăng lên website trường có còn không nữa. Nếu có cơ hội, tôi rất muốn xem về mặt của mình lúc ấy nó như nào. Căng thẳng hay vui sướng? Động tình hay lạnh lùng? Bất an hay bình tĩnh? Còn Vương Hiến Dật thì sao? Thờ ơ hay triu mến? Khinh bỉ hay quý trọng? Xem diễn hay nhập diễn?

Ôi, tuổi thanh xuân ấy mà, nhìn lại luôn có sự chua chát cay đắng. Sự thật không ai biết cuối cùng đi hỏi lại biết, thật đáng thương cảm. Tôi nghĩ đám bạn học và A Bảo này sinh lòng thương cảm là vì không có cách nào tìm ra chân tướng xem tôi có thật sự là Lesbian hay không, nghĩ tới một đám người thương cảm, tôi thấy mình chẳng qua chỉ là một góc của núi băng, một con phố của Thượng Hải, cuối cùng cũng thấy bình thường trở lại. Chuyện này chứng minh, đau khổ mới là thứ có giá trị nhất.

Tôi đáp lễ: Em Hiến Dật à, điều may mắn nhất của chúng ta là fan club đều có chung tính chất ấy, thật sự là không dễ dàng đâu. Nói xem, chúng ta có quá khứ chung chạ nhiều như vậy, thế mà lúc đến Bắc Kinh cậu lại chẳng nhận ra tôi, đúng là không được nhé.

Tay cầm bài của Vương Hiến Dật hơi run lên, sau đó nói: Là cậu thay đổi nhiều quá, sao trách tôi được. Không phải cậu nhận ra tôi là được rồi sao?

Tôi nghĩ Vương Hiến Dật đúng là trợn mắt nói dối, từ lúc tốt nghiệp tiểu học cho đến khi lần đầu có kinh nguyệt, khuôn mặt này của tôi cứ như lão yêu ngàn năm chẳng có gì thay đổi. Vì bề ngoài quá mức trưởng thành mà lúc học sơ trung, còn có thầy giáo lầm tưởng tôi cũng là giáo viên, không để ý đến việc diễn tập trong một tháng, sau đó thì lên tiếp cận, còn đưa cho tôi tờ giấy ghi số điện thoại, cho đến khi có buổi dự giờ, tôi đứng lên trả lời vấn đề mình đã nghe 10 lần, thầy giáo này mới đột nhiên tỉnh ngộ, hối hận không kịp, một đời dâm dân, cẩn thận mấy cũng sảy chân sai sót, đúng là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Cho nên mới nói, gái mười tám thay đổi cái quỷ gì há: Xem nữa là tôi cũng chẳng nhận ra cậu luôn. Không ngờ tốt nghiệp đại học còn có thể tiếp tục phát dục. Nói vấn đề thì chính là, hình tán thần không tan

Vương Hiến Dật nhìn tôi bằng ánh mắt sâu như biển. Nhà dưới A Bảo nói “Tự bát, thuần một sắc, một long”, tôi và Lâm Lâm không hẹn mà cùng ngó sang xem xét quần bài của A Bảo, sợ anh ta trả hờ, sau khi chứng thực, quả nhiên hai đứa tôi tồn thất nghiêm trọng, hất bài ra, làm bộ không thấy rõ, không cho qua.

A Bảo trợn mắt, tội nghiệp là mắt anh ta không được to cho lắm, có trùng thêm cũng chỉ ngang ngửa với Châu Kiệt Luân thôi, thế là bị bơ. A Bảo oán niệm phùng phùng nhìn Vương Hiến Dật, không ngờ Vương Hiến Dật lại nói một câu: Lúc ấy em đang tự nghĩ xem cái hình tán thần không tan của mình nó như thế nào, không để ý bài của anh lắm.

Đỉnh cao của sự dung túng chính là sự im lặng. Hai đứa tôi tẩy trắng thay đen thành công, lại chơi thêm ván nữa.

Sau đó, A Bảo bị vây khốn trong cảm xúc bị phản không tài nào kiềm chế nổi. Thế là chủ đề đêm đó của chúng tôi là “How to trấn áp sự khời nghĩa của đồng chí A Bảo”. Cuối cùng lúc tôi và Lâm Lâm lại diss A Bảo làm anh ta không khống chế được cảm xúc lần nữa, hoạt động chơi bài của đêm đó coi như kết thúc.

Tiền bước A Bảo và Lâm Lâm ra về, Vương Hiến Dật giúp tôi dọn dẹp lại đồng bầy bừa trong phòng khách, còn nhân tiện pha cho tôi một ly sữa nóng. Tôi thầm nghĩ, anh ta vẫn còn nợ tôi 2 đồng tiền mặt chược, sữa này có là đương nhiên, thế là yên tâm uống. Vương Hiến Dật nhìn tôi uống sữa, thấp giọng nói: Khi đó cô có thể nhận ra tôi, tôi thấy rất cảm kích.

Tôi nhú mày nhìn anh ta: Có phải cậu không có bạn bè gì không, cô đơn lắm hả? Chuyện này thì có cái gì mà thấy cảm kích?

Vương Hiến Dật tựa vào khung cửa, rừ mắt đau thương: Lúc chưa yêu gọi là cô đơn, yêu rồi thì không còn cô đơn nữa, là tịch mịch.

Tôi nghe xong mà run rẩy. Đúng là văn chương bóng bẩy, làm cho người nghe cũng thấy thương cảm động cốt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Lương Đi Cô Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.